

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I
STATE OF GRACE

RUON
RIOT

COLETTE RHODES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RÜYA RİYOT

**Colette Rhodes
tarafından**

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2021 Colette Graimes

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Kapak tasarımı: Colette Graimes

OceanofPDF.com

Tetikleyici Uyarı

Bu kitap uyuyturucu referansları içermektedir.

OceanofPDF.com

**"Yıldızları geceden korkmayacak kadar çok
sevdim."**

-Sarah Williams

OceanofPDF.com

Önsöz

Efes'teki harabeler gece yarısı bunaltıcı bir sessizliğe bürünmüştü. Gün boyunca burayı ziyaret eden ve buranın temsil ettiği uygarlık ve mimarlık başarılarına hayranlık duyan insan turistler gitmişti, gerçi yılın bu zamanında zaten çok fazla yoktu - hava soğuktu. Yün paltomun içinde titriyordum, ellerim ceplerimin içinde yumruk olmuştu, keşke eldiven giyseydim.

Artık burada başka agathos ya da daimon yoktu. Bazen insan turist kılığında bu harabeleri gizlice ziyaret eder, kendi tanrıçalarına, yaratılışın analarına hac yaparlardı. Birçok agathos ziyaret etse de, benim niyetim asla hac ziyareti yapmak değildi. Böylesine kutsal bir yeri ziyaret etmeyi düşünmek için kendimi her zaman çok çarpık, çok lekelenmiş hissetmişimdir.

Sadece çok çaresiz olanlar gecenin bu saatinde bu yerde olabilir.

Yine de burada, ilahi olanın davetiyle, hizmet ettiğim, suretinde yaratıldığım ve nefret etmem gereken ama edemediğim bir tanrıçayı ziyaret ediyordum. Biri bana hayat vermişti, ama diğeri bana *amaç* vermişti.

Geri dönemeyeceğim bir uçurumun üzerinde duruyordum ve yalnız değildim. Bir daha asla yalnız olmayacaktım.

Belki buradan ıřıktan dūřen ilk agathos olarak çıkacaktım, belki de çoktan dūřmüřtüm. Belki *de doęan* deęil, *yapılan* ilk daimon olabilirdim. Yanımda metanetle duran, bir gram korku duymadan ilahi olanla yüzleřmeye hazır dört adama bakarken, bunun gerçekten o kadar kötü olup olmayacaęını merak ettim.

Ben ışığa hizmet etmek için doğmuştum ama onları bana karanlık getirdi. Arkadaşlarımı. Sevgililerimi. Ruh eşlerimi. Hiçbir şeyim yokken karanlık bana hayat, umut ve *anlam* vermişti.

Bir zamanlar, onların türü benim dūřmanımdı. şimdi ise korkmam gereken kendi halkımdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

"Cüzdanımın burada olduğuna yemin edebilirim!" diye feryat etti önündeki sıradaki kadın, büyük boy çantasını çılgınca karıştırırken.

Olamaz. Şimdiden avuçlarım ona yardım etme isteğiyle kaşınmaya başlamıştı. İçgüdülerim onun ihtiyacı olan bir insan olduğu konusunda ısrar ediyordu ve ben de bunun için buradaydım. *Her* agathos bunun için buradaydı. İhtiyacı olan insanların acılarını dindirmek ve onları sessizce ışık yoluna yönlendirmek. Tanrıça Anesidora'nın yoluna.

Tek yapmak istediğim Verity Mae'nin bebek partisi için dükkândan biraz kek almaktı.

"Üzgünüm, bana birkaç dakika verin. Yemin ederim burada. Bu eşyalara ihtiyacım var, oğlumun doğum günü partisi için," dedi kadın aceleyle. Benden çok daha yaşlı görünmüyordu, belki yirmili yaşların sonundaydı ama koyu renk gözlerinin altında kocaman gölgeler vardı ve siyah saçları anne gibi dağınık bir topuzla toplanmıştı.

Bugünü kötü bir şey olmadan atlatmayı gerçekten ummuştum ama hayatımın gerçeği bu değildi. Ben bir şans dağıtıcısıydım ve şansa ihtiyacı olan bir insana sırtımı dönüp gidemezdim. Onlar için iyi şans benim için kötü şans anlamına gelse bile.

"Bakmana yardım edeyim," diye sessizce teklif ettim. Onu yatıştırmak ve yardımına daha uygun hale getirmek için agathos yeteneğimin bir kısmını sesime katmıştım, bu yüzden yaklaşıp avucumu açıkta kalan ön koluna dayadığımda itiraz etmedi. Çantasına bakmasına yardım ediyormuş gibi yaparken -muhtemelen dükkândaki herkesin kaşlarını kaldırarak- sihrimin kuyusunu açtım ve şansın benden ona doğru akmasına izin verdim.

Avuç içim kadının koluna değdiği yerde karıncalandı, ama hemen unutacağı hoş, açıklanamaz bir sıcaklık dışında hiçbir şey hissetmeyecekti.

Elimi çekerken kaşlarımı çatarak, "Burada göremiyorum," dedim. Anlaşılan o ki, cüzdanını aşırı dolu çantasının dibinde bulmak onun için iyi bir şans olmayacaktı.

Arkamdan bariton bir ses, "Durun, ben ödeyeyim," dedi. Şık görünümlü orta yaşlı bir işadımı etrafımdan dolandı ve kadının alışverişini ödemek için kredi kartını uzattı.

"Ah, teşekkür ederim, efendim," dedi kadın, gözleri endişe verici bir hızla dolmuştu. Adam geri adım atmadan önce kadına sıkı bir gülümseme verdi, kadın çantalarını toplarken son derece rahatsız görünüyordu ve mağazadan çıkarken ona teşekkür etti.

Dükkânla aracım arasında korkunç bir şey olmasını umarak yavaşça arabama dönmeden önce keklerin parasını ödedim çünkü aksi takdirde Verity Mae'nin bebek partisinde çok talihsiz bir öğleden sonra geçirmek üzereydim.

Arabanın kapısı kolayca açıldı.

Çıkarken hiçbir şeye takılmadım.

Ben içerideyken kimse boyayı çizmemişti. Şimdiye kadar çok iyiydi, ki bu da biraz kötüydü.

Verity Mae'nin ailesinin evine, partinin yapılacağı yere kadar olan son birkaç mil de aynı şekilde olaysızdı. Auburn'ün merkezinde, sonbahar olmasına rağmen yerde tek bir yaprak bile bakımlı çimlerle çevrili muazzam bir tuğla kolonyal konaktı.

Evden çok uzakta olmayan bir park yeri bile bulmayı başardım. Bunların hepsi muhtemelen kötüye işaretledi. Dikiz aynasından makyajımı kontrol ettim, aşırı makyajlı ama makyajlı görünmeyen yüzümde yanlış bir şey bulamadım. Kahverengi tenim uygun bir şekilde vurgulanmış ve nemli görünüyordu, opal renkli agathos gözlerim doğal görünümüne takma kirpikler ve kanatlı eyeliner ile çerçevelenmişti, uzun siyah saçlarım uçlarından mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı, dişlerimin arasında hiçbir şey yoktu.

Şüpheli.

Resmi oturma alanından gelen kahkaha seslerini takip ederek sessizce konağa girdim. Şanssızlığım geç kalmaksa, bunu seve seve kabul ederdim. Belki de Anesidora bugün cömert davranırdı.

"Çocuklar!" Verity Mae ellerini kocaman yumruğunun üzerinde bir kez çırparak ciyakladı. Şu anda tamamen göbekli olan minicik bir kadındı ve onu hayatının dört gözle beklediği bu aşamasında gördüğüm için kendi kendime gülümsedim.

Verity Mae'nin sarı saçları özellikle gür ve parlak görünüyordu ve partinin renk düzenine uyan bej renkli, kabarık bir elbise içinde kusursuz bir zarafetle giyinmişti. Odanın ön tarafında, farklı boyutlardaki kürelerle bir çeşit beyaz, bej ve altın balon sergisine dönüştürülmüş bir duvarın önünde duruyordu. Bu bana köpüren karameli hatırlattı. Balonlar duvardan yukarı doğru devam ediyor ve tavanın yarısını kaplıyordu, boyutları giderek büyüyordu, peluş oyuncak ayılar altın kurdelelerden sarkıyordu, sanki kırılganlardan sarkıyorlardı.

Ya da bulutlara taşındı, ki muhtemelen yapmak istedikleri de buydu.

Şekerim, bu parti için balonlara harcadıkları parayla muhtemelen koca bir çocuk odası döşenebilirdi. *Bu onların ayrıcalığıydı ve yargılamak bana düşmezdi*, diye içimden azarladım. Bugün mutlu bir gündü. Verity Mae sonunda dört ruh bağını da bulmuştu ve ilk çocuğunu bekliyordu. Sırf bekâr ve yalnız olduğum ve kötü şans her an üzerime çökmek üzere olduğu için negatif olmaya gerek yoktu.

Olumsuzluk hiç de agathos'a uygun değildi ve ben de bunun üzerinde çalışıyordum.

Balonlar, her agathos'un paylaşıyor gibi görüldüğü krem rengi zevkli dekorla uyumluydu. Verity Mae bebeğin cinsiyetini öğrenmemek için büyük bir çaba sarf ettiğinden, tüm parti nötr zarafetin timsaliydi.

"Bugün hepiniz beni *şımarttınız*," diye bağırarak lüks oturma odasının köşesindeki hediye yığınını işaret etti.

Kanepelerden birine oturmak için herkesin uzanmış bacaklarını karıştırmak istemediğimden, odanın arka tarafındaki kapının yanındaki yemek masasının yanında garip bir şekilde durdum. Bu kesinlikle kötü şansa davetiye çıkarıyordu.

Verity Mae teşekkür konuşmasına devam ederek tanrıça Anesidora'nın kendisini nasıl kutsadığını anlatırken ben de kekleri masaya koydum, keşke bu tür etkinlikler için gerçekten kek yapabilecek kadar krema becerilerimi geliştirseydim diye düşündüm ve soluk pembe eteğimin pilelerini gereksiz yere düzelttim. Konuklardan birkaçı içeri girdiğimi çoktan fark etmişti ve bana alışık olmam gereken ama beni rahatsız etmekte asla başarısız olmayan acıyan bakışlar atıyorlardı.

Verity Mae'nin beni davet etmesine bile şaşırmıştım. Bu odadaki diğer kadınların çoğu, varlığımın garipliğinden kaçınmak için yıllar önce rahatsız etmeyi bırakmıştı.

Verity Mae bir kıkırdama korosu eşliğinde, yanımdaki masanın üzerinde duran krem rengi, beş katlı, üzeri fondan ayıcıklı pastayı işaret ederek, "O pastaya *hemen şimdi* girmem *gerekıyor*," diye devam etti. "O yüzden kısa tutacağım. Çocuklarım ve ben bu ufaklıkla tanışacağımız için *çok* heyecanlıyız" dedi ve karnını ovuştururken içtenlikle gülümsedi.

Dışlanmış biri gibi hissettiğim ve muhtemelen sonsuza kadar yalnız kalacağımı hatırlatan şeylerle çevrili olduğum için bastırmaya çalıştığım acının sert kenarları onun mutluluğunu görünce biraz yumuşadı. Verity Mae, "Etraflarında böylesine harika bir topluluk olacağı için çok onurluyuz ve bu muhteşem gün için hepinize minnettarız," diye ekledi, odadaki herkese gülümseyerek. Kalabalık bir odada bile karşısındakine sadece kendisiyle konuşuyormuş gibi hissettirme konusunda özenle geliştirilmiş bir yeteneği vardı.

Orada bulunan diğer kadınlarla - agathos akranlarımla, birlikte büyüdüğüm, birlikte oynadığım, birlikte gönüllü olduğum ve tapınağı birlikte ziyaret ettiğim kadınlarla - onlara uyuyormuşum gibi gülümseyerek alkışladım.

Doğrusu, ben yapmadım ve bunu hepimiz biliyorduk. Bu nedenle, dönüm noktalarına ulaşmada bu kadar gerideyken beni kutlamaya davet etmek istemedikleri için suçlamıyordum. Milton'a yarım saat uzağa taşınmış olmam, bu durumlardan kaçınmak için hepimiz için ek bir bahaneydi.

"Bir şey daha var. Yolculuğum çok uzun sürdü sanki," diye içini çekti Verity Mae, gözleri cam gibi olurken saçlarını gereksiz yere kabarttı. Gözbebekleri benimkilerle ve odadaki herkesinkilerle aynı lavanta, deniz mavisi ve altından oluşan insanlık dışı girdaptı. Agathos gözleri, tanrıça Anesidora'nın bir işareti.

Boş boş, insanların Verity Mae'nin gözlerini ne renk gördüğünü merak ettim. Muhtemelen mavi. Daha önce insanlar tarafından koyu kahverengi olduğum için iltifat almıştım ama onları hiç bu şekilde görmemiştim. *Láthe biōsas*, tanrıçanın agathoslar için birincil emirlerinden biriydi.

Canlı gizli.

İnsanlar bizi asla bilmemeliydi.

"...işte bu yüzden hepimizden Grace Bellamy için Anesidora'ya özel bir dua etmemizi istedim."

Muhtemelen en kötü kâbusum olan bu olayda tüm gözler bana çevrilince, dalgın dikkatim anında odaya geri döndü.

"Buna hiç gerek yok," diye zayıfça itiraz ettim, sanki dekorun içinde kaybolabilecekmışim gibi kendi içime doğru büzüldüm. Belki balon duvarın içine saklanabilirdim?

Burası sıcak mıydı? Sıcak hissettim.

"Grace B!" Verity Mae güldü. "Utanmana gerek yok. Ben de senin durumundaydım - yani *tam olarak* senin durumunda değildim - ama Marcus'la tanışmam o kadar uzun sürdü ki sanki hiç olmayacakmış gibi hissettim ve insanların yolculuğumda bana yardımcı olmak için ettikleri tüm duaları takdir ettim."

Ses tonundaki azarlamayı fark etmemiştim ve başkalarının da fark ettiğinden şüpheliydim.

"Kaç yaşındasın, 25 mi?" Bana en yakın oturan Grace M. sempatik bir şekilde sordu. O da hamileydi, üçüncü - yoksa dördüncü müydü? *Şekerim*, bunu kesinlikle bilmeliydim. Çocukken birlikte tenis oynadığımızda, hayatlarımızın farklı yönleri gideceğini hayal bile edemezdik.

"Evet," diye yanıtladım boğazımı temizleyerek. "25. Ve bağ yok," diye ekledim gergin bir kahkahayla, sanki beni hiç rahatsız etmiyormuş gibi. *Hayır efendim, ben iyiyim. Burada görülecek bir şey yok. Lütfen, herkes bana bakmayı kessin.*

"Belki de yanlış yere bakıyorsun?" Serenity, Grace M.'nin diğer tarafından sordu. "Hiç çağrı hissettin mi? Belki de atalarının evini ziyaret etmeyi düşünmelisin. Annen nereliydi?"

"Kanada," diye gönüllü oldum, bu konuşmanın nereye gittiğini çok iyi biliyordum.

"Ondan önce. *Atalarının* evi," diye sabırsızca zorladı, sanki büyük bir buluşun eşiğindeymiş gibi. Auburn çok çeşitli bir yer değildi ve annem - Saskatoon'da doğup büyümüş Kızılderili kökenli bir kadın - son ruh bağıyla buluşmak için buraya çağrıldığını hissettiğinde ve kalmayı seçtiğinde oldukça konuşulan bir konu olmuştu.

"Babalarımın biri Wisconsin'li ve çağrı beni Noble'la tanışmak için oraya yönlendirdiğinde buna *inanamadım*. Bu konularda açık fikirli olmalısın Grace. Belki de senin bağların annenin *atalarının* evindedir." Serenity bana sert bir bakış attı, sanki onun mevcut üç bağılılığıyla Milwaukee'ye yaptığı üç günlük yolculukla benim daha önce hiç gitmediğim ve hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim Hindistan'a gitmem tamamen aynıymış gibi. Zaten oraya gitmek için herhangi bir ruh bağı *çağrısı* da hissetmemiştim.

Kalbinin doğru yerde olduğunu kendime hevesiz bir şekilde hatırlattım. Bugün bir mazeret uydurup evde kalmalıydım. Tüm bu acıma duygusu, benim türümün hissetmemesi gereken türden bir öfke hissetmeme neden oluyordu ve farklı olduğum tüm yönlerin bir kez daha hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu. Kusurlu.

"Dua edelim," diye seslendi Verity Mae ve konuşmayı durdurdu. Oda sessizliğe gömüldü, herkesin başı özenle aşağıya doğru eğildi, gözler kapandı. "Anesidora, hepimize sağladığın nimetler için teşekkür ederim. Ruh bağlarımız, çocuklarımız, ailelerimiz, sağlığımız ve mutluluğumuz için. Lütfen iyi ve sadık bir kızın olan Grace B.'ye kendi ruh bağlarını keşfetme yolculuğunda rehberlik et ki hediyenin ezici mutluluğunu deneyimleyebilsin. *Láthe biōsas.*"

"*Láthe biōsas*," diye mırıldandım herkesle birlikte, bej kaşmir kazağımın içinde parmaklarımı kabaca bükerek. Amacımızın bizim hakkımızda hiçbir şey bilmeyen insanlara hizmet etmek olduğunu sürekli ve günlük olarak hatırlatan bir şeydi bu.

Verity Mae'ye dua için minnetle gülümserken kendime, *onlar sadece senin için en iyisini istiyorlar*, diye hatırlattım. İç sesim, nankörlüğüm ve genel kişilik kusurlarım nedeniyle beni azarlayan annem gibi şüpheli bir şekilde ses çıkarmaya başlamıştı.

Bu tür olaylar son üç ya da dört yıldır özdenetimimi zorluyordu, buna alışmış olmalıydım. Tek başıma gelmeye, acıyan gülümsemelere ve iyi niyetli dualara alışmalıydım. Neden hiç kolaylaşmıyordu?

"Pekâlâ millet," dedi Verity Mae el çırparak ve bana acı dolu bir sempatik bakış daha attı. "Hadi şu pastayı keselim!"

Dualarının ve merhametlerinin odağı olmak yeterince utanç verici olmadığı için, masanın üzerine eğildiğim anda kötü şansım devreye girdi ve her şeyi devirdi. Üstündeki beş katlı pasta da dahil. Kıç üstü pisliğin içine düşmeden hemen önce.

* * *

Neyse ki, *bolca* özür diledikten ve gelmeden önce mağazadaki bir kadına iyi şans hediye ettiğimi açıkladıktan sonra hızlı bir kaçış yapabildim. Auburn'deki agathoslar arasında iyi şans hediyesi *Eutychia*'ya sahip olduğum ve bu nedenle kötü şansın kötü bir koku gibi beni takip ettiği bir sır değildi.

Ve nankör olmasam da - nankör değildim - Verity Mae'nin sahip gibi ahlaki erdem *Arete*'ye sahip olsaydım hayatım kesinlikle daha kolay olurdu. Bir insana rehberlik etmenin karşılığında kendi ahlaki erdemimdeki küçük kaymalar, sonuçları açısından kötü şanstın çok daha az tatsızdı.

Kısacası, ödünç bir elbise ve bir utanç bulutu içinde, yol boyunca burnumu çekerek eve döndüm.

Zaten geç saate kadar kalacak değildim. Çoğu partiye yürüme mesafesinde yaşıyordu ve ailemi sığınma evindeki işime daha yakın olmak ve agathos topluluğunun yargılayıcı bakışlarından uzaklaşmak için Milton'a taşınmama izin vermeye ikna ettiğimden beri ülkenin öbür ucunda yaşıyormuşum gibi davranıyorlardı.

Bu, hayatımda tam olarak tek bir kişinin mutlu olduğu bir karardı ve o kişi de bendim. Vanilyalı pandispanya ve gözyaşı kokan o andan daha fazla değil.

Auburn'den çıkan düzgün yollar, iyi aralıklarla dizilmiş kolonyal malikaneler ve yüz yıllık ağaçlarla kaplıydı, ancak Auburn yerini Milton'a bıraktığında manzara hızla değişti. Konaklar terk edilmiş fabrikalara, sıra evlere ve yıkık dökük apartman dairelerine dönüştü. Pürüzsüz yollar aniden tümsekler ve çukurlarla doldu.

Milton'a gitmek her zaman farklı bir dünyaya girmek gibi gelirdi. Yüksek suç oranı, yüksek işsizlik ve zayıf iş piyasası ile sürekli olarak ülkenin yaşanabilecek en kötü şehirlerinden biri olarak . Burası 19. yüzyılın sonlarında zirveye ulaşmış ve o zamandan beri debelenip duran bir şehirdi ama nedense beni çağırıyordu. Arkadaşlarımla ruh bağlarına karşı hissettikleri gibi *bir çağrı* değil, başka bir tür çağrı. İşe gidip gelmenin kısa olması kesinlikle bir artıydı, ancak pek çok başka agathos ile çalışıyordum ve hiçbirisi iş günü bittikten sonra burada takılmak için çağrıldığını hissetmemişti. Hepsi mutlu bir şekilde yepyeni SUV'larına geri döndüler ve Auburn'un şehir sınırlarının güvenliğine geri dönene kadar ayaklarını gaza bastılar.

Neyse ki - annemin gayretli halkla ilişkiler çalışmaları sayesinde - daha geniş bir topluluk Milton'a taşındığıma inandı çünkü başkalarına yardım etmek için hizmetkâr bir kalbim vardı. Gün boyunca Agathos'un işlettiği barınakta *çalışmak* benim için yeterli değildi, hizmet ettiğim toplumda *yaşamayı* seçmiştim çünkü o kadar özveriliydim. Motivasyonlarımla bu kadar fedakâr olduğundan emin değildim. Yalan söyleyemezdi ama söylediği gerçekler konusunda seçiciydi.

Radyodaki Marvin Gaye, telefonum arabanın hoparlörlerinden çalmaya başladığında kesildi ve ağır bir iç çekişle gösterge panelindeki 'aramayı kabul et' düğmesine bastım.

Şeytandan bahset.

Bu çok kaba bir düşünceydi.

"Merhaba anne."

"Korkunç bir haber," diye başladı annem, her zamanki gibi hiç giriş yapmadan. "Joy Lyon öldü."

"Bu korkunç," diye nefes aldım, gerçekten şaşırmıştım. Kadını çok az tanıyordum ama sadece 40 yaşındaydı, üç küçük çocuğu ve dört bağlı arkadaşı vardı. Onun ölümü pek çok insanın dünyasını paramparça edecekti. Sugar, o zavallı çocuklar.

"Öyle," dedi annem ve sesindeki yüz buruşturmayı duyabiliyordum. "Daha bugün oldu. Araba kazası. Halka açık anma töreninin ne zaman olduğunu sana bildiririm. Sanırım önümüzdeki hafta."

"Evet, beni haberdar et," diye mırıldandım, ancak o gün tüm insan personeli görevlendirdiği için muhtemelen önce patronumdan duyacaktım. Bağlı bir agathos kadınının genç yaşta ölmesi ya da en azından yalnız ölmesi alışılmadık bir durumdu. İnsan hastalıklarından muzdarip değildik - hayatlarımızı insanlara adamamızın bir ödünüydü sanırım - ve genellikle kadınlar bağlı oldukları kişiler tarafından her zaman kollanır ve korunurlardı.

"Bebek partisi nasıldı?" Annem sordu. "Ne giydin? *Evden* çıkmadan önce bana kıyafetinin bir resmini gönderecektin."

Annemin 'apartman' kelimesini 'hapishane' der gibi söylemesi gerçekten etkileyiciydi, gözlerimi devirmek için *hiç de tatlı olmayan* bir dürtüyle savaşısam bile. Auburn'de ailemin geri kalanının yaşadığı beş yatak odalı, beş banyolu geniş evle kıyaslandığında, tek odalı dairem tuhaf görünüyordu.

"Mercy'nin benim için bulduğu uçuk pembe pilili etek ve şehirden aldığım bej kaşmir kazak."

Bir noktada yemek olayını duyacağından emindim ama bu bilgiyi gönüllü olarak vermeyecektim. Bu konu hakkında şimdi konuşursak *kesinlikle* yine ağlardım ve hiçbir şey annemi duygularım beni ele geçirdiğinde ağlama eğilimim kadar sinirlendiremezdi.

Annem onaylamaz bir şekilde mırıldandı. "Seni bejler içinde sevmediğimi biliyorsun. Soluk renkler ten renginizi aydınlatır."

"Ten rengimi seviyorum."

Telefonun öbür ucundan öfke dolu bir alay geldi ve bu beni utandırdı. Yine de bu özel savaşa tekrar girmeyecektim. Bu noktada, enerjimi annemi olduğu gibi güzel olduğuna ikna etmeye çalışmaktansa, kendi öz değerimi ve onunla yaşayan kuzenim Mercy'yi korumaya odaklanmamın daha iyi olacağını hissettim - hepimiz öyleydik. En azından kardeşlerime görünüşleri konusunda o kadar sert davranmıyordu. Her neyse, henüz. Belki ortaokula başladıklarında.

Tatlı ol. Auburn'e ilk göç ettiğinde onun için zor olduğunu biliyorsun.

"Eve uğrayabilirdin," diye ekledi annem. "Hemen köşeyi dönünceydiniz. Mercy onu görmek istemediğin için hayal kırıklığına uğrayacak."

Çenemi sıkılmaktan çenem ağrımaya başlamıştı, bu yüzden kendimi rahatlamaya zorladım. Ailemi *her* Cuma akşamı yemekte görüyordum. Kuzenim Mercy henüz 17 yaşındaydı ama neden daha sık ziyaret etmediğim konusunda inanılmaz derecede anlayışlıydı. Her akşam yemeğinde sessizce masaya oturur, kendime olan saygımı her seferinde bir parça olmak üzere paramparça eder ve tüm haftayı onu yeniden inşa etmekle geçirirdim.

"Neyse," diye devam etti annem. "Bu kadar uzağa taşındığınızda bunun olacağını hepimiz biliyorduk. Anma töreninden önce hazırlanmak için buraya gelmen gerekecek, böylece yolda elbisen kırılmaz."

Bu, 'Kıyafetini onaylamam gerek' cümlesinin genelde aldığımdan daha yaratıcı bir versiyonuydu.

"Elbette," diye mırıldandım. "Şimdi araba sürmeye konsantre olmalıyım, anne." "Aynen öyle. Bugün yeterince kadınıımızı araba kazalarında kaybettik," dedi annem.

dalgın bir şekilde cevap verdi ve bu kasvetli değerlendirme karşısında irkildim. *Yanlış* değildi-

Agathos istese bile yalan söyleyemezdi ama yine de duygusuzdu. Zavallı Joy Lyon.

Annem her zamanki gibi veda etmeden telefonu kapattı ve hoparlörlerden yine *I Heard It Through The Grapevine*'in rahatlatıcı sesi geldi. Uzun bir nefes verdim, kendimi daha mutlu şeylere konsantre olmaya zorladım, örneğin duygusal olarak yorucu bir günün ardından kendimi toparlamak için bu gece hangi 2000'lerin romantik komedilerini izleyeceğim ya da buzlukta tatlı olarak yiyeceğim naneli çikolatalı dondurma gibi.

Annemle yaptığım her konuşmanın ardından iyileşme sürecine yardımcı olmak için nefes egzersizleri ve rahatlatıcı bir müzik gerekiyordu.

Muhtemelen bu da hoş bir düşünce değildi, ama felaketle sonuçlanan öğleden sonramdan sonra kendimi özellikle sinirli hissediyordum. Belki de son altı ayda fazla rahat davranmıştım. Milton'da yaşamak, sakın maskemi her zaman takmak zorunda olmadığım anlamına geliyordu ve onu tekrar takmak giderek zorlaşıyordu.

Güneş batarken binamın karşısındaki sokağa park ettim ve yıkık dökük kıyafetlerimi bir market poşetine koyarak merdivenlerden ikinci kattaki daireme çıktım. Sadece tek yatak odalı küçük bir daireydi ama *bana ait* olan ilk yerdi ve ona bayılıyordum.

Yıllardır çalışıyordum ve Milton'daki emlak fiyatları o kadar ucuzdu ki burayı satın alabildim. Yavaş yavaş, kendim olabileceğim ve lanetli ve kırık bir kombinasyon değilmişim gibi davranabileceğim mükemmel küçük bir vaha yaratmaya çalışıyordum. İdeal bir yerdi. Ayrıca, binada sadece üç daire daha vardı ve hepsi de normal insanlar tarafından kullanılıyordu. Onların bölgesine *yakın* olmak, ama aslında üzerinde olmamak, çevredeki daimonlarla iyi görünüyordu.

Yozlaşmış insanlara erişimleri olduğu sürece, ne yaptığımızı ya da aynı insanları kurtarmaya çalıştığımız tüm yolları pek umursamadılar.

Kapının kilidini açtım ve açmak için omzumla kapıya yaslandım, kullanmayı sevdiğim tüm balmumu eriyiklerinin rahatlatıcı kokusu anında bana çarptı.

Çok sıkı topuklu botlarımı çıkarıp kapının yanındaki ayakkabı rafına düzgünce yerleştirdikten sonra lekeli giysilerimle ilgilenmek için çamaşırhaneye doğru ilerlerken ayaklarım neredeyse rahat bir nefes aldı.

Pasta kokusundan arınmak için hızlı bir duş aldıktan sonra, bir numaralı zevkim olan uyumlu bir pijama takımı giydim, saçlarımı ördüm ve kendime bir anlığına rahatlama izni verdim.

Pazar günleri genellikle temizlik, düzenleme ve market alışverişi için ayrılırdı. Bebek partisi nedeniyle ikincisi için zamanım kalmamıştı ve kilerimin yarısının boş olduğunu ve güzel saklama kavanozlarımın tam dolu olmadığını bilmek bile beni biraz panikletiyordu. Altı ay geçmesine rağmen annemin beklenmedik bir anda içeri dalıp ev kadınlığı eğitimimde başarısız olduğum tüm yolları göstereceği korkusunu kaybetmemiştim. Bu yorumlara genellikle ruhsal bağlarımın olmadığına dair sivri bir açıklama eşlik ediyordu, sanki bu iki olgunun birbiriyle ilişkili olduğuna dair hiçbir şüphe yokmuş gibi.

Güneş batıyordu ve küçük oturma alanına girip balkonun önündeki perdeleri çekerken bir lambayı yaktım. Dairemin sessizliği hem bir rahatlama hem de neredeyse sürekli yalnızlığımı hatırlatıyordu. Kimse için sahte bir mutluluk ya da performans sergilemek zorunda olmamak güzeldi ama agathos yalnız olmak için yaratılmamıştı. Öğleden sonrayı birlikte geçirdiğim tüm kadınlar evlerine, bağlarına, bazıları çocuklarına dönerken, ben tek başıma ızgara tavuk göğsü ve buharda pişmiş sebzeler ve *10 Things I Hate About You*'yu yeniden izlemek için buraya dönmüştüm.

Sehpanın ortasındaki vanilyalı soya mumunu yaktım ve bir iniltiyle minderlerle dolu lacivert kadife koltuğa uzandım. Ev bitkilerim ilgi istiyordu ama önce somurtmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Verity Mae benim yaş grubumda ilk bebeğini doğuran son kişiydi. O zaman bile, ilk ruh bağıyla ergenlik çağındayken tanışmıştı. Dördüncüsünü bulması çok uzun sürdüğü için Anesidora ona şimdiye kadar bir hamilelik hediye etmemişti.

Hayatımdan çoğunlukla memnundum ama bugünkü gibi olaylar kırılgan mutluluğumun dengesini bozdu. Sabrımı ve dindarlığımı göstererek bekleyip duruyordum ya da ben öyle sanıyordum ama belki de Verity Mae'nin doğru bir fikri vardı. Belki de daha fazla dua etmeliydim. Belki de Anesidora bunu yeterince *istediğime* ikna olmamıştı.

Düşüncelerim, her şeyi doğru yapmış ve kendisi için önceden belirlenmiş dört aşkı bulmuş, ancak çocukları küçükken onlardan koparılmış ve hayatlarında asla doldurulamayacak bir boşluk bırakmış olan Joy Lyon'a kaydı. Görmezden gelmeye çalıştığım karanlık ve bencil yanım, kısa bir süreliğine de olsa, en azından onun böyle her şeyi tüketen, hayatını değiştiren bir aşk yaşamış olmasını *kıskanıyordu*.

Ben de bunu istedim. Birinin evreninin merkezi olmak istiyordum. Anesidora bunu *sadece* benim ruh bağlarımla gerçekleştirebilecek şekilde tasarlamıştı.

Bir duanın zararı olmazdı. Belki daha çok dua etseydim, her zaman böyle bencilce düşünmezdim. Koltukta doğruldum ve ellerimi kucağımda birleştirip başımı saygıyla eğdim.

"Anesidora, Armağan Gönderen, Yüce Anne, rehberliğinize ihtiyacım var. Belki de benim için belirlediğin yol beni ruh bağlarımı bulmaya götürmüyor ve bunu anlıyorum." Kalın bir şekilde yutkundum, bu sözler göğsümde keskin bir kalp ağrısı yarattı. Doğruldular ama acı veriyorlardı. "Senden alçakgönüllülükle rica ediyorum, belki bana biraz yön verebilirsin? Bana nerede ihtiyacın olduğunu, sana en iyi nerede hizmet edebileceğimi göster. Ben sizin aracınızım. *Láthe biōsas*."

Anesidora bana bir işaret verebilirmiş gibi odanın içinde etrafıma bakındım. Uğuldayan bir rüzgâra, titreyen bir ışığa, kendimi bir boşluğa doğru çılgık atıyormuşum gibi hissetmemi engelleyecek *herhangi bir şeye* razıyım.

Hiçbir şey.

İhtiyacı olan insanlara yardım ettiğimde Anesidora'nın büyüünün içimde dolaştığını hissetmeseydim, agathos olup olmadığımı merak ederdim.

Yeteneğimi kullanmamın bedelini ödeme zamanı geldiğinde hep yanımdaydı. Dua ettiğimde çıt çıkmıyordu, ama kötü şans sonsuz derecede güvenilirli.

Önümdeki mumun alevi sanki adımı gibiydi, vanilya kokusu odayı sararken sıcak ışıltısı bana biraz rahatlık sunuyordu. Ateşten aldığım rahatlamanın normal olup olmadığını hep merak etmişimdir. Bunu soramazdım, zaten herkes benim bozuk olduğumu düşünüyordu ve ben de bu spekülasyonlara bir yenisini eklemek istemiyordum.

Bazen ne tür karanlık düşüncelere sahip olduğumu bilselerdi - hiç de tatlı olmayan, erdemli *olmayan*, özverili olmayan düşünceler - muhtemelen hayatımın geri kalanında düzeltici davranış eğitimi için tapınağın bodrumuna kapatılırdım.

Genelde bunu bastırmakta iyi olsam da, karanlığın - içimdeki canavarın - şimdi günahkâr bir gelgit dalgası gibi içimde yükseldiğini hissedebiliyordum. Ona ihtiyacım olduğunda Anesidora neredeydi? Hayatım boyunca kurallara uyduğum ve onu memnun etmek için sahip olmamam gereken tüm içgüdülerime karşı savaştığım zaman?

Neden her zaman, sürekli *sessizdi*?

Karanlık beni hiçbir zaman arkadaşlarım ve ailemi korkuttuğu kadar korkutmamıştı.

Onda *hoş* bir şey vardı.

, dedim içimden kendime, kararlılığım her saniye biraz daha zayıflıyordu. Ama yapmak istedim. Biraz pervasız olmak istedim. Cevap isteyen bencil yanıma şımartmak istiyordum. *Harekete geçmek* isteyen. Hayatta sürüklenip gitmekten, asla gelmeyeceğini çoktan kabul ettiğim bir şeyi sonsuza dek beklemekten bıkmıştım.

"Gecenin Tanrıçası," diye fısıldadım, böylesine yasak bir şeyi yapmanın verdiği tehlikeli bir heyecan içimi ürpertti. "Eğer geleceğimde bir şey görebiliyorsan, lütfen..."

Lütfen, ne? Ben ışığa hizmet ettim. Sadece ışığa hizmet edeceğim, diye haykırdı zihnimin arkasından gelen telaşlı bir ses. Belki de mantığının sesi.

"...lütfen bilgeliğinizi benimle paylaşın. Anesidora'ya hizmet ediyorum ama dünyadaki yerimi, çağırımı bulmayı umuyorum."

İçimde her zaman *daha fazlasını* talep eden o açlık, ben konuştukça *daha* da açığa çıkıyor ve yayılıyor gibiydi ve ben de kötü tavsiye edilmiş duamı, onu zapt edemeyeceğim kadar canavarlaşmadan önce aceleyle tamamladım.

"Teşekkür ederim, Gece Tanrıçası."

Bir an mükemmel, tam bir sessizlik oldu, trafik sesi ya da komşumun bangır bangır bağırarak televizyonunun gürültüsü bile aniden içine girdiğim garip sessizlik balonunu yaramadı. Önümdeki mum aniden söndü, bu beklenmedik karanlık beni zıplattı ve arka plandaki gürültü sanki biri aniden ses kadranını açmış gibi tekrar içeri girdi.

Kalbim göğsümde iki kez çarparken göğsümü tuttum, omurgamdan aşağıya doğru bir korku titremesi yayıldı.

Muhtemelen bir tesadüftü, değil mi? Doğru ya. Belki de sadece yorgundum.

Gece Tanrıçası, La Nuit'in kendisi, trajik küçük bir agathos'un umutsuz yakarışlarına hiçbir şekilde cevap vermezdi.

Bu... imkansız olurdu. Değil mi? En azından olanaksız. Anesidora'ya binlerce kez dua etmişim ama hiç böyle bir yanıt almamıştım.

Boş dairem aniden bunaltıcı bir sessizliğe büründü ve hızla televizyonu açıp menüde *Senin Hakkında Nefret Ettiğim 10 Şey'i* bulana kadar gezindim. Kat'in müzik seti *Bad Reputation'*ı çalarken rahat bir nefes aldım ve kanepenin köşesine yerleşip krem rengi bir örtüyü bacaklarımın üzerine çektim. Sorun yoktu. Her ne olduğunu düşünüyorsam muhtemelen hayal görmüştüm. Zaten Gece Tanrıçası'yla konuşmamalıydım.

Filmi izler, dün gecedan kalan ızgara tavuğu yeniden ısıtır, sağlıklı akşam yemeğimi bir pint dondurmayla geri alır ve gözlerimi daha fazla açık tutamayana kadar romantik komedilere dalar giderdim. Her şey yoluna girecek ve geçici olarak aklımı kaybetmemiş gibi davranıp insan sefaletinin ana kaynağından yardım isteyecektim.

Yine de mumu yeniden yakmadım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

Güzel bir rüya görüyordum.

Şeytan İni'ne giden sessiz virajlı yollarda batıya doğru ilerlerken, bir yerlerden edindiğimiz gürültülü motosikletlerle tam olarak göremediğim biriyle yarışıyordum. Adrenalin patlaması tüm yükseklerden daha iyiydi, bacaklarımın bastırılmış enerjiyle titremesine neden oluyordu.

Hayatımın her gününde beni takip eden kara bulutlar gitmişti. Uyuşukluk ortadan kalkmıştı. Özellikle dik bir inişten geçerken midemin her sallanışını, gidonu daha sıkı kavrayıp daha fazla hız için zorlarken avuç içlerimin yanışını hissettim.

Yarıştığım her kimse bana yaklaşıyordu ama onları görmek için başımı çeviremiyordum. Güliyorlardı ve bu tanıdık bir sestti. Bu kişiyi tanıyordum.

Biraz daha gidersek hedefimize ulaşacaktık. Ödülümüze. Bu iyi bir şeydi, bunu hissedebiliyordum.

"Kalk ayağa, seni tembel bok çuvalı."

Babamın fırlattığı kumanda kafama çarpınca inledim, kanepenin arkasına doğru yuvarlandım ve ona sırtımı verdim. Kahretsin, beni neden uyandırmıştı? Çok güzel bir rüyaydı. Kazanmaya çok yaklaştım.

Şu anda tam olarak nasıl göründüğünü bilmek için onu görmeme gerek yoktu - kollar çapraz, kaşlar aşağı çekilmiş, çene sıkılmış. Benim daha yaşlı, daha yuvarlak bir versiyonumdu, saçları biberden çok tuzluydu ve asla geliştirmeyeceğime dair tanrıçaya yemin ettiğim bira göbeği vardı. Her gece evden koyu renk kot pantolon, biraz fazla dar bir tişört ve 90'larda edindiği ve ölene kadar giyeceği deri bir ceketle çıkardı. Bunun en büyük sebebi, *ceketin* içinde *mallarını* saklayabileceği bir sürü cep olmasıydı.

"Bu gece biraz mal taşımalsın, Riot. Şaka yapmıyorum," diye uyardı babam, sesi her zamanki gibi sinirli çıkıyordu. "Ya da eve gelme zahmetine girme. İtibarımı zedeliyorsun."

Onaylarcasına homurdandım ama tartışmaya zahmet etmedim. Ne anlamı vardı ki? Benim zamanım dolmuştu. On yıldır burada yaşıyordum -ki bu planladığımdan yaklaşık dokuz yıl daha uzun bir süreydi- ve onun için genel olarak işe yaramazlığım her zaman bir anlaşma kırıcı olacaktı. Biz bir dizi satıcıydık ve ben satış yapmıyordum, yapmaya da niyetim yoktu.

Babamın bu konuda ne düşündüğü umurumda bile değildi. Ardımda bir dizi ölü ve ölmekte olan insan bıraktığım için 30. yaş gününden önce suçluluktan ölmeye niyetli değildim.

"Kendine gel. Burada hayır kurumu işletmiyorum, Riot," diye homurdandı babam, apartmanın ön kapısından çıkarken ve kapıyı arkasından, raftaki içki şişelerini şingirdatacak kadar sert bir şekilde çarparak kapatırken.

Sırt üstü dönmeden önce kafatasımda kumandayla beni vurduğu noktaya masaj yaptım ve yıllarca içeride sigara içmekten sararmış çatlak alçı tavana baktım. Güneş batarken dışarıdaki sokak canlanıyor, komşu daimonlar ve bu civarda yaşayan birkaç beleşçi insan uyandıkça gürültü artıyordu. Mutfak tezgahına bakarsam, bu gece itmemi beklediği bir seçki bulacağımı biliyordum. Ot, hap ve kokain olağan şüphelilerdi, ancak bazen beni şaşırtmak için küçük bonuslar ekliyordu.

Kahretsin, emirlere akılsızca uyabilseydim, satmam gereken şeyleri satabilseydim ve iyi bir küçük daimon gibi hayatları mahvedebilseydim her şey çok daha kolay olurdu.

Yıllarca çok iyi numara yaptım. Buralarda yaşayan herkes - insan ve daimon - babamın kim olduğunu, aile işinin ne olduğunu bilirdi. Biri bana yaklaşıp bir şey istediğinde, ona verirdim ve bunu kendi kendime, onların istediğini söyleyerek haklı çıkarırdım. Onlar bana gelmişti.

İnsanların onlara verdiğim bok yüzünden mahvolmalarını *izlediğim*de, kendime bunu onların istediğini söyledim. Tanrıça'nın armağanı kulağıma zayıflıklarının ne olacağını fısıldadığında bile, onların özel zehir markası, bunu görmezden geldim. Onlara sadece istediklerini verdim ve kendime neye bulaştıklarını bildiklerini söyledim.

Ta ki altı ay önce hiçbir şey satmayı bırakana kadar. Bahaneler uzun süredir kendi kafamda bile uçuşmuyordu ve sonunda bu konuda bir şeyler yapma kararı aldım. Görünüşe göre babamın sabrı tükenmişti.

Bu muhtemelen iyi bir şeydi. Beni konfor alanımdan çıkaracak bir itkiye ihtiyacım vardı. Evsizlik bir itkiydi.

Parmaklarım çatlak telefonuma değene kadar kanepenin yanındaki zemine körlemesine uzandım ve parlak ekrana gözlerimi kısarak baktım. Saat akşam beşti, muhtemelen kalkma vakti gelmişti. Muhtemelen tek arkadaşım olan Dare'den cevapsız bir arama vardı ve cevap vermesini beklemeden 'ara' tuşuna bastım.

"Hey, dostum," dedi dikkati dağılmış bir şekilde. Telefonu bir yere kurarken cızırdadı, ekipmanlarının sesi arka planda bankta şingirdiyordu. "Hoparlördesin ama burada kimse yok."

"Orada kimse yok mu? Yeteneğini mi kaybediyorsun?" Şaka yaptım. Dare neredeyse uyanık olduğu her saat müşterilerle doluydu. Kilometrelerce uzaktaki en iyi dövmeceydi.

"Siktir git," diye alay etti Dare. "Rezervasyonlar arasında temizlik yapıyorum. Bu gece nerede somurtmayı planlıyorsun?"

"Onslaught," diye cevap verdim, dudaklarım seğirirken kendimi yok etme eğilimlerimin rahatlatıcı bir şekilde ortaya çıktığını hissettim. "Bir şeyleri karıştırayım dedim."

Dare uzun, alçak bir ıslık çalmadan önce yaptığı işi bırakmış gibi görünen bir duraklama oldu. "Gittikçe cesurlaşıyorsun, adamım. Ya da ölmek istiyorsun, ki bu beni hiç şaşırtmazdı. Wild'ın seni tüm Yeraltı Dünyası kulüplerinden men ettiğini sanıyordum."

"O yıllar önceydi," diye cevap verdim . Belki iki yıl? Wild, kulüp sahibi, büyük piç ve Yeraltı Dünyası olarak bilinen bir dizi gece kulübünün kralı, *bir keresinde* kulüplerinden birinde kokain sattığımdan beri beni sevmiyordu. Bu tür şeylerden hoşlanmazdı. Ben de satmak *istememiştim* zaten. "Ayrıca, Onslaught boktan bir yer. Bu onun tacındaki çip, yıllardır oraya gittiğinden şüpheliyim."

Dare homurdandı. "Wild'ın her yerde gözü var ve hâlâ buranın sahibi ama neyse. Bu senin cenazen."

"Nasıl olsa yakında cenazem kalkacak," diye kayıtsızca cevap verdim ve kotumun cebinde bakır çakmağımın kabarık oymalı dış yüzeyini aradım. Çıkardım ve refleks olarak kapağını açtım, ateşlemenin tanıdık sesi beni sakinleştirdi.

"Hâlâ satmıyor musun?" Dare sordu. Sesindeki endişeyi fark etmemek imkânsızdı.

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun?" Alevi söndürüp hemen ardından yeniden yakarken tavana sırtarak sordum. Kendimi deli gibi hissediyordum. "Bu yapmam gereken her şeye aykırı. Olmamız gereken şeye. *Benim olmam gereken şeye.*"

Karanlık. Günahkarlar. Üzgün ve çaresiz insanlar için Fareli Köyün Kavalcıları.

Onlar daimonlardı. Özellikle de Moros soyu.

Dare sessizce, "Deli olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi. Programımızda bir boşluk bulmanın ne demek olduğunu anlayan biri varsa, o da oydu. "Ama bence seni öldürmeden önce babanın evinden siktir olup gitmelisin. Param yok palavrasını atma, bir şeyler bulana kadar benim evimde kalabilirsin. Zaten kanepede uyuyorsun. Benimkinde uyu."

"Bunu kabul etmek zorunda kalabilirim," diye cevap verdim, göğsüm gerilmişti. Karşılığında bir anlaşma talep etmeden bir şey teklif eden daimon sayısı çok azdı. "Bu gece bir şeyler yapmamı ya da eve gelmememi söyledi."

"O zaman sonra görüşürüz," dedi Dare kararlı bir şekilde. "Bu senin için iyi olabilir, tabii önce hayatını mahvetmezsen. Gitmeliyim, müşterim burada. Wild'ın yolundan uzak dur. Tutuklanmayın. Ya da öldürölme."

"Baş üstüne efendim," diye kıkırdadım ve telefonu kapattım. *Ne kadar da inançsızsın*. Milton'da kimse kimseyi tutuklamıyordu, burası lanet olası bir çöplüktü.

Ayrıca, bir planım vardı. Babam da Yeraltı Dünyası'na ait hiçbir kulüpte hoş karşılanmıyordu. Başımı eğdiğim ve sorun çıkarmadığım sürece, Milton'da başka bir yerde olmaktansa engerek ininde olmak daha iyiydi ve biraz stres atabilirdim. *Kazan kazan*.

Bir iniltiyle sarkan kanepeden yuvarlandım ve en azından biraz şık görünmek ve banyo malzemelerimi toplamak için banyoya yöneldim, çünkü görünüşe göre bu gece geri gelmeyecektim. Ya da hiçbir zaman.

Lanet olsun, bu bilgide oldukça özgürleştirici bir şey vardı. Artık babamın ömrünün sonuna gelmesini beklemek ve geldiğinde ne olacağını merak etmek yoktu. Babamın bankta bıraktığı iyi şeylerden bazılarını gözden geçirecek ve önümüzdeki birkaç günü zor yaşayarak ve genç ölmemeyi umarak geçirecektim.

Yüzümü soğuk suyla yıkayıp kabaca kuruladıktan sonra aynadaki yansımama ve küçük porselen lavabonun iki yanını tuttum. Şeytan bana bakıyordu. Kenarları mora çalan koyu kırmızı irisler. Bir daimon'un işareti. Hiçbir insan bu gözleri görmedi, hatta var olduğumuzu bile bilmiyordu ama tanrıça gerçek doğamızı birbirimizden ya da kendimizden saklamamıza izin vermiyordu. İstesek bile.

Parmaklarımı dağınık siyah saçlarımda gezdirdim ve kirli sakallarımı olduğu gibi bıraktım, o anda nasıl görüldüğümü pek de umursamıyordum. Bir yandan, yıllardır deneyimlemediğim bir özgürlük hissi vardı, ona dokunabilecek kadar yakındım. Diğer yandan, eğer yapmak için doğduğum, yapmak için *tasarlandığım* şeyi yapmıyorsam, o zaman *benim* ne anlamım vardı?

İnsanmışım gibi davranamazdım. *Yapabilirdim*, onlar bilmezdi ama 9'dan 5'e bir işi ve bir minivanı olan sıradan bir insan nasıl olunur bilmiyordum. Nasıl para kazanacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve yasal bir iş deneyimim de yoktu. Belki babam için uyuşturucu satarak geçirdiğim on yılı aile şirketi için on yıllık satış deneyimi olarak gösterebilirdim? Ya da sosyal medyada nasıl protein tozu ve güneş gözlüğü satacağımı bulabilirdim.

Oldukça yakışıklıydım, muhtemelen bunu başarabilirdim.

Bir spor çantası kaptım ve sahip olduğum birkaç kıyafeti -kendi odam olmadığı için eğlence ünitesinde saklıyordum-, telefon şarj cihazımı ve mutfak tezgâhından seçtiğim bazı eşyaları içine tıktırdım. satmayacak olmam, tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyordu. Sadece babamın yolundan sonsuza kadar çekilmem .

Buna değerci. Hayatımda eğlenebileceğim başka bir şey olmadığını biliyordum.

Onslaught, Milton'ın en kötü sokaklarından birinde, Daimon'a ait bir içki dükkânı ile insanlara ait bir berber dükkânı arasında sıkışmıştı. Yukarı çekilmiş silindir kapının üzerindeki tabela düşüyordu ve tüm mekanda genel bir çaresizlik havası vardı. Burası tam da insanların hayatlarını bir süreliğine unutmak için gittikleri türden bir yerci.

"Riot, seni kaypak herif, buraya girmene izin verilmediğini biliyorsun," diye homurdandı Crow, Milton'daki en boktan kulübün girişini sanki Ritz-Carlton'mış gibi korurken dövmele kollarını göğsünde kavuşturdu.

Onslaught'ın fedaisi şık bir takım elbise yerine, muhtemelen 80'lerin sonundan beri sahip olduğu, çok küçük siyah bir tişörtün üzerine dar, tokalı bir deri yelek giyyordu. Crow'un kafası tamamen tıraşlıydı ama sakalındaki kırlar yaşını ele veriyordu. Yine de onunla dövüşmek istemezdim. Keres soyundan gelen Daimon'larla uğraşılmazdı, televizyonun renkli olmadığı günleri hatırlayacak kadar yaşlı olsalar bile.

"İşe yarayabilirmişsin gibi görünüyor," diye cevap verdim hafifçe, onun yanından yarı boş bara bakarak. Tanrıça, burası gerçekten de bir çöplüktü. Duvarlar, sarkan loş ışıkların altında zar zor görülebilen soyulmuş posterler ve grafitilerle kaplıydı ve mobilyaların hiçbirisi birbirine uymuyordu. Temelde sahip olduğu tek şey birkaç iyi melodi ve bir bilardo masasıydı.

"Siktir git," diye homurdandı Crow fazla öfkelenmeden. "Sen daha çok kendi işini zorlamakla ilgileniyorsun."

Ona kaşlarını kaldırdım, çünkü Crow kesinlikle daha önce benden alışveriş yapmıştı. Daimon'lar uyuşturucu kullanımından sadece yüksek keyif alır, düşük değil. Bu, tanrıçanın, hor gördüğü ve böyle bir toleransı olmayan sıradan insanlara daha çekici görünmesini sağlama yoluydu. İnsan olmadığımızı bilmiyorlardı, sadece benim gibi havalı insanların kafayı bulduğunu ve bunu kolaymış gibi gösterdiğini görüyorlardı.

"Hadi ama dostum. Kuralları benim koymadığımı biliyorsun," diye mırıldandı, biraz mahcup görünüyordu. "Bahse girerim o spor çantasına baksaydım - bu arada bir gece dışarı çıkarken onu getirmek hiç de şaibeli değil - bir bok bulabilirdim. Wild, işletmelerini yönetim kurulunun üstünde tutmayı önemsiyor."

"Kimse burayı araştırmaya gelmiyor," diye alay ettim. "Ve sahip olduğum her şey kişisel kullanımım için. Bugünlerde uslu bir çocuğum."

"Hayatında bir gün bile iyi bir çocuk olmadın," diye kıkırdadı Crow, bu konuda en ufak bir endişe duymuyor gibiydi.

Beni içeri almak ister gibi görünüyordu ama Wild'ın çalışanları arasında sadakat uyandırmak gibi bir huyu vardı, bu yüzden geçmem hareket etmediğinde şaşırmadım. Yanındaki grafitili tuğla duvara yaslandım, tüm dünyevi eşyalarımı omzuma attım ve kollarımı kavuşturarak rahatladım.

Gidecek başka bir yerim yoktu ve meydan okumayı seviyordum.

"Tam bir baş belasısın, Riot," diye homurdandı Crow, ama bana sırtıyordu.

"Arkadaşlığın tadını çıkarıyorsun," diye sırtarak cevap verdim. Crow, Wild ve ekibinin çoğu gibi Keres soyundan geliyordu. Şiddeti ve yıkımı severlerdi. Yüzyıllar boyunca kendi türleri savaş meydanlarında ön saflarda yer almış, kana susamışlığı körüklemişti. Çoğu zaman fedai olmak çok sıkıcı olmalı.

"Babanın sana kızgın olduğunu duydum," diyerek bir sigara çıkardı ve ceplerini yokladı.

"Al," diye teklif ettim, bakır çakmağımı çıkarıp çakmağı yaktım. "Evet, benim en büyük hayranım değil. Bunu nereden duydun?"

Crow sigarasından uzun bir nefes çekmeden önce omuz silkerek, "Bütün gece burada durunca çok şey duyuyorsun," diye cevap verdi. "Senin ihtiyarın çenesi düşük ve huysuz biri."

Gerçek de bu değil miydi? Babam da en az benim kadar malların tadına bakmaya meyilliydi ve kafası iyiyken gevezelik ederdi.

"Heyyyyyyyy."

İlgisiz bir şekilde yanımda tökezleyerek yürüyen kızıl saçlı kadına , yanında da pek işim olmayan genç daimon Buck vardı. İnsan kadın tamamen sarhoştı ve içki kokuyordu ama bunun onun tercih ettiği zehir olmadığını biliyordum.

Moroların laneti buydu. *Kıyameti* hissettik. Bir insanı geri dönemeyeceği bir sarmala sokmak için ne gerektiğini biliyorduk. Zihnimde görmezden gelemediğim karanlık bir fısıltı gibiydi.

"Senin adın ne? Benim adım Rae," diye devam etti, benim sessizliğime ve Buck'ın bizimle konuştuğu için duyduğu rahatsızlığa aldırmadan. "Bu benim arkadaşım, Buck."

Crow ona ters ters bakarken çocuk bize kendini beğenmiş bir sırıtış attı. Onun da benimle aynı ahlaki krizi yaşadığından şüpheliydim ama çevresinde kim varsa kusmasına beş dakika kalmış gibi görünüyordu. Wild'ın ve dolayısıyla Crow'un da ışıltılı işletmelerinde bu tiplerden hoşlanmadığından emindim.

"Aman Tanrım, dövmelerine bayılıyorum. Çok güzelsin," diye devam etti ve muhtemelen baştan çıkarıcı bir şekilde elini kolumda gezdirdi. "Bizimle parti yapmalısın. Buck'ın sana ikram bir şeyler var."

Hayatımı sikeyim.

Tanrıçanın bana bu zayıflığı hissetme yeteneğini vermesi, bunu kullanmam için beni cesaretlendirmesi ve aynı zamanda bu konuda bir suçluluk kompleksi vermesi çok çarpıktı.

Çekip gidebilirdim. O benim sorumluluğumda değildi, onu tanıımıyordum.

Ama *yapamazdım*. Eğer onu Buck'la bırakırsam, o çok istediği hapları ona verir ve gece yarısından önce ölmüş olurdu.

Babam yok ettiği hayatlar için asla suçluluk hissetmedi. Başka hiçbir daimon da hissetmiyordu. Bu sadece bana özgü bir lanetti.

"Benim adım Riot. Benimle biraz takılmak ister misin?" Alçak bir sesle sordum, kulağına doğru konuşmak için eğildim. "Buck'la daha sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Gerçekten mi?" Rae bana doğru sendeleyerek heyecanla sordu. Gezinen ellerinden biri göğsüme doğru ilerledi ve tişörtümün üzerinden göğüs kaslarımı okşadı.

"Elbette." *Sadece hayatını kurtarıyorum, yakışıklı bayan. Bir şey değil.*

"Siktir git Riot," diye mırıldandı Buck, hasta kadının omuzlarına bir kol dolayıp onu Onslaught'tan uzaklaştırırken.

Crow Buck'ın acısına kıkırdarken gözlerimi devirdim. Çocuğun Onslaught'un içindeki yetersiz avdan başka birini bulacağından emindim. İstesek de istemesek de insanlar bize geliyordu. Sabırsızlıkla Rae'yi caddenin karşısındaki gölgeler içindeki çimenlik bir alana götürdüm, boş şişeleri ve yerleri kaplayan çöpleri karıştırdım. Onu buraya getirdiğimi gören biri takıldığımızı düşünebilirdi, ki bu oldukça sağlam bir kılıftı.

"Ne yapmak istiyorsun?" Rae boğuk bir sesle pazılarımı okşarken ela gözlerini vücudumda gezdirdi ve kemerimde durdu.

O değil.

"Seni için bir arkadaşını aramanı istiyorum," diyerek kendimi onun elinden kurtardım. "Sen gelene kadar burada seninle bekleyeceğim."

"Ne? Neden?" diye sordu, şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtararak. "Prezervatifin yok mu? Sorun değil, ben temizim."

Zor pas. Bu doğru olsa bile, ne onunla ne de potansiyel olarak küçük İsyanlar yaratmakla ilgilenmiyordum. Hayır, teşekkürler.

"Zil sarhoşsun, biraz uyumalısın."

"Siktir git, ahbap. Buck'ı görmeye gidiyorum," diye huysuzca mırıldandı ve gitmek için döndü.

"Sana sahte hap satacaktı," diye yalan söyledim, usulca önüne geçerek. "Bu gecelik işin bitti. Bir arkadaşını ara."

"Hiç eğlenceli değilsin." Bir an suratını astı, fikrimi değiştireceğimi düşünmüş gibi yavru köpek gözleriyle bana baktı, sonra dramatik bir şekilde iç çekti ve kot pantolonunun cebinden eski bir telefon çıkardı.

Bunlar *düğme* miydi? Hala düğmeli telefonlar mı yapıyorlar?

Rae, telefon çalarken agresif bir şekilde düğmelere basıp kalçasını eğerken somurtkan bir şekilde bana baktı ve tüm bu süre boyunca sinirli görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda bu kadar pislik oldukları halde neden insanlara yardım etmekle uğraştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen kendimden yüzde bir daha az nefret etmemi sağladığı içindir.

Şimdi tek yapmam gereken zavallı arkadaşının gelip onu almasını beklemektir, böylece arabalarına kusabilecek ve ben de Crow'u sinir etmeye geri dönebilecektim. Milton'ın en kötü kulübünün duvarları arasına rahatça girdiğimde ve babamın ulaşamayacağı bir yerde, kendimi unutkanlığa kaptırabilir ve bir sülük gibi Dare'in kanepesine çökmeden önce birkaç saatliğine her şeyi unutabilirdim.

En azından Buck'ın gecesini mahvetmiştim. Bu güzel bir bonus oldu.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Mükemmel aşk filmleri izlemenin sorunu, bana kendi hayatımda sahip olmadığı her şeyi hatırlatmasıydı. Sonsuza kadar yalnız kalmanın benim için sorun olmayacağına karar verdiğim her an için, o erken dönem gençlik romantizmi türünden aşkı arzuladığım on an daha vardı.

Senin Hakkında Nefret Ettiğim 10 Şey'deki dağınık, kıkırdayan paintball öpücüğü. *A Cinderella Story*'deki aşırı dramatik yıldız-futbolcu-yağmurda öpüşme anı. *The Princess Diaries*'in sonundaki ayak patlaması.

Dört ruh eşine sahip olmayı bekleyerek büyümenin ve romantizm hakkında büyük fikirlere sahip *olmamanın* mümkün olduğundan , ancak tam olarak ne istediğimi düşünmek için çoğundan daha fazla zamanım vardı.

Arada bir büyük jestler? Güzel.

Sadece bizim için bir anlamı olan küçük, samimi anlar mı? Daha iyi.

Peri masalı gibi bir aşk istemedim. Gölde iki kişilik pedallı bir tekne gibi bir aşk istiyordum.

İkisini de alacakmışım gibi görünmüyordu.

Karanlıkla haşır neşir olduktan sonra kendimi hâlâ garip bir şekilde dengesiz hissediyordum, filmimi bitirmiştım ve mutfakta durmuş ızgara tavuğumu ve buharda pişmiş sebzelerimi yiyordum. Telefonum tezgahın üzerindeydi ve neredeyse tamamı Verity Mae'nin bebek partisinin fotoğraflarından oluşan haber akışında boş boş geziniyordum. Köpüren karamel balon özelliği belli ki popüler olmuştu.

Böyle anlarda kendimi küçük bir isyan hareketi gibi hissediyordum. Annem, akşam yemeğimi düzenli olarak tezgahın üzerinde ayakta yediğimi, böylece temizliği en aza indirdiğimi ve telefonumda gezindiğimi öğrenseydi muhtemelen hastaneye yatırılması gerekirdi. Yemek masasını tek kişilik hazırlamamı ve kucağında bir peçete ve başka bir odada telefonumla güzelce oturmamı beklerdi. Sonunda başarılı bir şekilde taşınma talebimi ilettiğimde bana bu şekilde talimat vermişti.

Tatsız tavuk tabağımı görünce hiç de hanımefendiye yakışmayan bir şekilde homurdandım. Gelecekteki ev kadınlığı becerilerimi geliştirmek için aileme yemek hazırladığım onca yıl boşa gitmişti. Ev kadını olmak *için* kendimden başka kimsem yoktu. Her zaman eve bağlı kalmak istemediğimden değil, işimi seviyordum ve ruh bağımı bulup çocuk sahibi olursam yakın gelecekte bunu bırakmamın bekleneceğini biliyordum.

Kes şunu, sessizce azarladım. Bu şeylere sahip olmak bir ayrıcalık olurdu. Memnuniyetim devam eden bir çalışmaydı.

Telefonum gelen bir aramayla gürültülü bir şekilde tezgahın üzerinde titredi ve ekranda Rae'nin adı belirdiğinde kaba bir inilti çıkardım. Huzurlu bir gece için çok fazlaydı.

Rae benden biraz daha genç olmasına rağmen yıllardır barınağa girip çıkan bir insandı. Barınak personelinin çoğu çok daha yaşlıydı ve özellikle bana karşı bir bağlılık oluşturmuştu.

Daimonların onun için ördüğü ağa takılmıştı. Seks, uyuşturucu ve rock 'n roll dolu bir hayat. Daimonlar bunu göz alıcı gösteriyordu - gölgeli tanrıçaları tarafından bu şekilde yaratılmışlardı. Sıradan insanlar kendilerini baştan çıkarılmış hissetmekten kendilerini alamıyorlardı, daimonların yapmak için çağrıldıkları şey buydu.

Yut. Yok et. Kirlet.

Agathos parçaları toplamak için vardı.

"İyi akşamlar, Rae," dedim sessizce, neye ihtiyacı olduğunu zaten biliyordum. Bu çağrıyı daha önce de birçok kez almıştım ama genellikle gecenin bu saatinde değildi.

"Graaaaaaaaace!" Rae dramatik bir şekilde feryat etti ve ben de irkilerek telefonu kulağımdan çektim.

"İyi misin?" Temkinli bir şekilde sordum. Genelde Rae aradığında ya bir şeyden dolayı fenalaşmış oluyordu ya da akşamdan kalmaydı ve yaptığı hayat seçimlerini düzeltmek için yardıma ihtiyacı vardı. Ses tonu genellikle hâlâ yapıyorumdan çok ne yaptım tarzındaydı.

"Bu gece çok boktan, yapamıyorum bile. Beni misin?"

"Elbette," diye cevap verdim hemen, midemde bir korku belirirken bile. Arkadan gelen araba kornaları, kahkahalar ve uzaktan gelen bas seslerini duyabiliyordum. "Neredesin sen?"

Bu şehirdeki tüm kulüpler daimonlara aitti ve bu nedenle daimon bölgesi olarak kabul ediliyordu. Biriyle hiç etkileşime girmemiştım ama hayatım boyunca daimonların her fırsatta agathos'u yok etmek için bahane aradıklarını duymuştım ve inlerine doğru yürümek kesinlikle onlara fırsat veriyormuşum gibi hissettirdi.

"Onslaught'dayım, dışarıda takılıyorum. Bu adamla parti yapacak ve *gerçekten* iyi vakit geçirecektim, ama sonra diğer adam nooooooooo dedi," diye devam etti, sesi biraz bulanıktı. "Sonra farklı bir tür eğlence yaşayacağımızı düşündüm, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Telefonun içinden abartılı göz kırpışını duyabiliyordum ve hızla kayan soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için gözlerimi kısıtım.

"Her neyse, 'arkadaşını ara' dedi," diye geveledi, sesini bir oktav düşürerek. "Ve şimdi sen gelene kadar burada benimle bekliyor."

Oh, şekerim.

"Peki. Tamam, hemen geliyorum," dedim güçsüzce, çatalımı lavaboya bırakıp kapıya koştum, ayaklarımı parlak beyaz spor ayakkabılarımın içine soktum. Sahip olduğum her şey neden bu kadar göz kamaştırıcıydı? Neden asi görünümlü siyah kıyafetlerim yoktu? Başımın üzerinde 'agathos' yazan neon ışıklı bir tabela da olabilirdi.

"Dışarıda kalabilir misin? Senin için güvenli mi?" Telefonu omzumla yanağım arasında tutarak sordum.

Elbette, bara girmeye çalışmadığım sürece sorun olmazdı. Onslaught'ın bulunduğu caddeden daha önce de geçmişim, cadde üzerinde insan işletmeleri vardı ve hiç kimse beni durdurmaya falan çalışmamıştı...

Zaten başka bir seçeneğim de yoktu. Bir agathos olmak, Anesidora'nın gözde çocukları olan insanlar için fedakarlık yapmak demekti. İçgüdülerim Rae'nin yardımına gitmemi gerektiriyordu.

"Ne?" Rae bu soru gülünçmüş gibi güldü. "Tabii ki güvenli. Yakında görüşürüz, byeEEEEEEEE!"

Bir bakıma, bir şeyleri fazla düşünecek zamanımın olmaması bir lütuftu. Kıyafetime baktım - uyumlu örgü beyaz kazak ve salon pantolonu - ve denesem bile daimonik bir kulübün dışında daha fazla uygunsuz görünemeyeceğimi fark ettim, ancak değiştirmek için zaman kaybetmek istemedim. Dolabımda daha uygun başka seçeneklerim de yoktu. Orada tam olarak bir tane siyah elbise vardı ve annemin talimatlarına göre o sadece cenazeler içindi.

Kapının yanından zeytin rengi yün bir palto ve taba rengi çantamı aldım. En azından palto yarı göze çarpmayan bir renkti. Oraya vardığımda Rae'nin hâlâ dışarıda olmasını umuyordum. İçeri girmek zorunda kalırsam ne giydiğimin bir önemi olmazdı, opal renkli gözlerim beni hemen ele verirdi. İnsanlar onları göremeyebilirdi ama daimonlar kesinlikle görebilirdi.

Anesidora, bana göz kulak ol, diye sordum sessizce, dairemin kapısını arkamdan kapatıp kilidin devreye girmesiyle çıkan tıkırtıyla sessiz merdivenlerden hızla inerken. Bir elimde anahtarlar, diğerinde biber gazı, kendimi binamın önüne bıraktığımda hava serindi.

Caddeyi koşarak geçip arabama atladığımda kimse bana yaklaşmadı, yola geri geri çıkarken sıcağı patlattım. Neyse ki Milton çok büyük bir yer değildi. Rae'nin kulüplerin çoğunun bulunduğu şehir merkezinde olmasını bekliyordum ve orası bile trafik olmadan sadece on beş dakika uzaklıktaydı. Onslaught, Doğu Ana Caddesi'nde bir içki dükkânı ile dünyanın en hüzünlü berber dükkânı arasında yer alan küçük, itibarsız bir bardı ve on dakikadan daha kısa bir mesafedeydi.

Aynı zamanda barınağa en yakın kulüptü, ki bu da çok uygundu. Muhtemelen Umut Evi'ne giderken oradan geçerken daimonik cazibeye kapılmıştı. En iyi niyetler bile yasağın çağrısıyla engellenebilirdi ve Rae nadiren en iyi niyetlere sahipti.

Kulübe yaklaşırken yavaşladım, alt dudagımı gergin bir şekilde çiğniyordum. Caddenin köşesinde cafcacflı bir pembeye boyanmış devasa bir seks dükkânı vardı ve vitrinde sergilenenlere küçük bir bakış attığımda yanaklarım kızardı.

Beynimin var olmaması gereken o karanlık kısmı alev alev yanıyordu. Böyle bir şeyi *fark* etmemeliydim bile. Normalden bile daha kötüydü.

-Yüzüm giderek kızarıyor, kalp atışlarım göğsümde hızlanıyor, ağzım aniden kuruyordu.

Tatlı ol. Tatlı şeyler düşünün.

Yüzük parmağımdaki soluk opal, ön camdan sızan sokak lambasının ışığında parlıyor, bana yükümlülüklerimi ve verdiğim sözleri hatırlatıyor, suçluluk duygusunun içimde huzursuzca çalkalanmasına neden oluyordu. Belki ruh bağlarımı asla bulamayacaktım ama Anesidora'ya düşüncelerimi onlar için saf tutacağıma dair yemin etmişim.

Bu bir mücadele bile olmamalıydı, tanıdığım başka hiç kimse için değildi. Beynim allak bullak olmuştu.

Hemen kenara çektim ve Rae'nin parlak turuncu saçlarına bir göz attım. Sokağın karşı tarafında, boş bir çimenlik alanda, tepesine dikenli teller sarılmış metal bir çite yaslanmış bir şekilde bekliyordu.

Şekerim, burası gerçekten de şehrin en sevmediğim yeri.

Stres seviyem düşerken bile kalp atışlarım hızlanmaya devam etti, kulaklarıma hücum eden kan neredeyse kulüpten gelen bas sesini bastırmaya yetiyordu. Bu his tuhaftı, acı vericiydi. Rae buradaydı. O iyiydi. Öyleyse neden kalbim kaburgalarım karşı sanki kurtulmaya çalışıyormuş gibi gümbürdüyordu?

Yetişkin mağazasından hâlâ bu kadar etkileniyor muydum? Ağzım her zamankinden daha kuruydu, vücudumun alt kısmında ağırlı bir his oluşuyordu ve göğüslerim... garip hissediyordu.

Olamaz. Bu kesinlikle Gece Tanrıçası'ndan yardım istediğim için aldığım bir cezaydı. Bu bir çeşit *lanet* olmalı. Rae'yi alıp buradan çıkmalı, onu barınağa bırakmalı, sonra da bu lanetin etkilerine huzur içinde katlanmak için evimin güvenliğine geri dönmeliydim.

Belki de ölüyordum? Daimonlarla herhangi bir sıfatla uğraşan çoğu insan ölürdü. Gece Tanrıçası'ndan geleceğimle ilgili öngörülerini istemiştim ve belki de buydu. Anlamsız bir hayat, anlamsız bir ölüme yol açıyordu.

Kendine gel Grace. Kalp krizi geçiriyorsun diye bu hastalık için bir bahane olamaz. Rae'nin sana ihtiyacı var.

Dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için hızla motoru durdurdum ve ışıkları kapattım. Kesintisiz zonklama daha da kötüleşti ve içgüdüsel olarak etrafıma bakındım, kaçırdığım bir kaynak olduğunu hissettim. Bedenimin iznim olmadan yaptığı kaotik, bunaltıcı şeylerin bir nedeni.

Ve sonra onu buldum.

Bakışlarım Rae'nin yanındaki gölgede duran adama takıldı. Adam çitin arkasına rahatça yaslanmıştı, ondan daha fazla gölgede kalmıştı. Rae yaklaşık benim boyumdaydı, adam ise en az bir karış daha uzundu ve tamamen siyah giyinmişti. Saçları da siyah ve dağınık görünüyordu. Yüz hatlarını seçemiyordum ama renkli mürekkeple kaplı soluk ellerini aydınlatan çakmağıyla oynamaya devam ediyordu.

Eğer yeterince yaklaşırsam, yüzünde ne bulacağımı biliyordum. İrisin etrafında kırmızıya çalan koyu morla çevrili gözler. Daimon'un İşareti. *Düşman*, diye hatırlattım kendime, gerçi kafamın içinde kendi sesimden çok annemin sesi gibi geliyordu.

Düşmanım gibi hissetmiyordu. Neden düşmanım gibi hissetmedi?

Hareketlerimi sorgulamaya vakit bulamadan arabanın kapısını açıyordum, sanki ona yaklaşırsam nefes alamayacakmışım gibi yaklaşma ihtiyacı duyuyordum.

Araçtan indiğimde bana bakmaya başlamıştı bile, sanki dövüşmeye mi yoksa kaçmaya mı karar verecekmiş gibi gergin bir duruşu vardı.

"İşte benim aracım," diye duyurdu Rae, enerjik bir şekilde arabaya doğru koştu ve kollarını bana doladı. Adam bir adım öne çıktı, kaşları çatılmıştı, sanki onu benden koparacaktı ama kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

Dalgınca Rae'nin kucaklamasına karşılık verdim, elim sırtında çok küçük bluzunun yukarı kalktığı açıkta kalan bir deri parçasını buldu. Avucumu düzleştirdim ve büyümün -Anesidora'nın büyüsünün- içimde çalıştığının belli belirsiz farkındaydım ama önümdeki güzel adamdan başka bir şeye konsantre olmak zordu.

Ve *aman Tanrım*, çok güzeldi. Loş sokak lambasında yüz hatlarını daha net görebiliyordum. Dağınık siyah saçları, zeytin rengi teni, çenesini kaplayan koyu renkli kirli sakalı ve olağanüstü öpülesi bir ağzı vardı. Bunu daha önce hiç *yapmadığımdan* değil ama ağzının bu konuda *harika* olacağını hayal ettim. Kendime bu şekilde düşünmemem gerektiğini hatırlatmaya çalıştım ama elimde değildi. O anda uygunsuz düşüncelerimi dizginlemek istemedim.

Onlara *göre hareket* etmek istedim.

Duruşu korumacı olsa da aşırı özgüvenli değildi. Çoğu daimon gibi dünya ona dokunamazmış gibi kasıla kasıla dolaşmıyordu. Ve o kesinlikle bir daimondur.

Rae'nin göremeyeceği mor ve kırmızının büyüleyici karışımı olan daimonik gözleri yüz hatlarını bozmuyordu. Aksine onu *daha* çekici kılıyordu. Kesinlikle yanlış bağlanmıştım. Diğer agathoslar benim gibi düşünmüyordu.

Ya da *bu* Gece Tanrıçası'nın lanetiydi.

Belki de Anesidora'nın kendisinden başka bir tanrıçaya dua ettiği için verdiği bir cezaydı. İlk kez bir *daimonla* -sadece ruh bağlarımla gerçekleşmesi gereken bir şey- çekim yaşıyordum.

"Hellooooo, Earth to Grace," diye şarkı söyledi Rae, omuzlarımı kavrayıp beni hafifçe sallayarak. "Oh, ona mı bakıyorsun? Çok seksi, değil mi? Adı Riot. Benimle seks yapmak istemiyor."

İsyan. Tanrıça, adı bile epik ölçekte bir belayı çağrıştırıyordu.

"Riot, bu arkadaşım Grace. Sana baktığı için gurur duymalısın. Grace'i yıllardır tanırım, o neredeyse bir *rahibe*-"

"Burada olmamalısın," diye araya girdi, sanki gördüğü tek şey benmişim gibi bana bakıyordu. Sesi alçaktı ve neredeyse melankolik bir tonu vardı. "Burası güvenli değil."

Kalbim daha sert atıyordu, sanki organım bedenimden kaçmaya, aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyordu.

"Benimle gel."

Bu garip, nefesli ses benim sesim miydi? Az önce benimle gelmesini mi önermişim? Hayır, önermemiştim bile. *Talep etmişim*.

"Ooh, bu *seks* sesiydi," diye alay etti Rae, yarı yarıya yolcu koltuğuna düşerek.

Beni öldürmeye çalışıyordu, buna ikna olmuşum.

Riot uzun bir süre sessiz kaldı, gerçek olup olmadığından emin değilmiş gibi bana baktı, dudakları bükülmüştü.

Reddedilme, ilk fırsatta beni tüketmeye hazır, yaşayan, nefes alan bir canavar gibi içimi pençeliyordu. Onun benimle kalmasına duyduğum bu *ihtiyacı*, onu yakınımda tutmaya yönelik bu yakıcı dürtüyü anlayamıyordum. Bu bir ruh bağının çekimi olamazdı. Agathos sadece diğer agathoslara bağlıydı. Bu her neyse... o değildi.

Öylece çekip gidebileceğimi sanmıyordum.

"Pekâlâ," diye temkinli bir şekilde kabul etti Riot, arka koltuğa doğru ilerleyerek. İki kez gözümü kırptım, onun bu kolay kabullenışı karşısında irkildim. Bir gece gezmesi için biraz fazla büyük görünen bir çanta taşıyordu. Belki de bir yere gidiyordu? Sormam uygunsuz olur muydu?

Muhtemelen. Onunla beş dakika önce tanışmışım ve kafasının içine girip onunla ilgili her şeyi anlamak istiyordum.

Arabanın etrafında dolanıp sürücü koltuğuna doğru koşarken tuttuğumu bilmediğim nefesimi dışarı verdim. Burada güvende olmadığımı söylemekte haklıydı ve zaten etrafta çok fazla vakit geçirmiştim.

"Onu eve mi götürüyorsun?" Riot ve ben arabaya bindiğimizde Rae neredeyse çığlık atacaktı. Dar alandaki sestən irkildim, arabayı çalıştırmaya ve hiç işim olmayan bu caddeden uzaklaşmaya odaklandım. "Bu gece bekâretini kaybedecek misin Grace?!"

Aslında ayık olmadığı zamanlarda ondan biraz nefret ederdim.

Yapmamalıydım. Sıradan insanlar için yol gösterici ışıklar ve güvenli limanlar olmamız, onları karanlıktan uzak tutmamız gerekiyordu. Nefretin, arabamın arka koltuğunda oturan adam gibiler için ayrılmış olması gerekiyordu.

Ama Rae sarhoşken yanında bulunulması hoş bir insan değildi ve ben de bunu görmezden gelecek kadar iyi değildim.

"Bu çok yersiz bir soru," dedim zorla, ellerim direksiyonu kavrarken, barınağa giden ana yola çıkmadan önce iki tarafa da baktım.

"Sende *büyük* bir bakir enerjisi var," diye ısrar etti Rae, Riot'a bakmak için koltuğunda dönerek. "Kızım, bence biraz hırslı davranıyorsun. Daha tecrübeli birini isteyecektir. Eminim onun da büyük bir aleti vardır."

Riot alaycı bir tavırla, "En azından saldırgan yorumlarında fırsat eşitliğine sahip olmana sevindim," dedi, ama sesindeki kınama belli oluyordu. Görünüşe göre onun azarı benimkinden daha etkili olmuştu, çünkü Rae Umut Evi'ne giden beş dakikalık yolun geri kalanında sessiz kaldı ve devasa tuğla binanın önünde durduğumuz anda kendini neredeyse kapıdan dışarı attı.

"Yarın görüşürüz," diye seslendim beni görmezden gelen Rae'nin ardından.

Hope House 32 yetişkini barındırıyordu, sadece bekârları kabul ediyordu ve insanların için 24 saat açıktı. Bu gece için dolu olma ihtimalleri yüksekti ama ön büroda kim olursa olsun Rae'yi ağırlayabileceğinden hiç şüphem yoktu, artık kucaklaşmamız sırasında ona verdiğim iyi şansın bir kısmıyla donanmıştı.

Şimdi tek yapmam gereken onun iyi talihinin bedelini ödemededen önce eve dönmekti, çünkü arabamın arkasında bir daimon varken kötü şansını gerçekten kaldıramazdım.

Geceleri barınakta genellikle insan personel görev yapıyor olsa da, Riot'ın burada takılması benim Onslaught'ta takılmamdan daha güvenli değildi.

"Evim buradan çok uzakta değil," diye mırıldandım, Rae'nin içeri alındığından emin olduktan sonra kaldırımdan çekildim. Arka koltukta dalgın dalgın başını sallayan sessiz Riot'a baktım, gözlerindeki mor ışık sokak lambasında parlıyordu.

Nefes kesiciydi ve gözle görülür bir şekilde kafası karışmıştı.

"Yabancılarla sık sık arabaya biner misin?" Sessiz sokaklarda ilerlerken zayıf bir şaka yaptım ve arabadaki garip gerilimi azaltmaya çalıştım.

"Hayır," diye yanıtladı düşünceli bir şekilde. "Yabancılarla sık sık kalp krizi geçirecekmiş gibi hissettirir misiniz?"

"Daha önce hiç," dedim belli belirsiz. Gerçi şimdi onun huzurunda olduğum için kalp atışlarım düşüyor gibiydi. Gümüş astarlar, sanırım.

Ses tonundan ne anlam çıkaracağımı bilemedim. Üzgün görünmüyordu ya da öyle görünmüyordu. Sadece olup bittiğini merak ediyor gibiydi, dikiz aynasından beni incelerken başını düşünceli bir şekilde yana eğmişti.

Onun sakinliği beni daha sakin hissettirdi, bu da beklenmedik bir bonus oldu. Genelde bu seviyede bir zen'e ulaşmadan önce bir fincan sıcak çaya ve her şeyi yeniden düşünmek için birkaç saate ihtiyacım olurdu.

Bu kesinlikle büyüklerimizin bize bir gün bulacağımızı söylediği sihre benziyordu. Ruh bağlarımızda bize vaat edilen mükemmel simetri, bir gün onları bulmayı hayal etmemizin nedeni. Ama bu olamazdı. Böyle olması imkansızdı.

Binamın karşısındaki normal park yerime çektim ve motoru durdurdum, emniyet kemerimi çözüp anahtarı kontaktan çıkarırken ellerim hafifçe titriyordu.

Riot benden önce arabadan inmiş, spor çantasını omzuna atmış ve kaşları çatık bir şekilde etrafına bakınıyordu. "Burada yaşamak senin için güvenli mi?"

Burada yaşamama *şaşırmış* gibi görünmüyordu, bu da bölgedeki daimonların buradaki varlığının tamamen farkında olduklarına ve sadece umursamadıklarına dair her zaman sahip olduğum bir şüpheyi doğruladı.

Keşke benim toplumum da bazen bu düzeyde bir ilgisizliğe sahip olsaydı.

"Şimdiye kadar iyiydi," diye cevap verdim, arabayı kilitledim ve her zamankinden biraz daha hızlı yürüyerek onu caddenin karşısındaki binama götürdüm. Bu bölgede benimkilerden çok onunkiler tarafından görülme ihtimalimiz daha yüksekti ama iki seçenek de iyi hissettirmiyordu.

Bu her neyse... muhtemelen kendimize saklamalıyız.

"Bu pek güven verici değil," diye mırıldandı, onu merdivenlerden çıkarıp tek yatak odalı daireme götürürken arkama yapıştı. Hoşuna gidecek miydi? Burada sık sık insanlarla bir araya gelmiyordum - çevremdekilerin hiçbiri Milton'ı sosyal olarak ziyaret etmeyi sevmiyordu - ve birdenbire şimdiye kadar yaptığım her dekor seçimini sorgulamaya başlamıştım.

"Çay ister misiniz?" Ceketimi ve spor ayakkabılarımı çıkararak gergin bir gülümsemeyle sordum. Neden bembeyaz örgü pijamalarımı giymek zorundaydım ki? Denesem daha agathos görünebilir miydim?

Spor çantasını bırakıp siyah deri ceketini ve savaş botlarını çıkarırken Riot'ın ağzının kenarı seğırdi ve üzerinde sadece siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört kaldı. Ceket olmadan üzerindeki mürekkep miktarı daha belirgindi. Kollarının her santimi, hatta elleri bile güzel, karmaşık desenlerle kaplıydı ve hepsi de monoton kıyafetine karşı göze çarpan canlı renklerle yapılmıştı.

"Daha güçlü bir şeyin yok mu?" diye sordu, gözleri alçak kitaplığımın üzerindeki fotoğraf duvarını tararken. Çoğu benim ve ailemin, birkaçı da Verity Mae gibi Auburn'den arkadaşlarımın fotoğraflarıydı ama genellikle gençlik yıllarımızdan kalma fotoğraflardı.

"Um... Prosecco?"

Şekerim, yaptığı o küçük dudak seğırmesi neden bu kadar sevimliydi? Ona bakmam genç kızlık seviyesine ulaşıyordu.

"Elbette," diye cevap verdi, o eşsiz mor-kırmızı gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Prosecco kulağa harika geliyor."

Şunu iki yapalım. Hem sosyal bir aktivite olarak hem de sizi sorumlu tutabilmeleri için ölçülü bir şekilde ve sadece başkalarının yanında içmeye izin verildi. Prosecco, son dakikada eğlenmek zorunda kalmam ihtimaline karşı buzdolabındaydı ve bu, onu çıkarmayı planladığım türden bir acil durum olmasa da, daha uygun bir zaman düşünemezdim.

"Oturun," dedim aceleyle, terbiyemi hatırlayarak. "Ben içeceklerimizi alayım," diye gereksiz yere ekledim, geri geri dirseğimi mutfakla oturma odasını ayıran duvara çarptım. Riot yaramı inceleyecekmiş gibi kaşlarını çatınca gülümsemeye zorladım, sonra topuklarımın üzerinde dönüp küçük mutfaka koştum, gözlerim sulanırken sessizce *'ah' dedim.*

Belki de Rae'ye yardım ettiğim için bana borçlu olunan kötü şans buydu? Küçük bir fiziksel yaralanma en yaygın ödeme şekliydi.

Avuçlarımı kalçalarımın sildim ve mutfakta yalnız kaldığım bir anda kendimi toparlamaya çalıştım. Daha önce hiç bu kadar *gergin* hissetmemiştim. Korku dolu bir şekilde değil - onun benim için bir tehlike olmadığından kesinlikle emindim - sadece emin olmayan, utanmış bir şekilde.

Benden beklendiği gibi romantizmle ilgili toplamda sıfır deneyimim *vardı*, ancak çok fazla romantik komedi izlemiştim ve şu anda liseli kötü çocuğa aşık olan inek genç iyi kızdım, ki bu 25 yaşında her türlü utanç vericiydi.

Ayrıca, utanç bir yana, bu mümkün olmamalıydı.

Buzdolabından soğutulmuş şişeyi çıkarırken sanki tanrıçalardan birinin ya da her ikisinin gözlerini üzerimde bulmayı bekliyormuşum gibi odaya baktım. *Saçma*. Titreyen ellerimi sabitlemek için derin bir nefes alarak şişeyi yere bıraktım ve dolaptan iki şampanya kadehi çıkardım.

Suçluluk duygusu göğsümde acıyla kıvrılıyor, ciğerlerimi düğüm düğüm ediyordu. Bunu ben mi yapmıştım? Zayıf bir anımda Gece Tanrıçası'ndan yardım istemişim.

Hayır, bu bir zayıflık bile , ne yaptığımı iyi biliyordum. Zihnimin arkasındaki o karanlık, umursamaz sesin kazanmasına izin vermişim.

Bunu kendim mi yapmıştım? *Riot'a* mı? Kızgın görünmüyordu ama ne yaptığımı bilmiyordu. Sadece işine bakıyor, akşamına devam ediyordu ve şimdi buradaydı. Bir yabancı'nın bir tanrıçaya çaresizce yalvarması yüzünden gerçek hayatından koparılmıştı. Eminim tanrıçalardan hiçbirisi benim yaptıklarım yüzünden *onu* cezalandıracak kadar zalim değildi.

Düzenli olarak Anesidora'ya şükrediyor ve rehberlik istiyordum ama hiç tepki almamıştım. Dinlediğine dair hiçbir işaret, yoruma açık belirsiz ipuçları... *hiçbir şey*.

Gece Tanrıçası'ndan yarım yamalak bir istekte bulunmak, bir saat sonra *bir daimonla* ruh bağı kurmasına neden olmazdı. Böyle bir gücü var mıydı ki?

Anesidora ve Gece Tanrıçası birbirlerinden nefret ederlerdi, bu hem agatholar hem de daimonlar için ortak bir bilgiydi. Elbette, ikisinin de işbirliği olmadan ruhlarımızın birbirine bağlanmasının bir yolu yok muydu? Bu mümkün değil.

Bu bağlantı her neyse... bir ruh bağı değildi. Beni en çok korkutan şey, bunun beni ne kadar az rahatsız ettiğiydi.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Grace.

Bu ona yakışıyordu. Kendisine kaba davranan sarhoş Rae'ye karşı nazik davranmıştı. Zarafetle hareket ediyordu. *Zarafetin* kişileşmiş haliydi.

Neden orada olduğumu bilmiyordum. Neden onun *huzurunda* olduğumu bile. Sanki evren bana gülüyormuş gibi hissediyordum. Ya da belki tanrıçalar. Onu görür görmez çekip gidemeyeceğimi anlamıştım. Bunu yapmam için milyonlarca neden vardı -ikimizin de güvenliği için- ama onunla gelmemi istediği anda kararımı vermiştim.

Bu seferki pervasız kararım için uyuşturucuyu bile suçlayamazdım. Tamamen ayıktım ve onunla giderek alacağım riskin farkındaydım.

Grace oturma odasındaki duvarın arkasına gizlenmiş mutfakta dolaşp içkilerimizi hazırlıyordu ve ben de bu fırsattan yararlanarak dairesine göz attım. Babamla benim tütün dükkanının üstünde yaşadığımız bok çukuruna *hiç* benzemiyordu.

Kanepe koyu mavi kadifeydi, ustaca yerleştirilmiş siyah ve beyaz minderler ve kabarık beyaz bir örtü ile kaplanmıştı. Kanepenin üzerinde, koyu ahşap çerçeveli devasa bir aynanın altına peri ışıkları asılmıştı. Modaya uygun sehpadan alçak kitaplığa kadar mobilyaların çoğu cilalı koyu renkli ahşaptı. Ve *her yerde* bitkiler vardı; tavandan sarkan, krem rengi ya da pişmiş toprak saksılarda, tüm yüzeylerde ve yerde.

İnsanların sadece Instagram'da böyle yaşadığını sanırdım.

Alarm yavaşlayan kalbim, Grace elinde iki bardak köpüklü Prosecco ile yeniden ortaya çıktığında yeniden hızlandı.

Garip beyaz örgü pantolonu ve ona uygun kazağıyla o kadar güzeldi ki. Kahverengi teni inanılmaz derecede pürüzsüz görünüyordu ve siyah saçları neredeyse beline kadar sarkıyor, uçlarından hafifçe kıvrılıyordu. Yüz hatlarıyla ilgili her şey *zarifti* - *soluk*, mücevher rengi gözler, kalın kıvrık kirpikler, *zarif* bir burun, sarkık bir ağız ve sivri bir çene.

Onun yanında kendimi iğrenç bir kâfir gibi hissediyordum ama boynunda titreyen nabzına ve yanaklarındaki allığa bakılırsa bunu pek de umursamıyordu. Belki de Grace, şehirli bir daimon'un nasıl bir şey olduğunu öğrenmek isteyen tek agathos şehirli kızdı ve bana vermek istediği tek şey buysa, muhtemelen kabul ederdim.

"Oturalım mı?" Grace gergin bir tavırla bardağımı durduğum yerin yakınındaki sehpayı bıraktı ve L şeklindeki kanepeyi işaret etti. O bir uca zarifçe tünedi, ben de diğer uca oturdum ve yer açmak için bazı dekoratif yastıkları ittim. Mesafemi korudum, vücudumdaki her hücrenin bu düşünceye katılmadığını hissetmeme rağmen onu sıkıştırmak istemedim.

Tanrım, dairesi o kadar güzeldi ki burada bulunarak daireyi kirletiyormuşum gibi hissettim.

"Yani, kalp krizi hissi," diye başladı, şarabından cömertçe bir yudum alıp flütü sehpanın üzerindeki bardak altlığına koymadan önce. Ellerini kucağında birleştirdi, parmaklarını gergin bir şekilde bükerken eklemlerinin rengi soldu.

Birinin elini tutmayı hiç bu istememiştim. Bana agathos büyüsü yapmış olmalı.

"Hâlâ oluyor," diye not ettim, kalbim hâlâ göğsümde normalden daha hızlı atıyordu ama kadar acil değildi. Sadece o da değildi. Tenimin her santimi, vücudumdaki her sinir onun varlığının aşırı farkında hissediyordu. Onunla kesinlikle seks yapmak istiyordum -başıma ne gelirse gelsin, çok etkileyiciydi- ama bu his her neyse, bundan daha derinlere iniyordu.

"Benim için de öyle," diye cevap verdi Grace sıkı bir gülümsemeyle, ellerini beyaz pantolonunun üzerinde düzelterek. "Cevaplarım olduğunu umduğunu görebiliyorum ve dürüst olmak gerekirse... yok. Pek sayılmaz."

Rahatlatıcı.

"Bana bir tür agathos vudu büyüsü yapmadın değil mi?" Şüpheyle sordum.

"Biz voodoo yapmıyoruz," diye cevap verdi, şaşırmış bir halde. "Bizim hediyelerimiz sadece iyilik içindir.

."

"Şaka yapıyordum," dedim alaycı bir tavırla. "Ne yaptığınızı gerçekten bilmiyorum ama kara büyü olmadığını varsayıyorum."

"Ne iş yaptığınızı bilmiyor musun?" diye sordu başını yana eğerek.

"Sanırım hakkımızda bildiklerinizden fazlası değil." Öne doğru eğildim. Bardağı aldım ve uzun bir nefes çekerken köpüren baloncukları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Prosecco'dan bir yudum aldım. "Talihsiz insanlara kötü şeyler yaptığınızı düşünüyorsun," diye tahmin ettim, kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Öyle değil mi?" Grace gergin bir kahkahayla sordu, sehpasının ortasındaki devasa beyaz muma sanki evrenin tüm cevaplarını barındırıyormuş gibi baktı.

"İnsanları zaten yapmak istemedikleri bir şeyi yapmaları için etkilemiyoruz." Omuz silktim ve tatlı şarabı bitirmek için kadehi geri devirdim. Bizim lanetimiz, istesek de istemesek de bu tehlikeli yolculukta onlara yardım etmek zorunda olmamızdı, ama biz sadece onların var olan en kötü içgüdülerini cesaretlendirdik.

"Oh."

"Oh?" Ağzımın kenarının seğirdiğini hissederek sordum.

"Üzgünüm, sanırım... bir çöküş yaşıyorum," diye zayıfça güldü. "Sen bir daimon değilmişsin gibi davranmak istiyorum, bunun aptalca olduğunu biliyorum ama daha az bunaltıcı olurdu. Bunu hissediyorum... seninle aramda bir bağ var ve böyle hissetmeyi beklediğim tek anlık bağ bir ruh bağı."

Esprili bir şekilde güldüm çünkü böyle bir seçeneğin olmasına imkân yoktu. Agathos kadınlarının tanrıçalarının onlar için seçtiği birden fazla sevgilileri olduğunu biliyordum, ama bizim böyle bir eşdeğerimiz yoktu.

Bir ruhum olduğundan bile tam olarak emin değildim.

Sonunda başımı sallayarak, "Daimonların ruh bağları yoktur," diye cevap verdim. Tek eşli bir hayat için yaratılmamıştık. Hiç uzun süreli bir ilişkim olmamıştı. Tanıdığım hiç kimsenin de olmamıştı. Etrafta düzüştük, şeytan çocukları doğurduklarından haberi olmayan insanlarla küçük daimonlar yaptık ve hepsi bu kadar.

"Biliyorum," dedi Grace sessizce, beyaz muma o güne kadar gördüğü en ilginç şeymiş gibi bakarak. "Agathos'un sadece birbirleriyle ruh bağı vardır. Bu olamaz."

Kanepeye uzandım, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve başımı arkaya eğerek tavana baktım. O anda yüzümü görmesini istemiyordum. Kendimi garip bir şekilde hissediyordum. Bir yanım verdiği cevaptan dolayı *hayal kırıklığına* uğramıştı, ki bu hiç mantıklı değildi. Her daimon gibi benim de *minnettar* olmam gerekirdi.

Eğer daha önce hatalı bir daimon olup olmadığımı merak ettiysem, artık aklımda hiçbir şüphe kalmamıştı.

"Peki, ruh bağlarınız nerede? Birkaç tane var, değil mi?" Tavana sordum. Agathos'un saflık ve ahlakla ilgili olmasına rağmen kadınlarının birden fazla sevgilisi olması beni hep garipsemişti. Bu konuda ketum davranıyorlardı çünkü bu onların kır kulübü ve çitlerle çevrili havalarına uymuyordu ama agathos hakkında bilgi edindiğimizde bu nesilden nesile aktarılan bir bilgiydi.

"Benim hiç yok," diye cevap verdi Grace ve sesindeki hüznü beni kendi korkumdan kurtarmaya yetti. Doğrulup ona baktım ve sol elindeki yüzüğü o kadar agresif bir şekilde çevirdiğini fark ettim ki parmağını yuvasından çıkarmamış olmasına şaşırdım. "Öyle yapmam gerekiyor. 25 yaşındayım, şimdiye kadar hepsiyle tanışmış olmalıydım ama biriyle bile tanışmadım."

Bu tesadüf olamayacak kadar garip görünüyordu.

"O zaman ruh bağı olayını eleyebileceğimize emin misin?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Birinin senin ruh bağı olup olmadığını nasıl anlıyorsun?"

Cevaplar için sevişmemiz gerekiyorsa, bu benim yapmaya hazır olduğum bir fedakarlıktı ve aynı zamanda hiç de fedakarlık sayılmazdı.

Grace biraz hüznü bir ifadeyle, "Keşke daha fazlasını bilseydim," dedi sessizce. "*Büyüstünü* kendi başımıza deneyimleyebilmemiz için kasıtlı olarak konuşulmuyor. Bize söylenen tek şey, gerçekleştiğinde öğreneceğimiz, ancak sürecin kutsal sayıldığı. Muhtemelen şimdiden çok fazla şey söyledim..."

Daimon olduğumu düşünürsek.

"Her neyse, pek bir şey bilmiyorum. Sadece inkar edilemez olması gereken bir çağrı var. Bunu hissetmem ve onun olduğu yere kadar takip etmem gerekiyor. Ve sonra dördünü de bulana kadar süreç tekrar ediyor."

Varsayımsal erkeklerle yaşanan bir süreci anlattığını duyduğumda verdiğim tepki çok mantıksızdı. Bizi birbirimize bağlayan bu şey her , Grace asla agathos ruh bağlarına sahip olmayacaktı. Bundan emin olabilirdim.

Ona ulaşmadan önce onları öldürürdüm.

Zihnimin bir köşesinde, verdiğim tepkinin sağlıklı olmadığını fark ettim ama bunu en azından kısmen daimonik doğama bağlayabilirdim. Biz bencildik. Açgözlüydük. Açgözlüydük.

Grace'e sahip olmak istedim. Onu kendime saklamak.

"Peki onları bulduğunda ne yapman gerekiyor?" Sesim zorlukla bastırılmış kıskançlık öfkesiyle boğuklaşarak sordum.

Çıkardığı ses en iyi gıcırta olarak tanımlanabilirdi. Uzun siyah saçları yüzünün önüne düştü ve tekrar geriye itme zahmetine girmedi.

Utanmış mıydı? Bu öfke konusunda biraz yardımcı oldu. Kendini rahatsız hissetmesini hiç istemedim ve bu bile başlı başına şaşırtıcı bir farkındalıktı.

"Arkadaşlarımdan bu bağın onları birbirine ittiğini duydum. Biz, bilirsin işte, bir araya gelene kadar bir aciliyet duygusu hissedeceğimi söylediler." Bana sert bir bakış attı ve ben de gülme isteğini bastırdım.

Bilmiyordum. Evlendin mi? Birlik mumu mu yaktı? Megaloman tanrıçasına bir kuzu kurban etti mi? Onun halkı ve işleri nasıl yaptıkları hakkında hiçbir şey anlamıyordum.

"Mükemmel," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı.

Yine o kıskançlık vardı. Benden başka biriyle hiçbir şey yapmasını istemiyordum ve belli ki bu gerçekleşmiyordu. Bu kelimeyi söylemem bile Grace'in bayılacakmış gibi görünmesine neden olmuştu.

"Yani bunu yapmak için çok büyük bir itici güç olması gerekiyor," diye tahmin ettim, odaklanmaya çalışarak ve onu zaten ürkmüş olduğundan daha fazla ürkütmek istemediğim için yavaş konuşarak.

Grace'in bedenini kendi bedenimin altında hissetmeyi başka biriyle hissetmeyi istediğimden daha çok istiyordum, onun tadına bakmak, dudaklarında adımlı duymak istiyordum ama bu fikirden hoşnut olduğu belliyken onu bunu yapmaya zorlamışım gibi hissediyordum.

Tek mantıklı sonuç, bunun bir ruh bağı olmadığıydı, belki de olabileceğine dair beslediğim garip umutlar ne olursa olsun.

"Duyduklarıma, ima edilenlere bakılırsa, bu hissin oldukça tüketici olması gerekiyor," diye rahatsız bir şekilde onayladı Grace, sol elindeki yüzüğü tekrar çevirerek. Taş bir opal gibi görünüyordu, gözleriyle aynı eşsiz renkteydi.

"Doğru, yani muhtemelen o değil," diye iç geçirdim.

"Muhtemelen hayır," diye mırıldandı, bakışlarını muma çevirmeden önce bana baktı. "Ama..."

"Ama?" Bastırdım.

"İstiyorum, *biliyorsun*," diye fısıldadı gizlice, gözleri kocaman açılmıştı. İçlerindeki soluk turkuaz, ışığı yakaladıklarında neredeyse gümüş gibi parlıyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?" Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayayarak sordum. Aramızdaki kanepede hâlâ bir kişinin daha sığabileceği kadar yer vardı ama öyle hissetmiyordum.

Odada ikimize ancak yetecek kadar oksijen varmış gibi hissediyordum.

"Seni *öpmek* istiyorum," diye tısladı Grace, sanki bu fikir utanç vericiymiş gibi. Bu kız

egoma acımasız bir darbe oldu. Biraz hoşuma gitti.

"Ben de seni *öpmek* istiyorum, ama muhtemelen farklı dudakları düşünüyoruz," diye cevap verdim, bir gülümsemeyi bastırarak.

"İsyan!" Grace iki elini yüzüne kapatarak ciyakladı. Neden bu kadar tatlıydı ki? *Sevimli* olmak ne zamandan beri bana çekici geliyordu? Eğer ona sahip olamayacaksam -ruh bağı ya da başka bir şey- o zaman tanrıça bana zalimce bir oyun oynuyordu. "Yani... aslında, boş ver."

"Emin misin? Detaylandırmanın sakıncası yok," diye takıldım, kanepede arkama yaslandım ve bileğimi dizimin üzerinden geçirdim.

"Eminim bilmiyorsundur," dedi Grace, açılmış parmaklarının arasından bana bakarken sessiz bir kahrkayla titriyordu. "Bunu söylediğine inanamıyorum," diye ekledi, sesi avuçlarının arasında boğuklaşıyordu.

"Eğer yardımı olacaksa ağızdan başlayabiliriz," diye omuz silkerek cevap verdim.

"Buna gerek yok," diye mırıldandı Grace. "Yani, istiyorum. Ama bu tür şeylerle ilgili kurallar var."

Kurallar mı? Öpmek için ne tür kurallar vardı?

Grace'in aynı pozisyonda kaldığı uzun bir duraklama anı oldu ve dramatik bir şekilde inerken ona sorgulayıcı bir kaş kaldırdım. *Çok şirin. Çok şirin.* "Artık yüzümü gizleme olayına kendimi adadım ve garip olmadan nasıl duracağımı bilmiyorum. Neden hep böyle garip oluyorum?"

Kahretsin, en son ne zaman güldüğümü bile hatırlamıyordum, ama ses bir an için benden kaçtı, sonra tekrar . Bir an için kendimden biraz daha az nefret ettim, çünkü o kadar iyi ve saf hissediyordu ki neredeyse bunun bana da bulaşabileceğine inanacaktım.

"Fazla düşünme," diye ona ciddi bir şekilde tavsiyede bulundum.

Grace ellerini çekip kalçalarının altına sıkıştırdı ve bana inanmayan bir bakış fırlattı. "Bana nefes almamamı ya da göz kırpmamamı da söyleyebilirsin. Sosyal etkileşimleri fazla düşünmek varlığımın temel bir işlevidir."

"Çok hoş birisin," diye mırıldandım, ona hayretle bakarak. "Bunu biliyor muydun?"

Grace bana göz kırptı, yüzü yine kızarmıştı. "Yine saklanma dürtüsüyle savaşıyorum."

Sık sık iltifat almıyor muydu? Bu delice görünüyordu. Belki bunun da kuralları vardı.

Grace utangaç bir ifadeyle, "Seni öpmek istememe geri dönelim," dedi ve bakışlarını tekrar sehpaye çevirdi. "Bu agathos için normal bir şey değil."

"Siz öpüşmez misiniz...?" Yavaşça sordum. "Bu kadar aşık olunca öpüşme de çok olur diye düşünmüştüm."

"Olabilir. Yani, öyle olduğunu varsayıyorum. Bağlar arasında." Grace boğazını temizledi. "Şekerim, bunu iyi açıklayamıyorum. Tamam, yani agathoların sadece ruh bağlarıyla *arzularını* deneyimlemeleri gerekiyor."

Bu seks kontrolcü tarikat da neyin nesiydi? Tanrıçaları en kötüsüydü.

"Yani daha önce hiç cinsel çekim yaşamadın mı?" Ses tonumdaki kuşkuyu bastırmaya çalışarak sordum.

"Hayır... bu şekilde değil," diye karar verdi Grace. Rahatsız görünüyordu, bu yüzden bundan daha fazlası olduğunu hissetmeme rağmen zorlamadım.

Grace'in gözleri hareketi takip ederken elimi saçlarımın arasında gezdirerek, "Bu ruh bağı olmamız lehine oldukça büyük bir nokta gibi görünüyor," dedim.

"Öyle. Ama senin bir daimon olman buna karşı oldukça büyük bir nokta," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi Grace. Belki benim hayal gücümdü ama Grace neredeyse benim hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Bu ne anlama geliyordu? Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Kalkıp gidecek miydim?

Muhtemelen yapılacak en akıllıca şey buydu. Yine de yapmak istemedim. İçindeki her şey çekip gitme fikrine isyan ediyordu. Grace'i burada yalnız bırakmak, muhtemelen düşman bölgesi olarak görmesi gereken bir yerin eteklerinde yaşamak.

Kesin olan şey, bir cevaba bu konuşmaya başladığımız zamankinden daha yakın . Seks bize cevaplar verebilirdi, ama bu *kesinlikle* masada değildi.

"Film ya da başka bir şey izlemek ister misin?" Grace kucağına doğru mırıldandı. Kafasını toplamak için bir dakikaya ihtiyacı olduğu izlenimine kapıldım ama belki de henüz veda etmeye hazır hissetmiyordu. "Rae aramadan önce, yatmadan önce bir film izlemeyi planlamıştım. Belki *Freaky Friday*. Gerçi muhtemelen onu izlemek istemezsin, eminim daha iyi bir şey bulabilirim..."

Muhtemelen hangi filmi seçtiğinin umurumda olmadığına dair onu rahatlatmak için araya girmeliydim, ama gerçekten neyi seveceğimi düşündüğünü duymak istedim.

"Daha ciddi mi? Belgesel gibi bir şey mi?" Grace bana gücenip gücenmeyeceğimden emin değilmiş gibi bakarak kararını verdi.

"Bir belgesel, ha?" Dudaklarım seğirerek sordum.

Grace bir gülümsemeyi bastırmaya çalışırken alt dudağını ısırды, gözleri eğlenceyle parlıyordu ve lanet olsun, daha önce güzel olduğunu düşündüysem bile gülümsediği zamanla kıyaslanamazdı.

"Belgesellerden hoşlanıyor gibisin. Belki rock yıldızları hakkında. Ya da gerçek suçlar," diye ekledi, televizyonu açarken gülmemeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

"Şimdi ikisinden de hoşlandığımı itiraf etmekten biraz utanıyorum," dedim sertçe. Kemiklerime kadar işleyen, bir daimon'un ruhu olarak geçen her şeyin içine işleyen, nefes nefese bir kahkaha ile ödüllendirildim. Tanrıça, Grace mükemmeldi. "Bu gece için, *Freaky Friday* kulağa hoş geliyor."

Grace bana baktı ve filme doğru ilerlerken bana gülümsedi. "Yalan söyleyebilmek çok güzel olmalı."

Bunun hakkında pek düşünmemiştim ama yalan söyleyememek korkunç bir şey olmalı. Ruh bağları kulağa hoş geliyordu ama belki de agathos olmak her zaman güllük gülistanlık değildi.

"İşe yarıyor," diye cevap verdim, film başlarken koltuğa yerleştim. "Gerçekten hiç yalan söyleyemiyor musun?"

Grace başını salladı. "Dürüstlük Anesidora'nın erdemlerinden biridir. Biz bunu örnek almak üzere tasarlandık," diye ekledi mahcup bir ifadeyle.

Hah. Bu fikir bana pek iyi gelmedi.

"Madem aramızda gizemli bir bağ var, belki de birbirimizi biraz tanımalıyız," diye önerdim, cevabını beklerken içten içe biraz terlemiş olsam da sesimi kasıtlı olarak rahat tuttum.

Hayır derse, bu her neyse keşfetmekle ilgilenmiyorsa, bu canımı yakacaktı ve bu endişe verici bir düşünceydi. Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman başka birinin beni incitme kapasitesine sahip olduğunu hatırlayamıyordum. Babamın ne düşündüğü umurunda bile değildi. İnsan annem yıllar önce bağımlılığına yenik düşmüştü ama tüm hayatım boyunca bunun pençesindeydi ve beni "büyütürken" bile onu çok az tanıyordum.

Grace'in nahoş bir yanı olmamasına rağmen, birinin onayını istemek yabancı ve biraz da nahoş bir şeydi.

"Bu iyi bir fikir," diye cevap verdi, ayağını dizinin altına soktu ve koltukta bana doğru daha fazla eğildi. "Daha önce bir daimonla hiç tanışmamıştım."

Gözleri o kadar hızlı açıldı ki, komikti. O kısmı yüksek sesle söylemek istemediğini tahmin ediyordum.

"Ben de bir agathosla hiç tanışmadım," dedim, aniden onu tekrar rahatlatmak için o garip dürtüyü hissettim. "Gerçi yaşadığın yer düşünüldüğünde senin ifşaatın biraz daha şaşırtıcı."

"Şey, sadece altı aydır buradayım ve şehrin bu kısmı ağırlıklı olarak insanlardan oluşuyor."

"Buraya taşındığınızda hiç endişelenmediniz mi? Ailen endişelenmedi mi?" Endişeliydim ve onunla daha yeni tanışmıştım.

"Düşündüğün kadar değil," diye dikkatle cevap verdi Grace. "Bana hep daimonların, ben onları kıskırtmadığım sürece beni zerre kadar umursamayacakları söylenirdi." Bu doğrudu. Çoğunlukla hiçbir şey umurumuzda değildi. "Ayrıca, asla kabul etmeseler de ailemin biraz rahatladığını düşünüyorum. Belki özellikle Milton'a geldiğim için değil ama Auburn'den ayrıldığım için."

Alçak bir ıslık çaldım. "Auburn, ha?"

Şok edici bir durum değildi -Auburn en yakın büyük Agathos yerleşimiydi- ama Grace burada yaşarken gerçekten de varoşlarda yaşıyordu. Auburn'de altı haneli rakamların altında tek bir ev bile yoktu ve her yer sadece çok para ve tarikat benzeri liderliğin başarabileceği belirgin bir *Stepford Kadınları* havası veriyordu.

"Şimdiden benim hakkımda ne tür fikirler ürettiğini düşünmekten korkuyorum," dedi Grace belli belirsiz bir gülümsemeyle ve koltuğa yaslandı.

"Aslında hiç," diye cevap verdim, ikimizi de şaşırtarak. Auburn'ün genel olarak nasıl bir yer olduğuna dair pek çok fikrim vardı ama bunların hiçbirini Grace'e uygulamamıştım. Hiçbiri ona uymuyordu. "Neden bana insanların senin hakkında bilmesini istediğin şeyleri söylemiyorsun?"

Bana öyle bir baktı ki, kısa bir süre soruyu yanlış anlayıp anlamadığını merak ettim.

"Sanırım insanların iki küçük kardeşim olduğunu bilmelerini isterim ama en yakınım kuzenim Mercy. Uzaktan yaptığım bir Sosyal Hizmet Lisansım var ve 18 yaşımdan beri Hope House'da çalışıyorum, ancak mezun olduktan sonra tam zamanlı olarak orada başladım. Romantik komedileri severim. Fıstık ezmesinden nefret ederim. Pijama takımlarını seviyorum. Topuklu ayakkabılardan nefret ederim..."

Başını düşünceli bir şekilde yana eğdi, sanki daha fazla şey buluyormuş gibi, beni büyüğü altına aldığından tamamen habersizdi. Bana bir şeyler *oluyordu*. Midemde alışılmadık, çırpınan bir his vardı, aynı zamanda göğsüm sıkılaştı ve beynim pelteye döndü. Aynı anda hem tuhaf hem de bağımlılık yapıcıydı.

Çok *nazikti*. Ve ne kadar tatlı olduğunun tamamen farkında değildi.

Fıstık ezmesi olayı ideal değildi ama kimse mükemmel değildi.

"Ailenle yakın mısın?" Bu gizemli kadın hakkında öğrenebileceğim her şeyi bilmek isteyerek sordum.

Grace düşünceli bir ifadeyle burnunu kırıştırdı ve başını yana eğdi. "Dört babamdan kesinlikle daha yakın olduğum bir babam var. Annem ve ben pek anlaşamayız."

"Çok fazla ebeveyn var," dedim kısık bir ısıyla, bu kavram karşısında biraz aklım başımdan gitmişti. "Benim sadece bir ebeveynim var ve o da çoğu zaman çok çalışıyor."

"Annen mi?" Grace sempatik bir şekilde sordu.

"Öldü," diye omuz silkerek cevap verdim ve bilinçaltımda çakmağımı çıkardım. Annemden kalan tek şeydi ve çok duygusal bir adam olmasam da bu şeye bağlanmışım.

"Özür dilerim," dedi Grace yumuşak bir sesle, konuşmamız uzadıkça duruşundaki gerginliğin bir kısmı gevşiyordu. "Aynı soru senin için de geçerli. Riot, insanların senin hakkında ne bilmesini istiyorsun?"

"Ne kadar az olursa o kadar iyi olur herhalde," diye cevap verdim sertçe. Nereden başlamalı? Evsizlikten mi yoksa uyuşturucu satıcılığı geçmişinden mi? Seçenekler sonsuzdu.

Grace bana değerlendirici bir bakış attı - muhtemelen sinirleri bozuk olmadığı zamanlardaki kadın halini bir an için görebiliyordum - sonra yüzü yumuşayarak küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Ben biraz patlamış mısır hazırlarken sen de düşün o zaman."

Sonuçlarını siktir et. Onu tutacaktım.

Bölüm 5

Sersemlemiş bir şekilde uyandım -ki bu benim için alışıldık bir durum değildi- ama nerede olduğumu hatırlamam için birkaç kez göz kırpmam gerekti. Odaya süzülen ışık acı verecek kadar parlaktı ve her şey babamın evinden çok daha iyi kokuyordu.

Grace'in dairesi.

Kanepeyi kaplayan yaklaşık elli dekoratif minderden destek alarak rahatsız bir şekilde koltuğun köşesine yığılmıştım. Grace kanepenin kendi tarafına kıvrılmıştı ama ellerimiz uykuda birbirini bulmuş, parmaklarımız gevşekçe iç içe geçmişti. Ellerimize bakarak *bunun beklenmedik bir gelişme olduğunu* düşündüm. Hiç biriyle el ele tutuşmuş muydum? Bu tür cinsel olmayan yakınlıkları aramak benim doğamda yoktu ama bundan nefret de etmiyordum.

Grace'in eli benimkinin yanında çok zarif görünüyordu -pürüzsüz altın kahverengi ten, ince parmaklar, bana balerinleri ya da şeker ipi gibi bir şeyi hatırlatan oje. Dare'in küçümsediği ama yine de yaptığı koyu mavi ve mor tonlarındaki ay evresi dövmeleri parmaklarımda çarpıcı bir şekilde göze çarpıyordu, çünkü bu konuda iyiydi ve renklerle çalışmak için pratiğe ihtiyacı vardı.

Grace ve ben, görünüşümüzden doğamıza kadar birbirimize tamamen zıt olmamıza rağmen nasıl bu kadar iyi uyum sağlayabildik? Bu ilahi, ruh bağlayıcı bir sihir değilse neydi?

Onu uyandırma riskini almak istemedim ama hemen kalkmazsam altına işlemek üzereydim. Elimi çektiğim anda Grace irkilerek uyandı, pastel renkli gözleri uykulu bir şekilde bana doğru kırışıyordu. Lanet olsun, gün ışığında daha da güzeldi.

"Ah, uyuya mı kaldım?" diye sordu, oturur pozisyona geçerken kendi kendine konuşuyor gibiydi ve kanepesini orada bulduğuna şaşırmış gibi etrafına bakındı. "Hay Allah, saat kaç? Bugün işim var."

O koltuğa vurup telefonunu ararken ben de arka cebimden kendi telefonumu çıkardım ve çatlak ekrandan gözümü kısarak saate baktım. "Saat sabah sekiz."

"Şekerim!" diye ciyakladı, sonunda minderlerin arasında telefonunu buldu ve kaptı. *Çok sevimliydi.* "Yarım saat içinde orada olmam gerekiyor. Alarmım neden çalmadı? Şarjı bitmiş. Lanet olsun, koşacak vaktim bile yok."

Kaçtı mı? Buralarda mı? Bu güvenli görünmüyordu.

Daimonların onu rahat bırakacağından çoğunlukla emindim -bizim için bir sorun yaratmadıkları sürece agathoları pek umursamazdık- ama insanlar daimonik etki olmadan da kötü şeyler yapabilirlerdi ve Milton bu tür insanlarla doluydu.

Belki de tanrıçasından bir tür koruyucu hediye almıştır?

Başkalarının güvenliğini önemsemeye alışık değildim. Göğsümü acıtıyordu.

Grace benim iç mücadelemden habersiz koltuktan fırladı ve yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerlerken ben de işlemek için kendimi hızla küçük banyoya attım. Yaşam alanı gibi banyo da çoğunlukla nötr renklerdeydi ve mevcut her yüzeyde yeşil ev bitkileri vardı. Ne kadar çok düşünürsem, bu bana o kadar sıra dışı geliyordu.

Agathos'un *insan* hayatı dışında hiçbir şeyi umursamadığı bilinmektedir. İdeolojilerine göre ne kadar çok insan o kadar iyiydi, gezegenin canı cehenneme. Kurucu tanrıçalar arasındaki anlaşmazlığın temeli buydu ve bu da kendi ordularının -daimonların ve agathosların- yaratılmasına yol açmıştı. Belki agathoslar ev bitkileri için bir istisna yapmışlardır.

İşimi bitirip ellerimi yıkadığımda Grace kapının dışında bekliyordu ve belli ki endişeli görünüyordu. Hayatıma bir yıkım topu gibi giren bu gizemli kadın hakkında derlediğim zihinsel dosyaya '*geç kalmaktan hoşlanmıyor*' ifadesini de ekledim. Gerçi yıkacak pek bir şey , zaten somut bir planım da yoktu ama o sadece varlığıyla tüm belirsiz fikirlerimi paramparça etmişti.

Kanepeye uzandım, cebimden sabah içkimi çıkardım ve bu tür durumlar için el altında tuttuğum gümüş kartlığın üzerine dikkatlice dizdim. Grace banyodan agathos, pazar şıklığında giyinmiş olarak çıkınca hareketlerim duraksadı. Yemyeşil dut rengi diz hizasında etek, içine sokulmuş beyaz uzun kollu bluz, pötikareli bir toka ile düşük bir at kuyruğu haline getirilmiş saçlar, sadece biraz daha kalın kirpikler ve dudaklarındaki hafif parlaklıktan anlaşılan çok ince bir makyaj.

Yukarıdaki tanrıça, modern bir *Little House on the Prairie* cosplayi yapıyor gibi görünüyordu ve ben de garip bir şekilde bundan hoşlanmıştım. Belki de bilmediğim gizli bir iyi kız sapkınlığım vardı?

Ona deli gibi bakarken bunun muhtemelen bir veda olduğunu fark ettim. Bu kadar uzun süre kalmak istememiştım bile, sadece yan yana uyuyakalmıştık. Aramızda kalmak istememe neden olan gizemli bir bağ vardı ama aslında kalmam için hiçbir neden yoktu.

"Bu gece geri gelebilir misin?" Grace aceleyle sordu, eşyalarını gelişigüzel toplayıp çantasına tıktırdı. "Daha fazla konuşmak için mi?"

Kalbimi hızla ezmekte olan yumruk sanki gevşemiş gibiydi. Muhtemelen ona şu anda evsiz olduğumu söylemek için iyi bir an olabiliirdi.

"Tabii, sonra gelirim," dedim onun yerine. Evler arası bombayı bu kadar erken patlatmaya gerek yoktu.

"Telefonumun şarjı bitti, o yüzden numaranı alamıyorum ama faturamı hâlâ ailem ödüyor, o yüzden muhtemelen bu iyi bir fikir değil," diye mırıldandı Grace, bu durumdan utanmış gibiydi. "Kime mesaj attığımı görebiliyorlar mı bilmiyorum. Bu daha önce hiç sorun olmamıştı."

"Ne yapıyorsun?!" diye bağırdı aniden, bana doğru döndü ve beni hayallerimden uyandırdı.

"Sana mı bakıyor?" Paniklemiş ses tonuyla kafam karışmıştı.

"Bu mu," diye başladı, sonra sesini dramatik bir şekilde alçalttı. "*Kokain mi?*"

"Bu mu?" Düzgün pudra çizgisine bakarak sordum. Muhtemelen bunu iyice düşünmemiştim. "Evet, öyle. Sanırım biraz istediğin için sormuyorsun?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldı, dehşete düşmüş görünüyordu. "Neden istiyorsun?"

"Sabah mı oldu?" Önerdim, hem alıştığımdan çok daha erken kalkmışım. "Beni uyandırıyor."

Grace'in kaşları sinirlenerek çatıldı ve bu beklenmedik tepki karşısında gülümsemek istedim. Dün gece Onslaught'ın karşısında onunla karşılaştığım andan beri hiç değişmeyen bir kibarlığı vardı. Rae açıkça sinirlerini bozarken bile çok tatlıydı.

O mükemmel ağırbaşlı cephenin altında gizli bir tutkulu taraf vardı ve ben onu görmek istiyordum.

"Normal bir insan gibi kahve iç," diye tersledi Grace, sonra kendini tutmuş gibi görünerek nefesinin altında '*tatlı ol*' gibi bir şey mırıldandı. "Kabalık ettim."

"Hayır, hayır," diye cevap verdim kolayca, çantaya geri koyarken ani öfke gösterisine gülümsememeye çalışarak. "Sizin eviniz, sizin kurallarınız. Ben kaçınacağım."

"Yapar ?" Grace özür dilercesine yüzünü buruşturarak sordu.

"Kahveyi bir deneyeceğim." Omuz silktim. Kahvenin beni uyandırmada kola kadar etkili olacağına ikna olmamışım ama onun sınırlarına saygı duyabilirdim.

"Harika," diye nefes aldı Grace. "Tamam, çek. Gerçekten gitmem gerekiyor." Kapıya doğru koştu, bir çift taba rengi bot aldı ve ayaklarını aceleyle içeri sokarak yan masadan çantasını kaptı. "Burada istediğin kadar kalabilirsin. Senin de işe gitmen gerekiyor mu?"

"Ben serbest çalışıyorum," diye kaçamak bir cevap verdim. Mutlaka buralarda işe alım yapan bir daimon vardı. Belki de Viper denen o pisliğin spor salonunu işletmek için yardıma ihtiyacı vardı.

"Tamam, gitmeye hazır olduğunuzda kapıyı kilitleyin. Burada yedek bir anahtar var," dedi Grace aceleyle, duvardaki bir kancayı göstererek. "Gidip gelirken dikkatli olmalısın, gerçi bu bölge sabahları oldukça sessizdir. Temiz hava almak istersen arka tarafta bir balkon var. Oldukça özel bir yer."

Grace bir an duraksadı, eli kapının kolundaydı ve yabancı bir his tenime değerek irkilmeme neden oldu. Sanki benim olmayan duyguların fısıltıları beni arıyor gibiydi. Benimle iletişim kuruyordu. Grace'in duyguları.

Garip ya da yanlış -en azından rahatsız edici- hissettirmesi gerekirdi ama *iyi* hissettirdi.

Neye ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum; ifade etmeye hazır olmadığı bir özlem duygusu vardı. Sanki vücudu sessizce bana talimatlar veriyordu. Bu içgüdünün beni yönlendirmesine izin vererek kanepeden kalktım ve küçük odayı geçerek ona doğru ilerledim, bir elimi sırtının alt kısmına koydum ve saçlarına bir öpücük kondurdum. Bu şimdiye kadar birine verdiğim en sert öpücüktü ve harika hissettirdi.

Eğer Dare beni şimdi görebilseydi, bir kızın poposunu öptüğüm için kıcıyla gülerdi.

Grace usulca nefes verdi, tüm vücudu dokunuşumla gevşedi. Gerektiğinden daha uzun süre oyalandım, parfüm olabilecek ya da belki de sadece ona ait olan çiçek kokusunu, yanımdaki hissini, başını çevirdiğinde saçlarının tepesinin burnuma sürtünme şeklini ezberledim.

Grace'in ruh bağlarının deneyimlediğini söylediği gibi ezici bir dürtü değildi, ama ona dokunma, yakınında olma ihtiyacı... hiçbir şey de değildi.

"İyi günler," diye mırıldandım kulağına, nefes nefese karşılık verirken vücudunda küçük bir ürperti belirdi, sonra kuyruğunda bir canavar varmış gibi apartmandan kaçtı, ki bu gerçeğe yeterince yakındı.

Büyüleyiciydi. Agathos'un şehvet konusunda tuhaf olduğunu hep biliyordum ama Grace bundan *korkuyor* gibiydi. *Daha önce hiç yaşamadıysa bu mantıklı,* diye kendime hatırlattım.

Gittiği an, yaydığı sıcaklık da onunla birlikte yok oldu. Milton'ın bu bölgesi biraz daha lüks bir yerdi -ki bu gerçekte biraz daha az köhne demektir- ve öğleden sonraya yakın saatlerde uyanmaya alışkın olduğum çılgın atan komşulardan ve sokak kavgalarından yoksundu. Sözümde sadık kalmak isteyerek ilaçları ceketime geri koydum ve bir kahve presi bulana kadar onun küçük ama süslü mutfağını karıştırdım.

Mutfak U şeklindeydi, parlak ahşap tezgahı, paslanmaz çelik aletleri, süslü görünümlü mavi-gri dolapları ve bana Fas'ı düşündüren ayrıntılı bir karo backsplash'i vardı. Babamın formika tezgahlı ve dolapların bej boyası soyulmuş dairesinden olabildiğince farklıydı.

Her şey çok süslüydü ve belli ki iyi bir zevki vardı ve bu tür şeylere önem veriyordu, bu da havalı ve biraz da göz korkutucuydu. Grace'le ilgili bir şeyler tanıdık gelse de - onu hayatım boyunca ya da belki daha önceki bir hayatımda tanıyordum - hayatı, *evi*, dünyası bana inanılmaz derecede yabancı hissettirdi.

Elimde, çömlekçi çarkında melekler tarafından gibi görünen süslü sırlı bir fincanda kahve, kapalı balkona açılan Fransız kapılarını örten perdeleri açtım.

Güller, şaşkınlıkla fark ettim. Her birinde bir gül fidanı bulunan pişmiş toprak saksılar sıralanmıştı. Grace'in bitki yaşamına olan ilgisi *büyüleyiciydi*. Agathos hakkında bildiğim her şeyle doğrudan çelişiyordu.

Her zamankinden daha şaşkın bir halde kanepeye döndüm. Bu tuhaf bağlantı için cevaplara ya da en azından bir başlangıç noktasına ihtiyacımız vardı ve ben temelde önemli olan her şekilde işe yaramaz olsam da, yardım edebilecek tanıdığım bir adam vardı. Eğer işbirliğine hazır hissediyorsa, ki bu büyük ölçüde ruh haline bağlıydı.

Uzun bir nefes vererek telefonumdaki kişiyi açtım ve görüntülü arama simgesine . *Bullet*. Çoğu zaman lanet bir uzay öğrencisi olduğunu düşünürdüm ama Gece Tanrıçası ile güçlü bir bağı vardı ve belki bazı cevaplar bulabilirdi. Belki de cevapları zaten *biliyordu*. Bullet, Oneiroi ama birbirimizi yıllardır tanıyor olmamıza rağmen yeteneklerinin nasıl çalıştığından tam olarak emin değildim.

Aramayı hemen açtı, ancak köşedeki küçük kutudan şaşkın yüzüm bana bakarken resminin olması gereken yerde siyah bir ekran vardı.

"Yalnız mısın?" Bullet hemen sordu.

"Ee, öyle mi?" Cevap verdim. Adil bir soru olduğunu düşünmüştüm, babamla yaşadığımı biliyordu. Babamla *yaşamıştım*. Ayrıca, Bullet'in tuhaf anlarını artık pek sorgulamıyordum. Kırsal kesimde, tamamen izole bir şekilde, geleceğe dair belirsiz hayallerin bombardımanı altında, sadece tarot kartlarıyla birlikte yaşıyordu.

Biz büyürken kazandığı küçük sosyal becerileri, İşkence Gören Medyumlar Çiftliği'ne ya da her ne diyorlarsa oraya çekilir çekilmez kaybetmişti.

Ben de biraz tuhaf olurdum.

"Benimle iletişime geçmenin daha uzun süreceğini düşünmüştüm," diye selamladı Bullet, kamerayı açıp sarkık sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırırken bana genişçe sıratarak. Modaya her zaman ilgi duymuştu, bu yüzden sabahın sekiz buçuğunda kendi evinde siyah bir tişört ve kömür rengi bir blazer ceket giydiğini gördüğümde pek şaşırmadım. Boynunda her zaman taşıdığı altın 9 mm'lik mermi ışıktaki parlıyordu.

"Yani beni bekliyordun?" Açıkça sordum. Muhtemelen dün gece rüyasında tam da bu anı görmüştü.

"Tabii ki. Bana ne soracağınızı biliyorum ve hayır, telefonda sizin için bir okuma yapmayacağım. Bu işler böyle yürümüyor," diye şarkı söyledi. Tanrıça, onun ne kadar yüksek enerjili olabileceğini unutmuşum.

"Deneyebilir misin?" . "Görüntülü arama ile yüze görüşmenin ne farkı var ki? Ne *gördün* bilmiyorum ama şu anda öylece uğrayabileceğim bir konumda değilim."

Bullet'i ziyaret etmek en iyi zamanlarda bile bir kabustu, çünkü Agathos bölgesinden uzun bir yolculuk gerektiriyordu ve onlar bizim için bizden daha büyük bir tehditti. Şiddet içermeyen kuralları, konu daimonlara geldiğinde geçerli değilmiş gibi görünüyordu.

Tanrıçalarının bu uygun istisnayı dahil etmesi ne kadar hoş.

Bullet ciddiyle başını salladı, kısa ve tedirgin edici bir an için yüzündeki tüm mizah izleri silinmişti. "Tek başına okumanın da sana bir faydası olmaz."

Kıpırdamadan durdum, gözlerim ekranda, ne bildiğini merak ediyordum. Ya bir şey görmüştü ya da dün gece Grace'le ayrılırken biri beni izlemişti, gerçi oldukça ihtiyatlı davrandığımızı sanıyordum. İlki daha korkutucu bir fikirdi. Bildiğim kadarıyla Oneiroi'nin görüleri diğer daimonlarla sınırlıydı. Görüleri Gece Tanrıçası'nın bir armağanıydı ve insanlar ya da agathoslar üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Daimonların agathos hakkında vizyonları olamazdı, tıpkı agathosların daimonik bağları olamayacağı gibi.

Değil mi?

Burada her ne oluyorsa Grace ve benden daha büyük olduğuna dair içimi bir korku kapladı. Ya bu bir tür ilahi görevse? Eskiden tanrıçalar her zaman ölümlülerin hayatına karışırdı ama bundan yüzyıllar önce sıkılmışlardı.

Ayrıca, herhangi bir tanrının beni herhangi bir şey için seçmesi pek olası görünmüyordu. Gece Tanrıçası'nın beni özellikle korkunç bir daimon olduğum için cezalandırması daha muhtemel olurdu. Grace ise... belki tanrıçaların dikkatini çekmiştir. İlginç, güzel ve merhametliydi ve bir agathosun olmasını beklediğim gibi değildi.

Grace'in ot hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Elbette tüm bu duyguları köreltmek için ondan biraz içebilirdim. Kokainden çok daha az etkiliydi.

Bullet başını yana eğdi ve benimkine benzer gözlerle beni inceledi. "Kim olduğunu merak ediyorum."

"Kim olduğumu biliyorsun," diye cevap verdim, onun belirsiz sözleri beni doğru gittiğim panik sarmalından çekip çıkardı. "Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz."

Bullet alay etti. "Senin Ryan Garner olduğunu biliyorum."

Doğum adımın kullanılmasından ürktüm. Lakaplarımız gençlik yıllarımızda diğer daimonlar tarafından kazanılır ve hayatımızın geri kalanında onlarla anılırdık. Benimkinden nefret etmeliydim. Riot bana alaycı bir şekilde verilmiş ironik bir lakaptı. *Ryan yine köşede tek başına sigara içiyor. Tam bir isyankar.*

"Demek istediğim sen hangisisin-Şeytan mı, Araba mı, yoksa Dünya mı?" Bullet saçma sorusu karşısında gerçekten şaşkın görünerek devam etti. "Baştan çıkarma, bağımlılık, kapana kısılmışlık hissi her zaman peşinizi bırakmadı, aynı zamanda sizi mutsuz etse bile, ki bu her zaman böyledir, her zaman bazı *akranlarımızdan* daha fazla kontrol ve irade kullandınız. Muhtemelen seninle bağdaştıramayacağım bir tamamlanmışlık ve başarı hissi..."

"Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor," diye kestirip attım, içimde bir öfke dolaşıyordu. "Seni tavsiye almak için aradım, tüm kusurlarımı sıralamanı dinlemek için değil."

Bullet yine neşeyle sırtarak mırıldandı. "Bir erkeğin kusuru, belli bir kadının kriptonitidir. Her neyse, eminim rüyalarım yakında senin kim olduğunu ortaya çıkaracaktır. Adımların atılması gerekiyor, Riot. Çok fazla bekleme."

Arama sona erdi ve ben nefesimin altında küfrettim. *Lanet medyumlar*. Şimdi cevaplardan çok sorularım vardı ve kendimi her zamankinden daha kötü hissediyordum. Grace'i *görmüş* olamazdı. Onun imgelemlerinde yer alması mantıklı olmazdı. Yine de şu ana kadar olan hiçbir şey mantıklı gelmiyordu, o halde ben ne biliyordum ki?

Bullet'a neredeyse güveniyordum -Dare hariç çoğu daimona güvendiğimden daha fazla- ama onu Grace'le birlikte bir okuma için ziyaret etme fikri dehşet vericiydi. Grace konusunda ona güvenebilir miydim? Onunla herhangi birine güvenebilir miydim? Aramızdaki bu *şeyin* bilgisiyle, her ne ise?

Onun halkının *iyi* olması gerekiyordu. İnsanlığın nazik ve yardımsever koruyucuları. Yine de içlerinden birinin bir daimonla bir tür bağlantısı olduğunu fark ederlerse, nezaket ve yardımseverliklerinin Grace'e kadar uzanacağından şüpheliyim.

Lanet olsun, insanlar bu kadar stresle nasıl yaşıyorlardı? Nasıl oluyor da sürekli kararlar alıyorlardı? İnsanların geçici kaçışlar için sürekli bana başvurmasına şaşmamalı.

Mesajlarımı kontrol etmek için telefonumun kilidini açtım ve Dare'den ben uyurken gelmiş olması gereken bir mesaj olduğunu fark ettim. Beni beklediğini tamamen unutmuştum.

Ben:

Hey, çarpışacak birini buldum. Teklifin için teşekkürler.

Cesaret:

Kiminle? Ben senin tek arkadaşınım.

Sabahın bu saatinde cevap verdiğine göre erken bir randevusu olmalı. Dare tanıdığım herkesten daha az uyurdu.

Ben:

Bullet benim arkadaşım olabilir.

Üçümüz gençken çok sık takılırdık. Daimonların arkadaşı olmazdı, ama bu ikisi sanırım ona en yakın olanlardı.

Cesaret:

git, Bullet'ı tam bir keşiş olduğundan beri neredeyse hiç görmedik. Kim? Öyle mi? Bir kız mı?

Dare'e ne kadar güvensen de, bu sadece benim hayatım ya da ifşa edilecek sırrım değildi.

Bunu nasıl açıklayabilirim ki? *Evet, Onslaught'ın dışında güzel bir kadınla tanıştım ve elektrik çarparken kalp krizi geçirmek üzereymişim gibi hissettim ama aynı zamanda onunla sevişmek istedim. Ve o bir agathos, yani bu da var.*

Muhtemelen babamdan aşırđığım zulayla biraz fazla çılgınlaşıp çılgınlaşmadığımı merak ederdi.

Cesaret:

Aslında, bana şahsen söyle. Eğer baban için çalışmıyorsan, gelip bana yardım edebilirsin. Ayak işlerine bakacak birine ihtiyacım var.

Ben:

Siktir git.

Cesaret:

Bir saat içinde görüşürüz o zaman.

Spor çantamda temiz kıyafetler bulmak için koltuktan kalkarken bile alay ettim. Dare'in hayırseverliğini örtbas etmek için hıyarlık yaptığını biliyordum ve bunun için onu takdir ediyordum.

Ayrıca, *biraz* gururum vardı. Aylardır babamın evinde yaptığım tek şey bu olsa da, Grace'den otlanamaz ve bütün gün onun kanepesinde yatamazdım.

Belki de onun iyi kız cazibesinin bir kısmı bana da bulaşmıştı.

* * *

"Hey," dedi Dare, temizlemekte ekipman tezgahından doğruldu ve çalışma alanını stüdyonun önünden ayıran yarım duvarın üzerinden bana değerlendirici bir bakış attı. "Açıkçası beklediğimden çok daha az boktan görünüyorsun."

"Bana ne kadar az güveniyorsun," diye alay ettim, her ne kadar dün gece sorunlarımdan kaçmak için kafayı bulduğumu düşünmesi tamamen mantıklı olsa da. "Berbat görünüyorsun," diye ekledim sırtarak kapıyı arkamdan kapatırken. "Bu hafta uyumayı düşünmelisin."

Dare gözlerini devirerek, "Öldüğümde uyuyacağım," diye cevap verdi. Üzerinde, her iki kolundaki simetrik mürekkebi ve göğsünden boynunun kenarlarına tırmanarak kulaklarının arkasında biten gülleri gösteren siyah bir tişört vardı.

Boyun dövmesi yeni değildi ama Grace'in koleksiyonunu gördükten sonra güller bugün beni daha farklı etkiledi. Bütün gün onu hatırlatan şeyler göreceğimden emindim. Şimdiden benim ona geri dönme ihtiyacıyla kaşınmaya başlamıştı ki bu... beklenmedik bir şeydi.

Tüm hayatım o kadar altüst olmuştu ki Dare'i her zamanki gibi görmek garip hissettirdi. Dare en azından yarı Japon'du, Dare'in babası hakkında hiç konuşmayan Japon daimon annesi tarafından büyütülmüştü ve her zaman boktan Milton için fazla havalı görünüyordu. Düz siyah saçlarının yanları kazıtılmış, üst kısımları ise daha uzundu ve böyle kibirli olduğu için sanatsal bir dağınıklıkla şekillendirilmişti. Keskin yüz hatları ve uykusuzluktan kırmızı ve mor gözlerinin altında gölgeler vardı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Dizüstü bilgisayarını ve muhtemelen bir muhasebe sistemi olarak düşündüğü bir yığın makbuzu tuttuğu köşedeki cam masaya doğru ilerleyerek sordum.

Stüdyosunun büyük bölümü bembeyaz ve camdı; bu da duvarların neredeyse her santimini kaplayan beyaz çerçeveler içindeki siyah sanat eserlerini ortaya çıkarıyordu.

Kafası karışır diye ona çok sık söylemekten hoşlanmıyordum ama çok yetenekliydi.

Dare çenesini masanın üzerindeki karmaşaya doğru eğerek, "Hallet şu işi," diye cevap verdi. İdari işlerini halledecek kadar sabırlı ya da detaylara önem veren biri olmamasına şaşırmadım, ne de olsa Philotes soyundan geliyordu ve doğasına karşı savaşıyordu. "Müşterileri karşılayın. Bakım sonrası talimatlar. Ödemeyi al. Öğle yemeğimi getirin. Ama önce nerede kaldığınızı ve dün gece neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Yapamam," dedim, kâğıtları karıştırırken. Kahretsin, buradaki makbuzlar en az bir yıl öncesine ait olmalı.

Dare nefesinin altından hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Riot, hıyarlık etme. Dün gece satman gereken her şeyi arakladığını tahmin ediyorum ve sen daha evden çıkmadan baban öfkeden kuduruyordu. Ayrıca dün gece Onslaught'ta kimi kızdırdığını Tanrı bilir."

"Birini kızdırdığımı kim söyledi? En iyi şekilde davrandım. İçeri bile girmedim," diye alaycı bir tavırla cevap verdim.

"Gerçekten de benimle birlikte kaza yapman gerektiğini düşünüyorum," diye bastırdı. "Kendini koruma içgüdülerin yok, Riot. Daha sonuçlarını düşünmeden başın belaya girdi bile."

Haksız olmadığı için tartışmadım ama kendimi beladan uzak tutmak için her zaman olduğundan daha fazla motive hissediyordum.

"Sadece dikkatli ol, tamam mı?" Dare içini çekerek yumuşadı.

Sesindeki endişe belirtisi arkamı dönmeme neden oldu. Dare benim gibi Moros soyundan gelmiyordu, doğal olarak mümkün olduğunca nesnel bir şekilde mutsuz olmaya eğilimliydi. Philotes soyundan gelenler çok sikişirdi, genellikle oldukça neşeliydiler.

"Ben iyiyim, dostum," diye onu rahatlattım, bunu yaparken kendimi son derece tedirgin hissediyordum. "Şu anda işler biraz garip ama müsait olduğumda sana daha fazlasını anlatacağım."

"Sakin ölme Riot," diye mırıldandı Dare, dikkatini tekrar ekipmanına vererek. "Ölürsen seni yüzde bir oranında özlerim."

"Çok hoş. Ben de seni yüzde bir özlerdim. Belki iki. Bazen dışarı çıkarsan daha fazla olur" diye şaka yaptım,

Dare alay etti. "Etrafta yatıp üzülerken geçirdiğin zamana bakılırsa, bahse girerim tam bir denizyıldızısın. Partnerlerimi yatakta daha az ölü balık gibi severim."

"Kink ayıplamıyorum ama arka arkaya okyanusla ilgili iki metafor kullandın. Bana söylemek istediğın bir şey var mı?"

"Siktir git," diye güldü Dare, sandalyenin bulunduğu yarım duvarın arkasına geçerek. "Stüdyomdaki masama otur ve hayatımı düzene sok. Bir dahaki sefere seksi sekreter üniformanı hazır edeceğim."

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Umut Evi'ndeki boş odalarda neredeyse hiç düşünmeden dolaştım, yatakları değiştirdim ve bir sonraki sakinler için temizlik yaptım, ayrılmak için dakikaları saydım.

İşimi seviyordum, gerçekten.

Patronum tatlı ve sabırlı olma kararlılığımı test ettiğinde bile bunu inanılmaz derecede ödüllendirici buldum. Genellikle eve, boş daireme dönmek aklımdaki son şeydi ama bugün sanki saatler yeterince hızlı geçmiyordu.

Riot iyi miydi? Gizemli serbest işine gitmiş miydi? Bu konuda daha fazla soru sormalı mıydım? Kendini nasıl hissediyordu? Evde ona yetecek kadar yiyecek var mıydı? Daimonlar normal yemek yer miydi? Dün gece patlamış mısır yedi, ama ya diyet gereksinimleri varsa? *Fudge*, gitmeden önce kontrol etmeliydim.

Ya açsa?

Pazar bile yapmamıştım, içimden feryat ettim. Tek dükkana zaman, geceleyen bir misafirim vardı.

Keşke ona mesaj atabilseydim ama telefonumun şarjı olsa bile numarasını almamış olmam muhtemelen iyi bir şeydi. Ailem hâlâ telefon tarifemi ödemekte ısrar ediyordu ve ne kadarını görebildiklerinden emin değildim. Muhtemelen çok fazla, çünkü bunu yapmalarının tek nedeninin bu olduğundan emindim.

Henüz bağımsızlığımı elde edemediğim tek alan buydu ve bunu düzeltmeye kararlıyım.

En azından Riot'la aramdaki mesafe, onun varlığı ve güzel yüzü ya da bana yapmasını istediğim ama tam olarak anlayamadığım ve hissetmeme izin verilmeyen şeyler dikkatimi dağıtmadan, aramızdaki bu... *bağın* ne anlama geldiğine dair olasılıkları düşünmem için bana bir an verdi.

Sugar, bu sabah başımı öptüğünde.

Mantiken, büyükannemin beni böyle öptüğünü hatırlıyordum ama o öptüğünde büyükannem gibi hissetmemiştim. Daha fazla bir şeyin vaadi gibi hissettirmişti.

Onu arzuluyordum ve agathoslar sadece ruh bağlarına karşı arzu duymaya programlanmışlardı. Riot'un benim ruh bağım olması en bariz cevaptı ama yine de en az akla yatkın *olanıydı*. Bu imkânsız olmalıydı. Tapındaki Cumartesi sabahı derslerinde bize tarihimiz ve İhtiyarların paylaşmaya istekli oldukları kadarıyla bağlar hakkında bilgi verildiği onca yıl boyunca böyle bir şeyin olduğunu hiç duymamıştım.

Yine de çoğu agathos muhtemelen belli bir karanlık tanrıçaya dua etmekle uğraşmıyordu.

Ona anlatmalıydım. Riot ne yaptığımı bilmeyi hak ediyordu. Bana sanki onunla sıkışıp kaldığım için kendini kötü hissediyormuş gibi , ki muhtemelen bizi bu duruma sokan kişi ben olduğum için bu delilikti.

Patronum Constance aşağıdaydı ve mümkün olduğunca çok gürültü yapmaya çalışıyormuş gibi etrafta dolaşıyordu, bu yüzden yatağın ucuna oturmak için bir dakikamı ayırdım, kötü gece uykumdan kanepede yarı dik durmaktan yorulmuştum.

Bugün gerçekten en iyi oyunumu oynamam gerekiyordu. Bir daimonla *dolanmışken* dikkatleri üzerime çekmeyi göze alamazdım. Ve Constance benden zaten hoşlanmıyordu.

Kalk, Grace.

Riot gerçekten benim ruh bağım olabilir miydi, yoksa sadece öyle olmasını mı *istiyordum*? Belki de bu fikri sadece kendi ahlaksız arzularımı örtbas etmek için düşünüyordum? Hayatım boyunca, olmam gerektiği kadar *iyi* olmadığımı biliyordum. Annem her ne kadar içimdeki karanlığı ve itaatsizliği eğitmek için özenle çalışmış olsa da, belli ki işe yaramamıştı.

Belki de Gece Tanrıçası'na ulaşarak zaten orada olan karanlığın tohumlarını ekmişim ve o da bir şekilde Riot ile benim aramda bağlantı kurmuştu.

Eğer o benim ruh bağımsa, bu benim için üzerinde düşünmem gereken bir dizi soruyu da beraberinde getiriyordu. Bu gelecek için ne anlama geliyordu? Diğer agathoslar gibi dört ruh bağım olacak mıydı? Hepsi daimon mu olacaktı? Eğer durum buysa, onlarla hiç tanışmamış olmam mantıklı olurdu. Ya da belki bir daimonik bağ dört agathoya eşdeğerdi ve sadece Riot ve ben olacaktık.

Bu daha iyi olabilir. Topluluğum bunu öğrendiğinde ve beni bölgelerinden sürdüğünde organize edecek daha az insan.

Daimonların beni aralarına kabul etmelerini bekleyemezdim - tabii bu istediğim bir şeyse. Riot'un, onaylamayan agathoslardan uzakta, sahipsiz tarafsız bölgede yaşamak konusunda ne hissedeceğini merak ediyordum...

Sibirya, belki.

"Bugün işe yaramazsın!" Constance elleri kalçalarında kapı aralığında durarak tersledi. Anında ayağa , midem vücudumdan dışarı fırladı. *İmkânsızdı*. Constance bana asla sinsice yaklaşmazdı. Yaşlanmış bir hipopotamın zarafetiyle hareket eden ince bir kadındı.

Bu kaba bir düşünceydi. O anda bunu olumlu bir düşünceyle dengeleyecek enerjiyi toplayamadım.

Constance dramatik bir şekilde, "Sanki bize bel bağlayan zavallı talihsiz ruhlara yardım etmek bile istemiyorsun," diye iç geçirdi.

Şeker. Dün Rae'ye yardım ettiğim için bu benim kötü şansım olmalı.

"Özür dilerim, daha hızlı çalışacağım," diye mırıldandım, eleştirisine karşı başımı eğerek. Constance, Hope House'u yönetiyordu; kendisi ve bağlı olduğu -Ve hayatımda karşılaştığım en tatsız insanlardan biriydi.

Hizmet etmekle yükümlü olduğumuz insanlara karşı hissettiği bariz üstünlüğü gizlemeye bile çalışmıyordu. Auburn'ü, zenginliklerini ve elitizmini geride bırakmamın nedeni onun gibi Agathos'lardı.

Constance soğukkanlılıkla, "Seninle konuşurken bana ," diye emretti.

Başımı kaldırdım ve annemin bana her zaman öğrettiği gibi ellerimi önümde ağırbaşlı bir şekilde kavuşturdum. *Seni hor görmeleri için onlara daha fazla sebep verme. Ailemiz yeni ve Auburn'de pek saygı görmüyor. Yerini hak et.*

Constance sert bakışlarını üzerime dikerek, "Daha hızlı çalış," diye talimat verdi. İnce kaşları sürekli yukarı kalkıktı, gri saçları geriye taranarak topuz haline getirilmişti, ağzı *her zaman* aşağıya dönüktü. Çocukken onu toplumsal etkinliklerde gördüğümde olduğu kadar bugün de beni korkutuyordu. "Başka hiçbir çalışanın monitör rolünden yükselmesinin bu kadar uzun sürmediğini hatırlatmama gerek var mı Grace? Şimdiye kadar daha yüksek bir pozisyonda olmalıydın."

Son bir bakış atarak odadan çıktı, soluk gümüş rengi eteği savruluyordu. Bu ifadenin *cüretkârlığı* nefesimin altında sessiz bir kahkaha attım. Asla terfi alamayacaktım, çünkü terfileri Constance veriyordu ve Constance benden hoşlanmıyordu.

Dün olsa bu bana başıma gelebilecek en dramatik şey gibi gelirdi ama bugün daha iyi biliyordum.

Hayatımda, iş yerinde terfi alamamaktan çok daha dramatik şeyler oluyordu.

Yatakları toplamayı ve çamaşırları bodruma indirmeyi bitirdiğimde, bir tur daha sağlık ve güvenlik kontrolü yapmam gerekiyordu.

"Grace!" Ortak salonun önünden geçerken Rae seslendi. Odanın arka tarafındaki parlak kırmızı kanepeye uzanmış, köşedeki ekranda oynayan aile filmini . *Herkül*.

Bugün resepsiyondan birinin espri anlayışı vardı. Yunan tanrılarıyla ilgili deneyimlerimiz, mitlerin onları anımsattığı gibi *değildi*. Olimposlular en iyi hikayelere sahip olabilirler, ancak tüm gücü ellerinde tutanlar İlkellerdi.

"Buraya gel, Grace!"

Yüzüme bir gülümseme yerleştirip koltukların ve kanepelerin arasından Rae'nin dinlendiği yere doğru ilerledim ve kanepenin ucundaki küçük boşluğa, Rae'nin çapraz bileklerinin yanına oturdum.

Dün gece onunla ilgili karışık duygular içinde olsam da, agathos içgüdülerim kişisel duygularımı önemsemiyordu. Rae'nin acısı beni çağırıyordu ve ona biraz kızgın olsam bile, bir kısmını kendi acım olarak *görmeden* edemezdim.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Elimi açıkta kalan koluna koymak için eğildim ve duygusal ıstırabını gözden geçirdim, acısı sıcak iğneler gibi ruhuma girerken dişlerimi sıkarak sordum.

İyi şans yeteneğimi kullanmanın aksine, fiziksel veya zihinsel acıyı hafifletmek için bedel ödemek en azından kısa ve anlıktı. Bu tüm agathoların sahip olduğu bir yetenektir. Ya da lanetlenmiş.

"Ben mi? İyi," dedi Rae, ben arkama yaslanıp ellerimi kucağımda kavuştururken elini umursamazca sallayarak. Gecenin yarısı onu aldığım için teşekkür etmemesi beni şaşırtmamıştı -geçmişte de hiç teşekkür etmemişti- ama belki de içimdeki canavar bugün özellikle önemsiz hissediyordu, çünkü bu beni *rahatsız ediyordu*.

"Bu sabah iyi yürüyüp yürümediğini görmek istedim," diye ekledi sinsi bir gülümsemeyle.

Ona yavaşça göz kırptım. "Neden ki?"

"Ciddi misin?" Rae turuncu-kırmızı saçlarını dağınık bir topuz yaparak güldü. "O herif deli gibi Büyük Alet Enerjisi yayıyordu, sakın bana bunun paravan olduğunu söyleme."

Yüzüm kesinlikle sıcaktı, ama bu *sadece* cinsel bir şey söz konusu olduğunda yaşadığım gibi bir utanç değildi. Alınmış mıydım? Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Riot'un *enerjisi* hakkında böyle konuşmaya hakkı yoktu.

"Sadece konuşuyorduk," diye diplomatik bir şekilde cevap verdim. Hissettiğimden çok daha diplomatik bir şekilde.

"Suuuuuure," diye güldü Rae, bana yan gözle bakmadan önce. "Kahretsin, ciddi misin? Kızım, *neden*?"

"Bu çok kişisel bir soru," diye , eteğimi düzelterek.

"Boo, hiç eğlenceli değilsin." Rae suratını asarak dikkatini tekrar ekrana verdi. Orada garip bir şekilde oturdum, kovulup kovulmadığımdan tam olarak emin değildim. Sonunda somurtkan dikkatini tekrar bana çevirdi. "O zaman numarasını alabilir miyim? Eğer onu becermeyeceksen?"

Oh, şekerim. Karanlık o kadar hızlı yükseldi ki, sadece kafamın içinde var olduğunu bildiğim şeyi fiziksel olarak zapt edebilirmişim gibi göğsümü tuttum. Ona bağışlamak istedim. Ona *kötü* davranmak. Riot bir *insandı*, onun cinsel tatmini için var olmamıştı.

"Bende değil," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak, aniden istemediğim için minnettar oldum çünkü isteseydim yalan söyleyemezdim. "İzninizle, vizitemi bitirmem gerekiyor," diye ekledim, ayağa kalktım ve ona sıkı bir gülümseme verdim.

Rae üzüntüyle başını salladı ve bana acıyan bir bakış attı. "Muhtemelen en iyisi bu, kızım. Çok tatlısın, senin için dünyaları düşündüğümü biliyorsun, ama Riot gibi bir adam seni canlı canlı yer."

Uzaklaşırken başımı dik tuttum, boğazımda hızla oluşan ve Rae'nin haklı olabileceği konusunda beni uyaran yumruyu bastırmaya çalıştım.

* * *

Daireme -Rae'nin uyarısı hala kulaklarımda çınlıyordu- kendimi maraton koşmuş gibi hissediyordum. Fiziksel olarak çok aktif olduğumdan değil -sığınakla dairem arasındaki kısa mesafeyi arabayla gitmiştim- ama kalbim hızla atıyor, ciğerlerim yanıyor, nefesim kesik kesik geliyordu.

Ayakkabılarımda kurşun ağırlıklar varmış gibi hissederek merdivenleri çıktım ve ayaklarımı aşağıya doğru sürükledim. Genelde *mikroplar* yüzünden tirabzanlara dokunmazdım ama bugün riske girmeye ve kendimi dezenfektanla ıslatmaya hazırdım çünkü kendimi yukarı çekmeden fiziksel olarak merdivenleri çıkamıyordum.

Bana ne *oluyordu*?

Tökezleyerek içeri girdiğim, Riot'a ulaştığım ve onun kokusuyla sarmalandığım anda panik biraz azaldı. Onun mutfakta dolaştığını duyabiliyordum ve ciğerlerimden kocaman bir nefes boşandı.

O buradaydı. O gerçektir. Son 24 saat bir çeşit ateş rüyası değildi.

Ceketimi ve ayakkabılarımı çıkarıp mutfağın kapısında durduktan sonra, "Merhaba," diye nefes aldım.

"Selam." Riot bana baktı, gür siyah saçları gözlerinin içine düşüyordu, ağzının kenarı neredeyse gülümseyerek yukarı kalkıyordu.

Neredeyse eriyip yere düşecektim. Aşk filmlerindeki kadınların bayılma ve iç geçirme konusunda aşırıya kaçtıklarını düşünürdüm hep, ama ben en iyileriyle birlikte bayılıyor ve iç geçiriyordum.

O sadece çok... *bayıltıcıydı*. Koyu renk saçları ve kesik elmacık kemikleriyle, çocukken nefret ettiğiniz ama bir yetişkin olarak *merak ettiğiniz*, trajik bir geçmişi olan film kötü adamı gibiydi.

Önündeki kesme tahtasını işaret ederek, "Yemek yapıyorum, umarım sorun olmaz," dedi. Daha yakından incelediğimde hissettiğimden çok daha enerjik görünmüyordu. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve saçları sanki ellerini sokmuş gibi her yere yapışmıştı.

"Pişirecek bir şey var mıydı?" Buzdolabımın durumunu görünce içim burkularak sordum. Genelde her Pazar tam olarak ihtiyacım olanı alırdım, çünkü taze yiyeceklerin tek kişilik yemek pişirmeye gitmesini engellemek zordu.

"Eğer konserve çorba ve ızgara peynir sorun değilse, o zaman evet iyiyiz," diye cevap verdi Riot yumuşak bir sırıtışla. Bu ifadeyi nasıl bu kadar zahmetsizce çekici kılabilirdi? Gerçekten de kötü çocuk görünümünü çok iyi yakalamıştı.

"Kulağa harika geliyor. Sipariş verecektim ama ne tür şeyler yediğinizden emin olamadım, bilirsiniz işte..."

"Daimon olarak mı?" Riot bana kaşlarını kaldırarak sordu. "Karanlık gece aktivitelerimizden önce bizi yenilemek için akşamları çiğ kalbi tercih ederiz. Doğal olarak bakirelerin kanıyla yıkanır."

Gözlerim fincan tabağı gibi açılmıştı, bunu hissedebiliyordum. Gözbebeklerimin kafatasımdan düşmek üzere olduğundan oldukça emindim.

"Şaka yapıyorum," dedi Riot kısıp bir kahkaha atarak ve bana yan gözle baktı. "Gerçi sen bana tamamen inandın, bu da... endişe verici."

"Özür dilerim," dedim utangaç bir ifadeyle, yüzümün ısındığını hissederek. Belli ki çiğ kalp yemiyorlar ya da kan içmiyorlardı. *Kendine gel Grace.*

"Özür dilemene gerek yok," dedi Riot rahatlıkla, eğer biri bir an için bile olsa beslenmek için bakirelerin kanını içtiğimi düşünseydi benim olacağımdan çok daha bağışlayıcı bir tavırla. "Agathos hakkında pek bir şey bildiğim söylenemez. Ama daimonlar vejetaryendir, bilesin diye söylüyorum."

"Gerçekten mi?" Gözlerim büyüyerek sordum.

"Gece Tanrıçası'nın daimonlardan çok az beklentisi var ama bu onlardan biri. Onları tüketerek kendimizi diğer yaratıklardan üstün tutmamamız gerektiğini düşünüyor," diye açıkladı çorba tenceresini ocaktan alarak. "İnsanların aksine. Bildiğim kadarıyla tanrıçanızın eseri."

"Doğru," diye gönüllü oldum, çekmecedan çatal bıçak takımını aldım ve mutfak alanının hemen dışında duran, nadiren kullandığım küçük beyaz yuvarlak yemek masasına götürdüm. İki rattan yemek sandalyesi, beni burada kimse ziyaret etmediği için çoğunlukla estetik amaçlıydı.

Riot düşünceli bir ifadeyle, "Şuradaki işimi bitireyim, sonra konuşuruz," dedi. Endişelendiğimi *hissettiğimde* rahat kıyafetlerimi giymek isteyerek uzaklaşmak için döndüm. *Onun* endişesini. Tenimde tedirgin bir şekilde kayıyordu, bir şekilde hem zayıf hem de tamamen net hissediyordum. Sadece yankısı olsa bile duyguyu anında tanımlayabiliyordum.

"Her şey yolunda mı?" Riot sordu, bana bakarken kaşları çatılmıştı, olduğu yerde donakalmıştı.

"*Hissedebiliyorum... Seni hissedebiliyorum,*" diye cevap verdim şaşkınlıkla.

Riot'un yüz hatları hafifçe yumuşadı. "Evet, bunu bu sabah fark ettim."

"Oh." *Gözlemci olmanın yolu, Grace.* "Bu... beklenmedik bir şey. Bir çeşit..."

"Ruh bağı mı?" Riot dudaklarını bükerek önerdi. ", değil mi?"

Ben sersemlemiş bir halde odama doğru yürürken Riot hiç etkilenmeden ızgara peynir yapmaya devam etti. Bu gelişmeyi benden daha iyi karşılamış görünüyordu. Belki de bunu düşünmek için bir gün geçirmişti. Çekmecedan allık rengi bir pijama takımı çıkardığımı ve Riot'un masada oturup beni beklediği oturma alanına dönmeden önce çabucak üstümü değiştirdiğimi hayal meyal fark ettim.

Çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi, *ruh bağı mıydı?* Bu düşünceden sıyrıldım, göğsümde yarattığı umut baloncusuyla çelişkiye düştüm.

"Özür dilerim," dedim ona katılmak için otururken. "Zaten seni hayatından koparmışım gibi hissediyorum, şimdi de benim için *yemek pişiriyorsun*."

"Hayatımda düşündüğünden çok daha az şey var," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Riot. "Bunun doğru olmadığına eminim," diye itiraz ettim.

"Ciddiyim," diye kestirip attı Riot. "Babamla yaşıyordum ama bir iş anlaşmazlığı yüzünden beni evden kovdu. Dün gece bir arkadaşımın evine gidiyordum."

Neredeyse ne tür bir arkadaş olduğunu soracaktım. Soru dilimin ucundaydı, kıskançlık içimde rahatsız edici bir şekilde çalkalanıyordu.

Daha önce hiç kıskanç bir tip olmamıştım, gerçekten. Arkadaşlarımla tanışmış olmalarına ve benim tanışmamış olmama biraz imrenmişim ama *onların* mutluluğunu kıskanmaktan ziyade kendi geleceğim için üzülmişim.

Riot bana genişçe sırtımdan önce bir an şaşkın şaşkın baktı. Şekerim, bu ifade günahkârlık sınırındaydı.

"Bunu hissettim," dedi, sesinde alaycı bir tını vardı.

"Ne hissettin?" diye sordum, sesim doğal görünmek için biraz fazla yüksekti. *Lütfen kıskançlık deme.*

"Kıskanıyorsun."

Fudge. Bugün hiç şans dağıtmış mıydım? Çünkü kesinlikle kötü şansını geri aldığıma hissediyordum.

Riot'un gözlerindeki ametist ışıltı eğlenceyle parlıyor gibiydi ve yüzümün onun ilgisi altında ısındığını hissettim.

"Bu çok saçma, değil mi?" Bu tür bir konuda hiç deneyimim olmadığı için endişeyle sordum.

Riot alay etti. "Herhangi bir ruh bağı olmadığını biliyorum ama umarım bir erkek arkadaşın da yoktur. Ya da kız arkadaşın. Her neyse işte. Küçük bir kıskançlık bile bunu örtmeye yetmez."

Ses tonundaki sahiplenme duygusundan neredeyse ürperiyordum. Bu beni *kesinlikle* olması gerektiği gibi korkutmadı.

"," diye nefes aldım. "Agathos kimseyle çıkmaz."

"Hiç mi?" Riot sandalyesinde gerileyerek cevap verdi. "Ruh bağı şeyleri... hepsi bu mu?"

"Çoğu kadın için dört tane var," diye yanıtladım sorusunu anlamaya çalışarak.

"Ve ondan önce çıkmadın mı? Rastgele mi? Sanırım eğer bir çekim hissedemiyorsan..." diye devam etti, bu fikirden rahatsız olmuş görünüyordu.

"Hayır," dedim hemen, bu kavram karşısında gözlerimin büyüdüğünü hissederek. "Bu, bugüne kadar bağlandığımız geleceğimize saygısızlığın zirvesi olarak kabul edilir. Bu... bu *olamaz*, tapınakta arınma törenleri ve Anesidora'ya dualar olur..." Başımı salladım, bunun ne kadar hoş karşılanmayacağını ifade etmekte bile zorlanıyordum.

Riot hâlâ belli belirsiz tedirgin görünerek, "Tamam," dedi. "Yani ruh bağını tanıştın ve bağlandın, hepsi bu mu? Soru sormak yok mu?"

"Evet." Gözlerimi kırıştırdım ve sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Belki de doğru düzgün açıklamamıştım?

"Ruh bağlarını Tanrıça'nın kendisi atar," diye ekledim yavaşça. "Onlar bir armağandır."

Riot şakacı bir şekilde gülüyordu ve sadece *sesi* bile kötülüğün sınırındaydı. Onunla ilgili *her şey* çok kötüydü ve bunun bana bu kadar çekici gelmesi beni korkutuyordu. Sadece içimdeki canavarca karanlık değil, tüm benliğim.

"Bir hediye, Gracie-"

Riot durakladı, lakabı ikimizi de şaşırtmıştı. Onu düzeltmemi bekliyormuş gibi görünüyordu ama dudaklarından çıkan ses hoşuma gitmişti.

"Bir hediye koşullarla birlikte gelmez," diye devam etti Riot sonunda. "Eğer biri size... bir *çanta* verirse ve siz onu beğenmezseniz, onu dolabınızın arkasına koyup unutabilirsiniz."

Onun sabırlı, yargılamadan uzak ses tonunu giderek artan bir rahatsızlıkla dinledim.

"Bir insana *hediye veremezsin* Gracie. Onların kendi özgür iradeleri, hedefleri ve sizinkiyle uyumsuz olabilecek hayalleri vardır."

"Anesidora hata yapmaz," diye anında cevap verdim, kelimeler dilimden pratik bir kolaylıkla dökülüyordu. Ne de olsa doğduğumdan beri bana öğretilmişlerdi.

Riot alaycı bir tavırla, "Tabii sonunda ruh bağı kurmazsak," dedi ve arkasına yaslanıp *bana bak* dercesine kollarını iki yana açtı. "Bu oldukça büyük bir hata gibi görünüyor, çünkü sen asla bir daimon'un sana bağlanmasını istemezsin."

Dün gece evden çıkmadan önce Gece Tanrıçası'ndan yardım istediğimi ona söylemeli miyim diye düşünerek kızarmış peynirimin kenarını gergin bir şekilde kemirdim. Belki de Anesidora bu işe hiç karışmamıştı.

Aynı zamanda, bunun Gece Tanrıçası'nın güçlerinin dışında olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum; ben bir daimon değildim, benim üzerimde yetki sahibi olmadığına emin miydim? Belki de Riot diğer daimonlardan farklıydı ve Anesidora onu ışığa doğru çekmemi istiyordu.

Ya da belki... belki de sadece kötüydüm. Sık sık olması gerekenden daha az *saf* düşüncelerle mücadele ettim. Ama her zaman Anesidora'dan hatalarım için özür diledim ve daha iyisini yapmak için çabaladım.

Elbette, daha iyisini yapmaya çalışırken beni cezalandırmazdı.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış Riot'a baktım, ne kadar saptırmaya çalışsa da gözlerindeki acıyı görmemek imkânsızdı ve kendimden *nefret ettim*.

Onun bir ceza olduğu fikrini nasıl aklımdan geçirebilirdim ki?

Tereddütle öne doğru eğildim, elimi onunkinin üzerine koymak için geçici olarak uzattım, yarı yarıya beni itmesini bekliyordum.

O yapmadı ve ikimiz de bir süre sessizce ellerimize baktık, bütün gün mücadele ettiğim fiziksel ağrı ve yorgunluk yavaş yavaş kayboldu.

"Seni istemediğim varsayımını düzeltmeliydim," dedim usulca, bir an için tükenmiş hissetmemenin ne kadar iyi geldiğini düşünerek tenim neredeyse uğulduyordu.

Riot küçümseyerek homurdandı. "Benim hesabıma yalan söyleme Gracie. Hiçbir agathos bir daimon'a bağlanmak istemez."

"İstesem bile yalan söyleyemem. Şu anda kendimizi bir daimon ve bir agathos olarak düşünmek zorunda değiliz. Sadece Riot ve Grace olabiliriz."

Bana gözlerine ulaşmayan şüpheli bir gülümseme verdi, ama yemeğimize devam etmeden önce elini çevirip benimkini hızlıca sıktı.

"Ee, bugün ne yaptın?" Bu garip soru karşısında içten içe ürpererek sordum. Neden sesim hep böyle aptalca çıkıyordu? Neden havalı ve etkilenmemiş görünemiyordum?

Riot'un dudakları kıpırdadı, yemeğinden başını kaldırıp masanın öbür ucundan bana tapılası biriymişim gibi baktı. Bu hoş bir şey miydi? Yine de onun hakkında hiç de *sevimli olmayan* düşüncelerim vardı ve bunların tek taraflı olup olmadığını merak ediyordum.

Gerçi dün gece öpüşmekle ilgili bir şey söyledi. *Başka yerlerde* öpüşmek.

Riot, "Sanırım bir arkadaşım bir süreliğine dövme stüdyosuna yardım etmemi istedi, ben de şu anda bunu yapıyorum," diyerek düşüncelerimi daha sağlıklı bir yöne çevirdi.

"*Sence* o bir arkadaş mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Riot alaycı bir tavırla, "Biz arkadaşlıkları sürdürmek için tasarlanmadık," dedi. "Her şey genellikle bir takastır. Bir anlaşma."

"Bu biraz üzücü," diye cevap verdim, birlikte büyüdüğüm kızlarla olan arkadaşlıklarımı düşünerek. Gerçi çoğunlukla yol kenarına düşmüşlerdi, değil mi? Aileleriyle meşguldüler ve benimle ilişki kuramıyorlardı. Ayrıca, onlardan ne kadar hoşlansam da, arkadaşların birbirlerine güvenmesi gerektiği gibi onlara tam olarak güvenemiyordum.

Bunu onlara asla söyleyemezdim.

"Olan oldu." Riot omuz silkti.

"Peki daha önce ne yapıyordun?" Izgara peynirimden hanımefendilere yakışmayacak bir ısırık almadan önce sordum. Annem bayılırdı.

"Bu sorunun cevabını gerçekten istediğinden emin değilim," diye kıkırdadı Riot. Onunla konuşmak o kadar kolaydı ki, bazen kendimi onun kırmızı ve mor gözlerine rağmen bir daimon olduğunu unuturken buluyordum. Ama bahsettiği şeyin keskin bir hatırlatma işlevi göreceğini hissediyordum. Riot yüzümü dikkatle izledi, geri adım atmadığımda yenilgiyle iç geçirdi, sonra sandviçini bıraktı.

"Babam uyuşturucu satıyor. Doğduğumdan beri benim de onun gibi aile işine gireceğim varsayılıyordu."

"Oh."

Riot bana gözleriyle buluşmayan alaycı bir gülümseme verdi. "Bu hiç yapmak istediğim bir şey değildi. Birkaç ay önce artık satmayı reddettim. Bu bir tartışma konusu oldu."

Riot'un durumuna sempati duymakla -bir ebeveynin beklentilerini karşılayamamanın ne demek olduğunu biliyordum- potansiyel olarak zarar verdiği hayatlar karşısında dehşete düşmek arasında kaldım. Hatta mahvetti. Kötü bir agathos'tum ama yine de bir agathos'tum ve içimdeki her şey insan sefaleti fikrini herhangi bir biçimde reddediyordu.

Riot beni dikkatle izliyordu, gözleri tetikteydi, "oh "tan daha önemli bir yanıt bekliyordu. Ne beklediğinden tam olarak emin değildim - muhtemelen onu dairemden atmamı mı bekliyordu? Yüz ifadesi kesinlikle bunu söylüyordu.

"Ama artık bunu yapmıyorsun," diye karar verdim sonunda.

"Yapmıyorum."

"Tamam, peki, bu... Yani, artık yapmadığınız sürece-"

"Beni iyi adam olarak düşünmek hata olur Grace. Ben iyi değilim," dedi Riot açıkça. Kendinden nefret edişini bıçak gibi tenimde hissedebiliyordum ama hissedemesem bile yüzünden okunuyordu.

"Pişmanlıklarımızın toplamından daha fazlasıyız, Riot," dedim ona yumuşak bir sesle.

Riot'un gözleri aniden eğlenceyle parladı ve yüz hatlarının geri kalanı değişmemiş olsa da, bu durum tüm yüzünü değiştirdi.

Karanlık ve düşünceli Riot'un en cazip olduğunu düşünmüştüm, ancak hafifçe eğlenen Riot onu sudan çıkardı.

Eğer gülümserse, gerçekten *gülümserse*, kendiliğinden yanabilirim.

"Pişmanlık duymak için yaratılmamışız. Suçluluk hissediyorum, ki bu da kendi içinde oldukça gayri ahlaki, ama insanların hissettiği türden bir pişmanlıkla birlikte geldiği söylenen farklı bir şey yapma dürtüsüne sahip değilim. Zamanda geriye gitme şansım olsaydı, hiçbir şeyi değiştirmezdim."

Bir an için hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu, sanki bu fikri kavramsallaştırmakta zorlanıyordu ki bunu anlayabiliyordum. İkimiz de insan dünyasının çeperinde yaşıyorduk, onların terminolojisini, ideallerini kullanıyorduk ama tamamen insan değildik ve fiziksel olarak duyguları onlar gibi işleyemiyorduk.

Görünüşe göre daimonlar için pişmanlık gibi duygular yasaktı. Agathos yalan söyleyemez, hile yapamaz veya çalamazdı ve benim gibi öfke ve acıyı deneyimlemememiz gerekiyordu.

Riot'un alışılmadık bir daimon, benim de alışılmadık bir agathos olduğum kesinlikle gözden kaçmamıştı. Eğer bu bağlantı La Nuit'in müdahalesinin bir sonucuysa, o iyi bir çöpçatandı...

"Peki ya sen? Senin pişmanlıkların var mı Gracie?" Riot başını iki yana eğerek alçak bir sesle sordu.

Pişmanlıklarım var mıydı? Bir anda Gece Tanrıçası'na ettiğim duadan sonraki ürpertici sessizlik aklıma geldi. Mum sönerken oluşan ani karanlık ve çiğneyebileceğimden daha fazlasını ısırmış olabileceğimi fark etmem.

"Henüz değil," diye cevap verdim, cevap şaşırtıcı derecede kolay geldi.

Beni ne kadar mutsuz etseler de, ne kadar yanlış hissettirseler de hayatım boyunca kurallara uydum ve bundan da pişmanlık duymadım. *Denemiştim*. Riot'a her ne olduyorsa, bu her neyse, toplumumun benden beklentileri ve beni daha fazlasını aramaya iten içimdeki karanlık arasındaki ipte daha ne kadar yürüyebileceğimi merak etmeme neden oldu.

Bu seçimimden pişman olma ihtimalim çok yüksekti.

Riot yemek yaptığı için temizlik yapmakta ısrar ettim ve izlememiz için bir film seçme işini ona bıraktım. Her şey tuhaf bir şekilde ev içi gibiydi, ama ikimizin de bu ev içi normalliğe yaslandığımızı hissediyordum. Diğer her şey tuhaf ve açıklanamazdı ama oturup televizyon izlerken, bir süreliğine öyle değilmiş gibi davranabilirdik.

Ona katılmak için dışarı çıktığımda, gün boyunca ondan ayrı kalmanın verdiği rahatlama sona ermiş gibiydi. Vücudum ağrılı ve huzursuz hissetmeye geri dönmüştü ve kesinlikle ruh bağlarının birbirine itilme şekli buymuş gibi görünüyordu. Öyle değil mi? Başka ne olabilirdi ki?

Onu kucaklamak istedim. Onun duygularını *hissetmiştim*. *Başka ne olabilirdi ki?*

Şüphelerime göre hareket etmek yerine kanepenin diğer ucuna oturdum ve bir yastığı karnıma bastırdım.

"Yani..." Sımsıkı kalkan gibi tuttuğum minderin üzerindeki gevşek bir ipliği karıştırarak başladım. "Çok kokain kullanıyor musun?"

Riot kendi tükürüğüyle biraz boğuldu ve bana kuşkulu bir bakış fırlattı. Dağınık siyah saçları kaşlarının üzerine düşmüştü ve yastığı daha sıkı sıkarak yüzünden itme dürtüsüne direndim.

"Bazen. Sanırım. Bu sorunun bana daha önce sorulduğunu söyleyemem," diye mırıldandı ama ağzı eğleniyormuş gibi seğirdi. Eğlencesini *hissedebiliyordum*, yumuşak, gıdıklayıcı tüyler gibi bana sürtünüyordu. "Daimonlar farklı soylardan geliyorlar. Orijinal soylardan. Bunu biliyor muydun?"

Başımı sessizce salladım. Mantıklıydı, agathoslar da orijinal soylardan geliyordu ama artık hepimiz birbirimize karışmıştık.

"Ben Moros soyundanım."

Riot'un bu ifadeye nefret, tenimde buz parçaları gibi hissettirdi. Bu ondan şimdiye kadar hissettiğim en güçlü duyguydu ve aramızdaki bağlantı olmasa bile bunun onu ne kadar etkilediğini anlayabilirdim. Sanki gözlerindeki ışık sönmüş gibiydi.

"Bu ne anlama geliyor?" Dikkatlice sordum.

"Morolar yaklaşan kıyameti temsil eder. Biz insanları yok oluşa götürmek için tasarlandık. Bizim işimiz bu."

O anda, aramızda bir bağ olmamasını diledim. Riot'un onun itirafına verdiğim tepkiyi hissetmesini istemiyordum. Böyle bir *iş olduğu* için içimde çalkalanan dehşet verici mide bulantısı. Riot'a böylesine korkunç bir görev verilmiş olmasına ve tanrıçasının vicdanını rahatlatacak merhamete bile sahip olmamasına duyduğum acıma ve öfke zihnimde savaşıyordu. Suçluluk duygusu onu canlı canlı yiyordu, bu çok açıktı.

"Daimonların çoğu Moros soyundan gelir," diye devam etti Riot monoton bir sesle, bana bakmadan. "Kereler bir sonraki en yaygın olanlardır. Şiddetten hoşlanırlar. Philotes'ler daha nadirdir ama onların olayı . Oneiroi'nin soyu neredeyse tükendi. Mistik rüyalar . Başkaları da var ama benim en aşına olduklarım bunlar."

Ölüm, şiddet, seks ve rüyalar. Bu... bir şeydi.

Eğer annem bu konuşma sırasında orada olsaydı, tuz kokusuna ihtiyacımız olurdu. Bu konuda aklımda tek bir şüphe bile yoktu. Riot'un söyledikleri nefret etmeye programlandığım her şey olsa da, içimdeki o aç karanlık, *canavarım* merak ediyordu. Akşam yemeğinin kokusunu alan bir canavar gibi onun sözleriyle ayağa kalktı.

Her zamankinden daha büyük bir güçle onu geri ittim. *Tatlı ol.*

"Bizim de iniş hatlarımız var," diye cevap verdim, umutsuzca Riot'un kendini daha kötü hissetmesine neden olmayacak bir cevap bulmaya çalışıyordum.

"İyilik, saflık ve hayırseverlik mi?" Riot bana bakarak sert bir şekilde sordu.

"Yakın," diye yüzümü buruşturarak kabul ettim. "Zeka, ahlaki erdem, dindarlık, kendini dizginleme, merhamet ve şan. Bunlar zaten prestijli olanlardan bazıları. Tüm agathoslar acıyı dindirebilir ama özel bir yeteneği de miras alırlar. Hatlar karışık olduğundan, miras aldığımız yetenek rastgele görünebilir. "

"Bana seninkini söyleyecek misin?" Riot gerçekten ilgileniyor gibi görünerek sordu.

"Göz alıcı bir yer değil," diye cevap verdim sıkı bir gülümsemeyle. "Eutychia. İnsanlara iyi şans verebilirim."

Bölüm 7

"Bu göz alıcı *değil mi?*" Riot kuşkuyla sordu. "İyi şans nasıl çekici olmaz? Bana oldukça harika görünüyor."

"Mesela bilgelik bahşetmek kadar prestijli bir şey değil," diye omuz silkerek gönüllü oldum. "Şans kararsızdır ve ne elde edecekleri neyi başarmaya çalıştıklarına bağlıdır. Ya korkunç bir şey yapmaya çalışıyorlarsa ve ben de onlara olanak sağladıysam? Yarardan çok zarar vermediğimden emin olmak için diğer agathoslardan daha fazla *inceleme* yapmam gerekir."

"Sadece olumsuzluklara odaklanırsan, sadece olumsuzlukları görürsün," diye cevap verdi Riot, kaşlarını bana doğru kaldırarak. "Biraz şansla karşılaşmak birinin hayatını değiştirebilir Gracie. Kendini hafife alma."

Bakışlarımı ellerime indirdim, buna nasıl karşılık vermem gerektiğinden emin değildim. Hayatımda hiç kimse yeteneğimden etkilenmemişti. Ailem benim ortaya çıkışımda daha prestijli bir şey olmasını ummuştı. Eutychia'ya sahip olmam, annemin benim hakkımda zaten sahip olduğu tüm kötü düşünceleri doğruladı.

"İnsanlarla her zaman önce nedenlerini anlamak için konuşurum ve ne kadar çok verirsem şansları o kadar artar," diye mırıldandım beceriksizce.

"Bu seni nasıl etkiliyor?" Riot kaşlarını çatarak sordu. "yakıyor mu ya da başka bir şey?"

"Hemen değil. Hediyesinin bir bedeli var. Birine iyi şans verirsem, karşılığında kötü şans alırım."

Riot bana göz kırptı. "Ne oluyor lan?"

"Pardon?" Ciyakladım.

"Yani, tanrıçanız halkınızı buraya koruyucu meleği oynamaları için özel olarak yerleştirdi ve yine de size verdiği hediyeleri kullanmak için acı çekmeniz mi gerekiyor? Bu nasıl adil olabilir?"

Riot cebinden bir  akmak çıkardı ve onunla ne yapmayı planladığını görmek için bir an onu izledim, ama sadece açıp kapamaktan memnun görünüyordu. Belki de stres atıyordu? Kesinlikle öfkeliydi ve bunun gerçek olduğunu biliyordum çünkü bunu *hissedebiliyordum*, sanki filizlenen ve algılanan bir adaletsizliğe karşı harekete geçilmesini talep eden öfkeli küçük dallar gibi.

"şey..." S z m  kesmeden önce açıklamaya başladım.

Bu *ne* kadar adil? Bu hediye ya da varlığımızdan bile haberdar olmayan insanlar için bir tür tılsım olmayı ben istememiştim ama olan buydu. Ve i g d lerimin kullanmamı *istediği* yeteneği kullanmanın bedelini ödemek zorunda bırakıldım.

"Sanırım bu pek adil değil," dedim sessizce, filmler arasında gezinmek için kumandayı elime aldım.

şeker, eğer sadece hediyeinin kendisinin kötü olduğunu düşünseydi, Constance'ın onu barınakta bana nasıl kullandırđını duymaktan nefret ederdi. Bağlanmış agatholar hediyelerinin bedelini paylaşırlardı; eğer ben de bağlanmışsam, zaman zaman benim yerime kötü şansımı onlar alırdı. Constance ruh bağlarımın olmamasını her zaman hediyelerimi *daha az değil daha çok* kullanmam için bir neden olarak görmüştü, çünkü zarar verdiği tek kişi bendim.

Riot bana değerlendiren bir bakış attı ama ben kurnazca *Bring It On'u* izlememizi önerdiğimde bariz bir şekilde kaçındığını söylemedi. Çok nazikti, gerçekten -daimon olsun ya da olmasın- çünkü yüzünden amigolukla en ufak bir ilgisi olmadığını anlayabiliyordum.

Hafiflemiş olan ağır, ağırlı his intikamla geri döndü ve film başladıktan sonraki on dakika içinde kendimi koltuğa yığılmış, uzuvlarım işlevini yerine getiremeyecek kadar ağırlaşmış halde buldum.

Riot nazikçe, "Gidip biraz uyumalısın Gracie," diye önerdi. "Son 24 saat çok zor geçti ve çok bitkin görünüyorsun."

"Sen... kalacak mısın?" Kendimi biraz aptal gibi hissederek sordum. O da en az benim kadar bitkin görünüyordu.

"Hemen ," diye beni temin etti, uzandı ve kanepenin arkasındaki örtüyü çekip bacaklarının üzerine örttü. "Ayrıca, Torrance'ın öyküsüne çoktan bağlandım bile," diye ekledi göz kırparak. "Şimdi gidemem."

Ona garip bir gülümseme fırlattıktan sonra tökezleyerek yatak odama gittim ve bir an için kapalı kapıya yaslandım. Ne *yapıyorduk* biz? Onu dışarıda bırakmak yanlış geliyordu, ama her ne kadar cazip bir fikir olsa da onun yanında uyumak da uygunsuz olurdu. Riot'la ilgili her şey baştan çıkarıcıydı. Aynı zamanda... Daha önce hiç bir erkekle yalnız kalmamıştım. Kesinlikle biriyle aynı yatağı paylaşmamıştım.

Parmağımdaki opal söz yüzüğünü ileri geri salladım, onunla aynı yatağı paylaşmayı *düşündüğüm* için kendimi suçlu hissettim. Bu kesinlikle sadece ruh bağları için ayrılmış bir şeydi.

Ki öyle değildi. Belki de.

Yatağıma uzandım -ilk kez makyajımın hâlâ akmış olmasını ve yatağımın bembeyaz olmasını umursamadan- ve yastığıma doğru sessizce çığlık attım.

Hâlâ karanlık tanrıça duası konusunu açacak cesareti kendimde bulamamıştım. Belki de çözüm, dün gece sönen mumun bir tesadüf olup olmadığını anlamak için Gece Tanrıçası'na bir dua daha etmektir.

Yapmam *gereken* şey iyi bir agathos gibi Anesidora'ya dua etmektir, ki bunu dünden beri yüksek sesle yapmamıştım. Her şey değişmeden önce.

Belki biraz korkmuştum.

Yanımda telefonum çaldı ve dikkatimi dağıtan bu şeye hemen sarıldım. Bu küçük hareket bile kol kaslarımdaki ağrıyı belirginleştirdi. Sanki bir keresinde ağırlık kaldırmaya çalışmış ve bir hafta boyunca vücudumun üst kısmını zar zor hareket ettirebilmişim.

Merhamet:

Görüntülü miyiz? Annen beni deli ediyor.

Küçük kuzenimin mesajına gülümsedim ve Riot'u rahatsız etmemek için kulaklıklarımı aldım.

Telefon bağlandı ve Mercy soluk pembe yatağında yüzüstü uzanmış, kulaklıklarını takmış bir halde bana baktı. Bazı yönlerden birbirimize benziyorduk; ikimizin de tipik agathos gözleri, altın sarısı teni ve siyah saçları vardı ama onunki benimkinden çok daha kıvrıkcıktı. On yedi yaşında olmasına rağmen yüzündeki bebek yuvarlaklığını henüz tam olarak kaybetmemişti.

"Merhaba kuzenim," dedim sessizce, tek başıma yaşadığım dairede neden fısıldayarak konuştuğumu sorgulamayacağını umarak.

"İyi misin?" diye sordu hemen, telefonu açtığında yüzünde beliren gülümseme azalmıştı. "İyi görünmüyorsun."

"değil mi?" Yüzüme daha iyi bakabilmek için ekrandaki resimleri değiştirerek belli belirsiz sordum. Gözlerimin altındaki koyu gölgeler ve makyajımın altında bile görünen cildimin solgunluğu karşısında biraz yüzümü buruşturdum. Ben de kendimi yüzde yüz hissetmiyordum ama bunu son birkaç günün şokuna ve dün gece kanepede yarı dik oturarak aldığım yetersiz uykuya bağlıyordum.

"Çok mu çalışıyorsun? Constance sana çok mu yükleniyor?" Mercy endişeli bir ses tonuyla sordu.

Fotoğrafları tekrar çevirdim ve ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme verdim. "Her zamankinden daha fazla çalışmıyorum. Constance, Constance'tır."

Mercy burnunu kırıstırdı ve ben de ona sessizce dudak büktüm. Mercy'ye karşı dikkatli olmalıydım, o da benimle aynı olumsuz eğilimlere sahipti ve onu cesaretlendirmek istemiyordum. Annemin Mercy'nin "eğitimine" ben gençken olduğu gibi odaklanacak vakti yoktu, çünkü iki küçük kardeşimi de büyütme zorundaydı ve ben küçük kuzenimin radarın altında uçmaya devam etmesini istiyordum.

Babalarından biri annemin erkek kardeşiydi ve annemle babama Mercy'yi uygun gördükleri şekilde eğitmeleri ve disipline etmeleri için serbest bırakmışlardı. Saskatoon'da yaşıyorlardı ve Mercy'yi 16 yaşındayken Auburn'ün daha ünlü lisesinde eğitimini için bizimle yaşamaya göndermişlerdi.

Eminim onun da Auburn'de bir ruh bağı çağrısı hissetmesini umuyorlardı ama bu henüz gerçekleşmemişti.

"Joy'un anma töreninin Pazar günü olduğunu duydun mu?" Mercy dönüp telefonu yüzünün üzerinde tutarak sordu.

"Gelmedim. Ama tabii ki orada olacağım." Topluluğun her üyesinin, trajik bekarlar da dahil olmak üzere bu tür etkinliklere katılması beklenirdi.

"O zamana kadar endüstriyel bir kapatıcı alsan iyi olur," diye kıkırdadı Mercy. "Faith Teyze gözlerinin altındaki torbaları görürse çıldırır."

Bu doğru değerlendirme karşısında homurdandım. "Bugün seni nasıl hayal kırıklığına uğrattı?"

Mercy bana mahcup bir bakış attı. "Kuzeydoğu'nun Basilinna'sı anma törenine katılıyor. Harmony Daubney'i biliyor musun? Joy onun yeğeniydi."

Endişe tüylerimi diken diken etti ve bunu belli etmemek için elimden geleni yaptım. Harmony Daubney New York'ta yaşıyordu ve yetki alanındaki en eski ve köklü agathos topluluklarından biri olmasına rağmen Auburn'deki etkinliklere nadiren katılırdı. Kimse benimle Riot arasındaki bu tuhaf bağlantıyı öğrenemezdi, özellikle de Basilinna. Agathos'un daimonlara zarar vermek konusunda hiçbir tereddüdü yoktu ve Riot'a ne yapabilecekleri fikri bile göğsümde panik yaratıyordu.

"Bu annemi neden strese sokuyor?" Sonunda boğazımı temizleyerek sordum. Ailem seçkinler arasında yaşıyor olabilirdi ama Basilinna'nın radarına girecek kadar yüksek profilli değildik.

"Senin yüzünden," diye özür dileyen bir gülümsemeyle cevap verdi Mercy ve kalbimin bir anlığına durduğuna yemin edebilirdim. "Faith Teyze bu sabah bazı yaşlı kadınlarla örgü partisindeydi ve konu sana geldi..."

"Ve neden henüz hiçbir bağımıyla tanışmadığımı da," diye bitirdim, hiç şaşırmadan. "Annem bu tür konuşmalardan hiç hoşlanmaz."

"Görünüşe göre onu epey eleştiriyorlarmış," diye aktardı Mercy tipik bir ergen gevezeliğiyle. "Her zamankinden daha fazla. Bekâr bir kız kurusu olmanın ailenin suçu olduğundan bahsediyorlardı."

"Bu nasıl onların hatası olabilir ki?" Sessizce güldüm, gerçi ses doğal olamayacak kadar parlaktı. Durumumdan dolayı ailemi suçlayan birini ilk kez duyuyordum, genelde tüm suç bende olurdu.

"Yeterince dua etmemek ya da Anesidora'ya yeterince bağıllık göstermemek, bu tür şeyler ya da belki kendi günahları için af dilememek ve onların yerine cezalandırılmak. Anesidora size onları nerede bulacağınıza dair herhangi bir talimat vermediğine göre."

Ben de hep böyle düşünmüştüm, ama düşününce, burada hiçbir agathosun yaşamadığını bilmeme rağmen Milton'a taşınmak için güçlü bir çağrı hissetmiştim. zamanlar bunu bir amaç arayışına bağlamıştım, çünkü yakın zamanda bağlarımın buluşamayacakmışım gibi görünüyordu. Olduğum şeyin ve topluluğumun benden beklediklerinin sınırları içinde kabul edilebilir bir macera.

Ama şimdi Riot'la tanışmıştım ve her şeyi sorguluyordum. Belki de hissettiğim şey *bir çağrıydı*. Bu, bunun Gece Tanrıçası'na ulaşmanın bir sonucu olmasına tercih edilebilir bir açıklamaydı. Ve bu, Riot'un gerçekten benim ruh bağım olduğu anlamına gelirdi ve onun yanındayken ortaya çıkan tüm duygularla savaşmak zorunda kalmazdım.

"Dinliyor musun?" Mercy öfkeyle sordu, ben de ona sıkıca gülümseyerek başımı salladım.

"Üzgünüm, dün gece iyi uyuyamadım. Toplum merkeziyle ilgili bir şey mi?"

"Sadece hafta sonu katıldığım bir yenileme projesi. Yine de yorgun görünüyorsun," diye kabul etti Mercy. "Git uyu, yarın sana mesaj atarım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, M," dedim usulca ve telefonu kapatıp kulaklıkları komodinin üzerine koydum.

Ne kadar yığılıp kalmak istesem de makyajlıyken asla uyuyamazdım. Uzun kollu bir pijama üstü ve şort giyip sessizce oturma odasından banyoya geçtim. Riot kolunu gözlerinin üzerine atmış, huzursuz bir uykuyla kanepede yatıyordu. Sürekli kıpırdanıp duruyordu, ben de hemen banyoya girip işimi hallettim, umarım kanepenin rahatsızlığından değildir.

Berbat bir ev sahibiydim.

Odama dönerken titreyen televizyonu kapattım ve üzerine sermek için bir battaniye daha çıkardım. Yüzünün tamamını görebilmek için kolunu gözlerinden çekmemek fiziksel bir çabaydı. Riot'un dudakları hafifçe aralanmıştı, çenesinde uyanıkken her zamanki gerginlik yoktu. Parmaklarım ona dokunma isteğiyle kaşındı ve kendimi utandırmadan önce kendi yatağımın güvenliğine çekilmeye zorladım.

Bu her neyse onun için bir tür rehber kitap olmasını gerçekten isterdim, çünkü kendi başıma iyi bir iş çıkardığımı hissetmiyordum.

Keten yatağıma gömüldüğümde, burada kullandığım lavantalı beyaz çay mum eriyiklerinin hafif kokusuyla rahatladığımda genellikle uyku bana kolayca gelirdi, ama bu gece öyle olmadı.

Yorgunluk daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde üzerimde ağır bir yük oluşturunuyordu. Uzunlarım gittikçe ağırlaşıyordu, sanki suyun altındaydım ve yüzeye çıkmak için savaşıyordum. Yanıma dönüp sessizce uykunun beni alması için yalvarmak bile neredeyse korkutucu bir çaba gerektiriyordu.

Hiç olmadı.

Göğsümde başlayan keskin ağrı, saatler geçtikçe vücudumun her santimetresine yayıldı. Bu, sakat bırakan bir ağrıdan çok, boşluğun acısıydı.

Kendimi boş bir kabuk gibi hissediyordum ama aynı anda dayanılmaz bir şekilde ağırlaşmışım. Uyumaya çalışmak anlamsızdı ve beynim Riot'un kanepede mışıl mışıl uyuduğunu unutmama izin vermiyordu.

Belki o da rahatsızdı? Belki de bana ihtiyacı vardı? Eğer ona ulaşabilirsem, her şeyi düzeltebileceğimi hissediyordum.

Eğer bir çetele tutuyorsam -ki bunu kabul etmek istemiyordum- bu kesinlikle ruh bağlarının lehine bir nokta gibi görünüyordu, çünkü bu duygu *ezici bir ihtiyaç* değilse neydi?

Bu duygu, hayal ettiğim gibi bir şey değildi -şiddetli, bastırılmaz bir arzu belki de- daha kötüydü. Hatta zalimceydi. Sanki Anesidora, biz onun boyun eğmez iradesine boyun eğene kadar deneyimlememiz için giderek daha acı verici bir dizi his uydurmuştu.

Tatlı ol.

Yine de tatlı olmak istemedim. Çılgılık atmak istiyordum. Çünkü eğer buysa, daha önce hiç deneyimlemediğim bir yakınlık seviyesine itilmek yerine daha fazla zaman talep istiyordum, hem de hiç yakınlaşmayı beklemediğim bir adamla.

Birkaç gün kendimle yüzleşmek için çok şey mi istemiştim? Sonunda uyumaktan vazgeçtim ve ağrıyan uzuvlarımı yataktan sürükleyerek çıktım.

Riot şimdi kanepede uyanık yatıyordu, yüzü mutsuzluk içinde sıkışmıştı. Lamba ışığını yaktığımda bana baktı, belli ki varlığımdan ürkmeyecek kadar bitkin düşmüştü.

"Beni görmezden gel," diye homurdandı. "Sanırım yoksunluk çekiyorum. Belki de düşündüğümde daha insanımdır," diye ekledi, bu fikirle hafifçe eğlenmiş gibiydi.

"türden bir geri çekilme olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım. "Benimle gelir misin?"

Riot'un kaşları dağınık siyah saçlarının altında kayboldu ve yüzümün ısındığını hissettim.

"Acı," diye aceleyle açıkladım. "Ağrı. Ben de hissediyorum. İnsanların bahsettiği o bunaltıcı his olabilir."

Riot yavaşça gözlerini kırptırdı. "Sadece acıyı dindirmek için seks yapmıyoruz." "Hayır, kesinlikle yapmayacağız," diye kabul ettim, gözümü döşeme tahtalarına .

hiç bu kadar ilginç bir şey görmemiştim, hatta içimdeki canavar onun öneri. "İşten döndüğümde, sana tekrar yakın olmak omuzlarımdan büyük bir yük atmış gibi hissettim. Belki de sadece daha yakın olmamız gerekiyordur."

Saçma sapan konuşmalarım sırasında Riot'un ayağa kalkıp aramızdaki kısa mesafeyi geçtiğini fark etmemiştim, ta ki ayakları benimkilerin tam önünde belirene kadar. İri elleri çenemin iki yanını kavradı ve göz temasından daha kaçınamayana kadar başımı kaldırdı. Riot'un her zamanki vurdumduymaz yüz hatları derin bir kaş çatmayla gölgelenmişti ve eğer uzuvlarım bana itaat ediyor olsaydı, hiç düşünmeden çatık kaşlarını düzeltmek için uzanabilirdim.

"Sence bu *acı*, tanrıçanın halkını bağlarını tamamlamaya teşvik etmek için onlara verdiği ezici bir his mi?" diye sordu yavaşça, sıkıntılı görünüyordu.

"Evet?" Ciyakladım. Ellerinin tenimde olması ve konuşurken sıcak nefesinin saçlarımda gezinmesi bile acımı hafifletiyordu.

Riot inanmayarak başını hafifçe salladı. "Bunun nasıl bir hediye olmadığını anlıyor musun Gracie? Bir hediyeğin özgür olması, beklentisiz gelmesi gerekir. Bu her neyse pişman değilim," diye açıkladı, kalbim kendi içine doğru kıvrılırken. "Anlamıyorum ama pişmanlık duymaya da dilim varmıyor. Aynı zamanda... bu bir lanet olarak tanımlansa daha iyi olur."

Yüzünü taradım, sahtekârlık ya da küçümseme belirtisi aradım ama sadece gerçek bir endişe buldum. Ruh bağının kutsaldan daha az bir şey olduğu iması karşısında hissetmeyi beklediğim öfke hiç gelmedi. Zihnimin arkasında, genellikle tatlı olmasını emrettiğim yüksek bir ses Riot'la aynı fikirdeydi.

"Uzanabilir miyiz?" Sessizce sordum, bunalmış ve bitkin bir halde. Başını salladı, ağzının etrafında hafif bir gülümseme oynaşıyordu. Riot'un elleri çenemden boynuma ve omuzlarıma doğru kaydı, temas içimde bir farkındalık sarsıntısı yarattı. Yine de oyalanmadı, beni omuzlarımdan nazikçe çevirdi ve yatak odama geri dönmem için beni cesaretlendirdi.

Lanet olsun, neden bu gece uyku şortu giymiştim ki? Gün içinde asla bu kadar bacak göstermezdim ve kendimi çok... *açıktaki* hissediyordum.

Yatağın karşılıklı iki yanına tırmandık ve fiziksel gerginliğin bir kısmı hafifleyince beynim çıldırmaya başladı. Aramıza yastık koymalı mıydım? Ya horlarsam? Ya da salyam akarsa? Salyam aksa anlardım, değil mi? Biriyle aynı odayı en son lisede katıldığım yatıya kalma partisinde paylaşmıştım.

"Gürültülü düşünen birisin," diye mırıldandı Riot, bu fikirle belli belirsiz eğlenmiş gibiydi. Özür dilememe fırsat vermeden beni kendine doğru çekti, ağır, dövmeli bir kolunu belime doladı, bacaklarımız battaniyenin altında hafifçe sürtünüyordu. Bu samimi pozisyon karşısında irkilerek nefesimi içime çektim, en çok da bundan ne kadar hoşlandığıma şaşırdım. Ne kadar doğru hissettirdiğine.

Nefes verdim ve bedenimi gevşemeye zorladım. Fiziksel ağrı gitmişti ama bu sadece vücudumun geri kalanında meydana gelen küçük tepkileri vurguluyordu.

Kalp atışlarım hızlanmıştı, ağzım rahatsız edici derecede kuruydu ve göbek deliğimin altında neredeyse nefesimi kesecek bir çırpınma, sıkışma hissi vardı. Avuçlarımın altındaki garip hissi hissedip hissetmediğimi görmek için neredeyse ellerimi karnıma dayayacaktım ama Riot'un görmesini istemedim.

Muhtemelen normal değildi.

"Siktir," diye nefes verdi Riot. Bu sessiz ses, sessiz odada yerimden sıçramama yetti.

"Her şey yolunda mı?" Beceriksizce sordum. Riot bu gereksiz soru karşısında kıkırdadı. Her şey pek de yolunda değildi. Cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı ve cevabını beklerken kendimi nefesimi tutarken buldum.

"Morolar... insanlarla karşılaştığımızda, doğal olarak onların düşüşünü biliriz. Zayıflık hissedebiliriz. Kulüpten dışarı sürüklediğim kadın, seni arayan kadın..."

"Rae?"

"Doğru. Onunki opioidler. Bu doğaüstü bilgiden hep nefret etmişimdir. Kurtulabileceğim bir şey değildi. Beni isteklerime karşı hareket etmeye itti."

Bununla nereye varmak istediğini anlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Aramızdaki bağlantı senin isteklerine karşı hareket etmene neden oluyor," diye tahmin ettim, sesimin bu kadar küçük çıkmasından nefret ederek.

Reddedildiğimin farkına varmak beni ne kadar *sarsmış* olsa da öfke yoktu. İçimdeki karanlık yükselmedi. Seçme şansının olmamasına kızmanın ne demek olduğunu çok iyi anlıyordum.

"Hayır," diye homurdandı Riot, sesindeki sertlik beni şaşırtmıştı. "Zaten yapmak istediğimden çok emin olduğum şeyleri yapma isteği uyandırıyor. Onları yapmamanın imkânsız olduğunu hissettiriyor."

"Ama ," diye fısıldadım kesin bir ifadeyle. "Ama yapmayacağım," diye kabul etti. "Sen hazır olana kadar olmaz."

Yüzük parmağımın etrafındaki bant, yapmak istediğimden neredeyse emin olduğum şeylerin hiçbirini yapmamam gerektiğini bana hatırlatarak daha da sıkılaşıyor gibiydi.

"Keşke benim için ne olduğunu bilseydim," diye mırıldandım, Riot'un yüzünün keskin hatlarını, zeytin tenini -gördüğüm kadarıyla renkli mürekkeple kaplı olmayan tek yerini-, büyüleyici ametist ve kızıl gözlerini, çenesindeki koyu kirli sakalı izliyordum.

"Bazen doğru cevap en basit olanıdır, Gracie," diye homurdandı Riot, benim onunkileri katalogladığım gibi benimkileri de iyice kataloglayarak. "En basit cevap ne olabilir?"

"Sen benim ruh bağımsın," diye cevap verdim hemen. "Ama bunun basit bir yanı yok."

Riot çenesini hafifçe eğerek haklılığını kabul etti.

Arzusu nazik parmak uçları gibi tenime değdi ve bilinçsizce sırtımı dikleştirdim.

"Gracie," diye homurdandı Riot, beni tuttuğu yerdeki kavrayışı esniyordu. "Beni öldürüyorsun."

Ama onun benim ruh bağım olup olmadığını nasıl öğrenebilirdim ki? Biraz *deney* mi yapıyorsun? Birazcık.

Daha önce kimseyi öpmemiştim. Adet olduğu üzere bunu ruh bağına saklıyordum. Ama bu Riot olmasa bile, yine de bunu onunla paylaşmak istiyordum. Dudaklarının dudaklarımda nasıl hissettirdiğini, öpüşmenin gerçekten de filmlerde görüldüğü kadar büyümlü olup olmadığını bilmeyi neredeyse her şeyden çok istiyordum. Bu duyguyu ezberlemek istiyordum, böylece hayatımın geri kalanında kafamda tekrar tekrar canlandırabilecektim.

Sadece bir öpücük. Bilim için.

"Belki de... iyi geceler öpücüğü verebiliriz?" Bunları söylerken içimde derin bir açlık yükselse bile tereddütle önerdim.

Riot kendini dengeliyormuş gibi yavaşça nefes verdi ve ben kısa bir süreliğine hayır diyecek ve oracıkta utancımdan öleceğim diye panikledim.

Ama sonra kolunu başının altından çekti ve parmakları çenemi kavradı, ileri doğru hareket ederken beni geriye doğru yönlendirdi, nefesi dudaklarımda üzerinde dolaşıyordu. Kalbim göğsümda o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki duyabildiğinden emindim.

"Daha önce kimseyi öptün mü Gracie?" Riot sordu, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı.

"Hayır dersem hakkımda daha az mı düşünürsün?" Deneyimsizliğimin onun için nasıl bir anlaşma bozucu olabileceğinin aniden farkına *vararak* cevap verdim. Ne yaptığımı bilmemenin seksi bir yanı yoktu, değil mi?

"Kesinlikle hayır." Dudakları benimkilerin üzerinde hafifçe gezindi, alaycı bir öpücük hayaletiydi. "Tam olarak gurur duymadığım bir mağara adamı yanımda bu konuda oldukça kendini beğenmiş olabilir."

Dudaklarına karşı gülümsedim ve dudaklarının karşılık olarak kıvrıldığını hissettim. Riot'un yumuşak tarafını pek fazla insanın görebileceğini sanmıyordum ve bunu yaptığım için onur duydum.

Sonra dudakları benimkilerle birleşti, birbirlerine doğru hareket ettiler, nefeslerimiz birbirine karıştı ve asla bir ruh bağına sahip olamayacağımdan oldukça emindim, çünkü bedenimi terk etmişti.

Öpüşmek *bu* muydu? Filmlerde görüldüğünden çok daha büyüleyiciydi. Daha karmaşık, daha enerjik, daha az mükemmel ama aynı zamanda çok *daha* mükemmel.

Riot'un dili alt dudağımı okşadı ve ağzımı cesurca keşfederek ileri doğru ittiğinde, çenemdeki tutuşu sıkılaştığında şaşkınlıkla nefes aldım. Otoriter tutuşu izlediğim filmlerdeki tatlı öpücöklere hiç benzemiyordu ama *hoşuma* gitmişti. Riot'un kendinden emin ilgisinde kendimi güvende hissetmek hoşuma gidiyordu - beni asla yanlış yönlendirmeyecekti.

Bu sefer karanlığı bastırmaya çalışmadım. Rahatlatıcı bir arkadaş ve canlandırıcı bir telaş gibi aynı anda içime doldu, sinir uçlarımı elektriklendirdi.

Beni cesur yapıyor.

Dilim onunkine sürtündü, dişlerim alt dudağını sıyırdı, bacağımda kendi iradesiyle kalçalarının üzerinde süzöldü, kalçalarım sessiz bir ritimle hareket etti.

Kendimi *seksi* hissediyordum. Riot ağzımın içine doğru inledi, bir eli kalçamı neredeyse acıyla kavırıyordu, sanki kendini daha yukarı ya da aşağı hareket etmemek için zorluyordu.

"Ateşle oynuyorsun Gracie kızım," diye gürledi ve alt dudağıma tüm vücudumu zonklatan acı bir ısırık attı. "Bu basit bir iyi geceler öpücüğünden çok daha az masum."

İsteksizce kendimi geri çektim ve nefesimi tutmaya çalıştım. İçimdeki bastırılmış baştan çıkarıcı kadın işleri daha da ileri götürmek konusunda iyiydi ama onun sözleri beynimin mantıklı kısmına henüz kıyafetlerimi yırtıp *başka şeylerin* nasıl hissettirdiğini öğrenmeye hazır olmadığımı hatırlatmıştı.

Aslında bir bakıma öyleydim ama eylem sırasında bastırmayı başardığım suçluluk duygusu intikam hırsıyla yükseliyordu.

Ya Riot benim ruh bağım değilse? Kurtarmam gereken bir şeyden vazgeçmiş miydim? Artık daha mı az saftım?

Ondan uzaklaştım ama Riot beni vücuduna yasladı ve muhteşem bir pazu başımı kavradı. Sert göğsünün sıcaklığı ince pijama üstümden tenime sızdı ve muhtemelen pişman olacağım başka şeyler yapmanın ne kadar güzel hissettireceğinden ziyade sarılmanın ne kadar güzel hissettirdiğine odaklandım. Sonunda işe yaradı, göz kapaklarım ağırlaştı ve Riot'un nefesi arkamda dengelendi, kalçamdaki kolu gevşedi.

Belki bir tanrıçanın ya da diğerinin bizim için yaptığı planların kurbanı oluyorduk, belki de umursamaz dualarımla kendimden daha büyük bir şeye karışmıştım, ama o anda ilahi olanın entrikalarını umursayacak durumda değildim.

Tıpkı ona yemekte söylediğim gibi, biz sadece Riot ve Grace'dik.

Bölüm 8

Grace *yakınlığın* ikimizin de yaşadığı acıyı hafiflettiği konusunda yanılmamıştı. Güneş ışığı yatak odasının penceresinden süzülüyordu ve saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama en azından sonunda birkaç saat uyuyabilmişim ve artık ölüyormuşum gibi hissetmiyordum.

Bu bir bonus oldu.

Ayrıca, onun tatlı, istekli ağzının tadına bakmıştım. Bu bir daha *fazlasıydı*.

Grace hâlâ kollarımda uyuyordu, yanağı göğsümdeydi, saçları başının üstünde dağınık bir şekilde toplanmıştı, bir bacağını benimkinin üzerine atmıştı, bu da kalçasının ipeksi teninin sikime rahatsız edici derecede yakın durduğu anlamına geliyordu. Kendimi on beş tane ereksiyon hapi içmiş gibi hissediyordum, o kadar sertleşmişim. Vücudumdaki acı hafıflemişti ama onun yerine güneye göç etmişti.

Eğer bu acı tanrıçasının bizi birbirimize itmesinin bir sonucuysa, o zaman bir daha asla *Büyük Ana'nın iyi* tanrıça olduğunu duymak istemedim. Nazik olanı. Yarattıklarını *önemseyen*, kötü yaşlı Gece Tanrıçası'nın aksine. Sikerim böyle şakayı. *Benim tanrıçam* özgür iradeye neredeyse her şeyden çok değer verirdi.

Kendimi Grace'in elinden kurtarmaya çalışmayı düşündüm -uyandığında *bu* yakınlık seviyesi hakkında ne hissedeceği konusunda endişeliydim- ama yatağı zaten bir yere gidebileceğim kadar büyük değildi. Küçük bir odada küçük bir yatağı vardı ve ikimiz de çoğunlukla tekmelediğimiz için krem rengi nevresim katmanları her yere dağılmıştı. Tam başımızın üzerinde, üzerinden yeşillikler sarkan bir raf ve pencerenin yanında küçük bir ağaca benzeyen büyük bir saksı vardı.

Bu küçük apartman dairesindeki bitki örtüsü, agathoların doğayı önemsemediği teorimi sorgulamama neden oldu, gerçi daimonların et yemeye karşı duydukları tiksintiyi kesinlikle duymuyorlardı. Yine de Grace'in benim türüm hakkında bazı garip yanlış kanıları vardı, bu yüzden düşünce sürecim muhtemelen aynı derecede yanlıştı.

Grace kıpırdandı ve kalçasındaki elim refleks olarak sıkılaştı, onun bir yere gitmesini istemiyordum.

Bende fazlasıyla olduğunu bildiğim tek daimonik özellik bencillikti. Biz paylaşmazdık. Bu yüzden Grace'in özgür iradesine saygı duysam da zamanını paylaşmaktan *nefret ediyordum*. Dün ayrı kaldığımız her saniyeyi onun ne yaptığını, iyi olup olmadığını ve benim onu taktığım kadar onun da beni takip takmadığını merak ederek geçirdim.

Tanrıça, o neden buradaydı ki? Grace, Milton gibi kasvetli bir kasabaya göre değildi. Parıltısını köreltmeyen bir yerde olmalıydı.

"Oh, uyanmışsın," diye nefes aldı Grace, başını arkaya eğip uykulu gözlerle bana bakarak. Onun gözlerine alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Benimkiler gibi kırmızı değillerdi - her gün aynada bana yansıyan şeytanın işareti. Grace'in gözleri soluk mor, su ve altının karışımıydı, hiçbir ressamın taklit edemeyeceği bir şekilde birbirine girip karışıyordu.

Kozmosun rengindeydiler ve onlara bakmak bana berrak bir gece gökyüzüne bakmak gibi hissettiriyordu. Küçük. Her şeyin büyük düzeni içinde önemsiz.

"Nasıl hissediyorsun?" Grace aniden bacağını geri çekip ne kadar yakın olduğumuzu fark edince nefesimi tutarak homurdandım. *Lütfen ereksiyonumu fark etme.*

"Um..."

Endişeyle gözlerini kaçırarak Grace'in yanaklarına bir kızarıklık yayıldı ve ne kadar sevimli görüldüğüne dair kıkırdamamı bastırdım. Tepkisine bakarak Grace'in de benimle benzer bir acı yaşadığını ama bunu dile getiremediğini ya da getirmek istemediğini düşündüm.

Yalan söyleyememek çok zor olmalı.

"Bütün bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum," diye iç geçirdi Grace, gözlerini tavana dikerek. Benden uzaklaşmak için hiçbir hamle yapmadı ki buna minnettardım. "Sanki sen benim ruh bağımıydın gibi geliyor, ama eğer öyleysen... Sanırım bu işlerin böyle gideceğini düşünmemiştim," diyerek sessizce güldü.

Başının tepesine bakarak, bu ışıktaki bazı saç tellerinin diğerlerinden daha kırmızımsı olduğunu fark ederek içimden mırıldandım. "Şimdiye kadar 9-5 işi ve sağlık sigortası olan güzel, temiz kesimli bir agathos çocuğuna çağrıldığını hissedeceğini ve bunun olacağını mı düşündün?"

Grace başını hafifçe eğerek, "Yani, evet," diye mırıldandı. "Ama bunun daha romantik bir versiyonu."

"Yeterince adil. Sağlık sigortası daha çok ikinci randevuda konuşulacak bir konu."

Omzuyla beni dürttü, bu sevecen hareketiyle ikimizi de şaşırttı ve ben de onu görebilmek için yüzünü yukarı kaldırdım.

"Bunların hiçbirini beni şaşırtmamalı," diye iç geçirdi Grace. "Hiçbir zaman toplumuma tam olarak uyum sağlayamadım. Ailemle bile."

"İşte bunu ," diye mırıldandım.

Grace mırıldandı ve ben sessiz kalarak ona kelimelerini bulması için bir şans verdim. Kendini filtrelemeye alışkın olduğu izlenimini edindim, bu yüzden konuşmadan önce sık sık duraklıyordu, ama bunun bir agathos olayı mı yoksa Grace olayı mı olduğunu anlayamadım.

Yalan söyleyemezsem, muhtemelen ağızımdan çıkanları düşünmek için de daha fazla zaman harcamak zorunda kalacağımı tahmin ediyordum.

"İyi bir daimon olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu sonunda, yüz ifadesini okumak imkânsızdı.

"İyi bir insan olarak iyi mi? Hayır. Daimon olma konusunda da iyi, o da hayır. Neden?"

"Hiçbir zaman iyi bir agathos olduğumu düşünmedim. Diğer agathosların sahip olduğunu düşünmediğim düşüncelerim var..." Grace dudağını gergin bir şekilde çiğneyerek konuşmasını sonlandırdı.

"Ne tür düşünceler?" Merakla sordum. Agathos zihniyetini anlamamıştım. Zihin gerçekten de polislik gerektiren bir yer miydi? Bir tür totaliterlik gibi görünüyordu.

"Sadece düşünmemem gereken şeyler. Kızgın olduğumda kötü şeyler. Merak etmeye hakkım olmayan şeyleri merak ediyorum. Bunu karanlığım ya da canavarım olarak görüyorum. İçimde yaşıyor ve beni umursamaz yapıyor."

Grace'in suçluluk duygusunu *hissettim* ve bu beni şaşırttı. Suçluluk duygusu kişisel olarak çok deneyimlediğim bir duyguydu ama başka daimonlarda görmeye alışık olmadığım bir duyguydu.

Grace'in bazen öfkeli ya da meraklı düşüncelere sahip olduğu için kendini suçlu hissetmemesini umuyordum, çünkü bu delicesine berbat bir durumdu.

"Beni dinle," diye emrettim, çenesini kavradım ve başparmağımı yanağında gezdirdim. "Bazen katıksız neşeden başka bir şey hissediyor olman bunun kötü olduğu ya da senin kötü olduğun anlamına gelmez. Suçluluk duymanı gerektirecek hiçbir şey yok Grace."

Elini benimkinin üzerine koydu, avucumu çenesine bastırdı ve gözleri, tenimin onunkinin üzerindeki hissine hayret ediyormuş gibi genişledi.

İkimiz de bedenlerimizi hareketsiz kalmaya, aramızdaki ihtiyaca boyun eğmemeye zorladığımız için aramızda bir gerilim vardı. Bu, hayatımda hiç olmadığım kadar azgın olmaktan daha fazlasıydı. Sanki... sanki Grace'in neye ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum ve vücudumdaki her atom beni ona bunu sağlamaya çağırıyordu. Dün zayıf bir duygu fısıltısı olan şey bugün çok daha güçlü ve daha acildi.

Her iki de çalışıyor muydu? Açma kapama düğmesi var mıydı?

Eğer bu İyi Tanrıça'nın işiyse, anlaşılan o ki mahremiyet onun da umurunda değildi.

Grace'in parmakları göğsümün üzerinde hafifçe geziniyor, sanki ezberliyormuş gibi tişörtümün üzerinden göğüs kaslarımı takip ediyordu. Sıcak elinin nazik fırçasıyla, yumuşak keşif hareketiyle nefesim boğazımda düğümlendi.

Tırnağı sağ meme ucumun üzerinde gezindi ve Grace şaşkın bir solukla elini geri çekti, içimde bir zevk sarsıntısı başladı. Kumaşın üzerinden bile ne kadar iyi hissettirdiğini görünce neredeyse inleyecektim -Grace'in dokunuşu daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu- ama yüzündeki endişeli ifade takdir edici seslerimi kontrol altında tuttu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, diğer elini benimkinin üzerinde durduğu yerden geri çekti ve her ikisini de yumruk haline getirerek, kendi uzuvlarına güvenmiyormuş gibi vücuduna yakın tuttu. "Ne yaptığımın farkında bile değildim... Sana dokunmak..."

"Daha önce hiç bir erkeğin meme uçlarına dokunmadın mı Gracie?" Beni rehin alan cinsel gerilimin bir kısmını hafifletmeye çalışmak için yavaşça nefes vererek alay ettim.

"Kendi meme uçlarıma bile dokunmadım," diye cevap verdi hemen, gözleri kocaman açılmıştı.

Lanet olsun. Grace'in meme uçlarını düşünmek kendimi sakinleştirmeme yardımcı olmuyordu. Bana ait *olmayan* şehveti kendi duygularımın bir yankısı gibi hissediyordum. Birbirimizin ihtiyaçlarını körüklüyor, birbirimizi yepyeni bir acı noktasına kadar yükseltiyorduk. Bu şekilde var olmak sürdürülebilir değildi.

"İkimizin de orgazma ihtiyacı var," diye homurdandım. "Vücudunda başka bir yere dokundun mu hiç?" Çekinerek sordum, zaten cevabı bildiğimi hissediyordum.

"Ben hiç..." Grace bana yalvaran bir bakış atarak sözünü kesti. "Ruh bağlarımızla buluşana kadar herhangi bir arzu hissetmeyiz. Bu bize yardım etmek için... o şeyleri kurtarmak için."

Tanrı aşkına. Onun sözleri karşısında içimden akan haklı öfkeyi düzgün bir şekilde ifade edemeyecek kadar azmıştım. Grace'e değil, asla Grace'e değil, tanrıçasına. Ne tür boktan bir oyun oynuyordu? Ona Büyük Anne değil, Kukla Ustası demeleri gerekirdi.

"Bu konuda pek çok düşüncem var ama şimdi seni odaklanalım. İkimiz de günü bu şekilde geçiremeyeceğiz," dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak.

"Bana yardım edecek misin?"

Gözlerinde, ses tonunda o kadar kırılganlık vardı ki, denesem bile hayır diyemezdim. Ve bir parçam hayır demek, bu yaygın cinsel arzunun hayatlarımızla oynayan görünmeyen bir güç tarafından bize dayatılmasına karşı çıkmak istiyordu.

"Giyin, tamam mı?" Ona ciddiyetle söyledim. Kafalarımız netleşene kadar bu işin fazla ileri gitmemesi ikimizin de yararınaydı. "Biz tamamen hazır olana kadar başka bir şey olmayacak."

Gençliğimden beri kimseyle kuru kuruya sevişmemiştim ama aramızdaki boğucu ihtiyacı *saygılı* bir şekilde ortadan kaldırmanın en iyi yolu bu gibi görünüyordu. Değil mi? Elbette bu Grace için, benim ona kendine nasıl dokunacağını öğretmemden daha rahat olurdu. *Kahretsin, muhtemelen boxer'ımla boşalacaktım.*

"Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldadı Grace ve *sesi* masum gibi çıksa da, gözlerinde aç bir parıltı vardı ve bu da bana onun bu konu üzerinde söylediğinden daha fazla düşündüğünü düşündürdü. Ya da belki de düşünmüş olması *gerekenden* daha fazla.

Belki de bahsettiği karanlık merak canavarı buydu. Onu görmek istedim.

"Ne istiyorsun, Gracie?" Kısık bir sesle sordum, elimi belinin altından geçirip kalçasına dayadım. Elim daha aşağıya kaydırıp, dün gece onu odasına kadar takip ettiğimde beni çılgına çeviren o minicik şortun içindeki muhteşem poposunu avuçlamayı her şeyden çok istiyordum ama direnmeyi başardım.

"Ne demek istiyorsun?" Grace kalçaları hafifçe yuvarlanırken bile sordu, Kalçama sürtünmeye *çok* yakındı.

"Yani," diye yavaşça başladım, onu ürkütmek istemiyordum. "Bana senin gibi iyi bir küçük agathos'un denemeyi hayal bile edemeyeceği o yaramaz şeylerden bahset," diye mırıldandım, dudaklarım kulağının kabuğunda geziniyordu.

Belki hayal görüyordum ama yanağının göğsüme dayandığı yerde yüzü ısınmış gibiydi.

Reddetseydi konuyu kapatacaktım ama Grace çekingen bir tavırla yaklaştı ve kendini tamamen üzerime bıraktı.

Müstehcen fantezileri olup olmadığını sorma.

Bunu yapma. Birkaç gün bekle.

Kalçaları deneysel olarak tekrar yuvarlandı, biraz farklı bir açıyı test ederken dişleri alt dudağına gömüldü. Bir yanım Grace'in mükemmel kibarlığının altında yakıcı bir merak olduğunu biliyordu, bunu *hissedebiliyordum* ama bu fikri bu kadar çabuk benimsemesine de biraz şaşırmıştım.

Belki de Grace'in ihtiyacı olan şey rehberlik değil, onaydı. Sadece *keşfetmek*, yaşamak ve bu konuda başkalarının ne dediğini umursamamak için başını sallamak. Ve daha sonra, iffetli pozitiflikten başka bir şey hissettiği için kaçınılmaz suçluluk duygusu ortaya çıktığında, ona sorun olmadığını söyleyecek biri.

Ellerim kalçalarını buldu ve bana yaslanana kadar onu nazıkçe vücudumun daha yukarısına yönlendirdim, avuç içleri kendini sabitlemek için göğsümde düz duruyordu.

Gelme, diye sessizce kendime hatırlattım. Kendini üzerimde tutuyordu, onu istediğim yerden bir santim uzakta duruyordu, yüzünde kararsızlıkla savaşıyor bir arzu vardı.

"Senin hızın," diye hatırlattım ona, kalçalarındaki tutuşumu gevşeterek. Grace sanki bir yalan arıyormuş gibi yüzümü taradı ve ben gözlerimi kapatma isteğime direndim. İrislerimdeki kırmızıyı görmesinden nefret etsem bile yüzümdeki dürüstlüğü görmesini istiyordum.

"Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," diye nefes aldı.

"Kalçanı indir. Sadece... vücudunu dinle. İyi hissettiğinde anlayacaksın," diye talimat verdim, keşke daha az işe yaramaz olsaydım. Bir kadına *kendini* nasıl iyi hissettireceğimi biliyordum ama bir kadına *kendini* nasıl iyi hissettireceğimi bilmiyordum.

Grace kararlı bir baş hareketiyle kalçalarını birbirine bastırana kadar indirdi. İki ince kumaş tabakası arasında onun sıcaklığını hissederek yavaşça nefes verdim. Bu nasıl bu kadar yoğun hissettiriyordu? Cinsel karşılaşmalarım arasında en cüretkârım sayılmazdı ama bana *her şeyi hissettirmişti*.

Grace kalçalarını tekrar yuvarladı, sessiz ve şaşkın bir inilti duyuldu. Kesinlikle piercingime vuruyordu ama *bundan* henüz bahsetmek istemedim. Grace'in orada piercing *takılabildiğini* bildiğinden bile şüpheliydim.

Kahretsin, iyi hissediyordu.

Gözlerimi bir anlığına kapattım, kendi lanet bedenim üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmaya çalışıyordum.

"Neden bu kadar güzel hissettiriyor?" Grace bana sürtünerek fısıldadı, tırnakları göğsümü kazıyordu. Kahretsin, *güzelden* daha iyisini umuyordum.

Gözlerimi zorla açtım ve yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi buldum. Oh, bu gerçek bir soruydu.

Agathos'a seks eğitimini kim veriyordu?

"Şey, o senin klitorisin," diye cevap verdim, kelimelerimin üzerinde hafifçe tökezleyerek. Bu konuda konuşabilecek donanıma sahip olduğum bir evren yoktu. "Çok hassas."

Lanet olsun, Riot. *Çok hassas*. Evet, bunu gayet iyi anladığına eminim.

"Ve bu, şey... Bu kadar iyi hissetmek için mi?" Grace utangaç bir şekilde sordu. "Evet, öyle," diye , onun yaşamaya çalıştığı utancın yankılarını hissediyordum.

bastırmak için. "Bunun *harika* hissettirmesi gerekiyordu ve uyku şortundan ziyade benim dilim."

Ah, yine o sevimli gıcırtı sesi vardı.

"Gerçekten daha önce kendine hiç dokunmadın mı Grace?" Başparmaklarım uyluklarının iç kısmını okşarken sordum.

"Buna izin yok," diye cevap verdi Grace anında, tırnaklarını biraz daha sert geçirerek.

"İnsanlar her zaman yapmalarına izin verilmeyen şeyler yaparlar."

"Bazen denedim. Böyle hissetmedim," dedi sessizce, başını arkaya eğerek. Uzun saçlarının çoğu kravatından düşmüş ve bacaklarımı örten çarşaflara sürtünüyordu ve bu odadaki tenini tenimde hissetmemi engelleyen her kumaş parçasına lanet ettim.

"Yaramaz," diye , ellerimi şortunun altından geçirerek en azından bacaklarının pürüzsüz tenini hissedebildim.

Grace öne doğru eğilerek göğsümün üzerine uzandı ve daha iyi bir pozisyon bulmak için kendini eğerek kendi zevkini kovaladığı için gururla biraz şiştim. Bu değişim beni ellerimi hareket ettirmeye zorladı, böylece uyluklarının arkasını kavradım, başparmaklarımın altında külotunun kenarını hissettim. Ellerimi daha yukarı kaldırmamak için maraton gibi bir çaba harcadım. Grace saçlarını bir omzunun üzerinden topladı ve dudakları çeneme değecek kadar yaklaştı.

"Düşündüğün kadar iyi olduğumu sanmıyorum," diye fısıldadı ve doğrudan taşaklarına bir şehvet atışı gönderdi. "Ben de senin düşündüğün kadar kötü olduğunu düşünmüyorum."

"Bundan pek emin değilim," diye mırıldandım, başparmaklarımı tekrar pamuklu külotunun kenarında gezdirirken. "Şu anda aklımda çok kötü düşünceler var."

Grace arkasına yaslandı, bir an için alt dudağını ısırды, sonra bir eliyle bileğimi tutmak için uzandı ve ellerimi daha yukarı kaldırmaya teşvik etti. Bu kışın yaratılmasında kesinlikle bir tanrıça vardı. Belki de birden fazla tanrıça. Her iki yanağını da nefesini kesecek kadar bastırarak kavradım ve onu acı verici sertlikteki aletimin üzerine daha da bastırdım.

"Ağzını bana ver, Gracie," diye emrettim. Bunu fazla düşünmesine izin vermeyecektim. Bu saf zevkle ilgiliydi.

Yumuşak dudakları benimkilere belli belirsiz dokundu ve alt dudağını dişlerimin arasına aldım, yavaşça geri çekildim, onu rahatlamaya ikna ettim. Kendi başına bulamadığı bu zevki ona vermeme izin vermesi için.

Benimkini. Lanet olası benim. Grace'i benden almaya kalkarlarsa tanrıçalarla kendim savaşırım.

"Bir şeyler oluyor," diye nefes aldı Grace. "Yapamıyorum, ne yapacağımı bilmiyorum."

Sesinde, tenime değen çaresizliğin belli belirsiz fırçaları olmasa bile anlayabileceğim bir yalvarış vardı. İkimizi de kolayca yuvarladım ve Grace şaşkın bir nefesle sırt üstü yere düştü, gözlerinde kesinlikle hak etmediğim bir güvenle bana bakıyordu.

Bacağını kalçama doğru çektim, bir kolumu başının yanına dayadım ve dizinin arkasını kavradım, bu sırada ben de kalçalarımı döndürerek gözlerinin kafasının içine dönmesini sağlayan ritmi buldum.

"Tam orada mı?" Boğuk sesimi zar zor tanıyarak onayladım.

"Tam orası," diye iç geçirdi Grace, sırtını kamburlaştırarak.

Hareket meme uçlarını belirginleştirdi ve başımı yavaşça aşağı indirerek ona ne yaptığımı görmesi ve beni durdurması için zaman tanıdım. Grace'in gözleri benimkilerle buluştu, nefes almakta zorlanıyordu ama itiraz etmedi. Aksine, sırtı yataktan daha da yukarı kalktı ve ben de bu davete hayır diyecek değildim. Ağzımı tişörtünün ince kumaşından meme ucunun etrafına kapattım, dişlerimi hassas tomurcuğun üzerinde kazımadan önce malzemeyi ıslattım.

Grace, iç uylukları kalçalarımın etrafına kenetlenirken, vücudu benimkinin altında kıvranırken, hayatımın geri kalanında uykuya dalmak ve uyanmak istediğim nefesli, sızlanan bir sesle haykırdı. Ona karşı sallandım, zevkini mümkün olduğuunca uzattım, kendi serbest bırakmamı bulduğumda, her zamankinden daha sert geldiğimin ve ince pamuklu boxer'larımın hiçbir şeyi gizlemeyeceğinin farkındaydım.

Grace orgazmın doruğundan indiğinde, bizi tekrar yuvarladım, böylece tıpkı uyandığında olduğu gibi üzerime sarıldı ve onu yakınıma topladım. Zor nefes alıyordu, bana bakmak için başını pazuma yaslamadan önce bir an bana yapıştı.

Gerçekten gidip temizlenmem gerekiyordu ama Grace'in düşüncelerinin muhtemelen her yerde olacağını bildiğimden yapmak istediğim son şey acele etmektir.

"Bu..." diye başladı, sanki kuru seks yoluyla orgazmı ifade etmek için doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi devam etti.

"Hayat mı değişiyor?" Alay ettim.

"Biraz, aslında," diye endişeyle itiraf etti Grace, ellerinden biri huzursuzca kıpırdanıyordu ve parmağındaki yüzüğu başparmağıyla daireler çizerek gergin bir şekilde ittiğini görmek için aşağıya baktım.

"Bunun başka bir yere varması gerekmiyor Gracie. Bunu tekrar yapabiliriz ya da bir daha asla yapmayabiliriz. Burada baskı yok," diye ona güvence verdim. Çok mu hızlı hareket etmiştim? Masum genç kızları ayartmak Philotes soyunun işiydi. Grace kadar *deneyimsiz* biriyle tecrübem yoktu.

"Bunu tekrar yapmayı ne kadar istediğim konusunda endişeliyim. Ve bunun yerine bunu yapabileceğimizi bilerek bütün gün işte nasıl hayatta kalacağım," diye mırıldandı Grace kaşlarını çatarak.

Dudaklarım kıpırdadı. "Beklemek eğlencenin yarısı. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ben de acı çekiyor olacağım."

Grace, "Muhtemelen kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan kötü bir şey," diye düşündü.

"Seni küçük sadist." Kendimi kurtarmadan önce kalçasının yan tarafını okşadım, onu korkutmadan önce duşa girmem gerekiyordu.

Geniş gözlerle hareketlerimi takip etti. "Bu gece geri geleceksin, değil mi?"

"Elbette, beni burada istiyorsan geri gelirim," dedim ona kolayca. *Benden kurtulma konusunda iyi şanslar.*

Grace utangaç bir ifadeyle, "Sizi burada görmek istiyorum, lütfen," diye cevap verdi.

Tekrar konuştuğunda kapıya doğru yolu yarılamiştım, gerginliği tenimi titretiyordu. "Benden, bilirsin, iyiliğe karşılık vermemi ister misin?"

"İnan bana, bu karşılıklı olarak çok faydalı oldu. Bu yüzden gidip temizlenmem gerekiyor," diye omzumun üzerinden göz kırparak ekledim, Grace'in yüzündeki utangaç, neredeyse gururlu ifadenin tadını çıkarıyordum.

Sabır hiçbir zaman güçlü yanımlı olmamıştı ama Grace'i beklemekte hiç sorun yaşamadım. Sadece onun ilklerini istemiyordum, onları benden *istemesini* de istiyordum. Onun *heyecanını* istiyordum. Ve bunun için ne kadar beklemesi gerekiyorsa o kadar bekleyecektim.

* * *

Grace şu anda ne yapıyordu?

Bu soru bütün gün beynimde dönüp durmuştu, bu biraz utanç vericiydi çünkü onun benim hakkımda bu kadar çok düşündüğünden bile şüpheliydim. Belki de hava karardıktan sonra nerede olduğumu merak ediyordu.

Burada çok fazla zamanım vardı. Dare için çalışmak, o bitmek tükenmek bilmeyen müşteri akışına odaklanırken günü çoğunlukla kendi başıma geçirmek anlamına geliyordu. Bizi ayıran sadece yarım bir duvar vardı, bu yüzden konuşmalarından dışlanmış gibi değildim, ama onun dikkatini dağıtmak da istemiyordum.

Kitapları darmadağın olmuştu ama ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığı için elimden geldiğince toparlamaya başlamıştım. Sosyal medya sayfalarını güncelledim. Hatta boyun eğip ona akşam yemeği bile ısmarlamıştım, her ne kadar beni orospusu yaptığı için sürekli homurdanmış olsam da. Dare çok çalışıyordu ve beni işe alarak bana iyilik yapıyordu, yani en azından bunu yapabilirdim.

Eğer ben babam için uyuşturucu satmayarak isyan ettiysem, Dare asıl . Philote'ların çoğu seks işçiliği yapıyordu -benim kıyamete sürüklendiğim gibi onlar da şehvetle sürükleniyordu- ama Dare o hayata hiç ilgi . İnsan formunu takdir etmenin alternatif bir yolu olarak dövme yapmaya başlamıştı.

Gerçekten de, Dare için çalışmanın tek dezavantajı cehennem gibi uzun günlerdi çünkü o tamamen doluydu ve olmak istediğim başka bir yer olduğunu bilmiyordu ve boş zamanlarımı Grace'in o nefes nefese küçük inlemeleri tekrar yapmasını hayal ederek kullandım ve zaman daha yavaş geçemezdi.

Beni bu şekilde mi düşünüyordu? Muhtemelen düşünmüyordu. Umut Evi'ndeki personelin çoğu agathos'tu - tanıdığım herkes oradan vebadan kaçır gibi kaçardı. Bir şey varsa, Grace muhtemelen bu sabah yaptıklarımızdan dolayı yine suçluluk hissediyordu.

Güneş iyice batmıştı ve ben hâlâ etrafta dolanıyordum çünkü Dare'in son müşterisi cidden geç kalmıştı - ben döndüğümde Grace uyuyakalmış olsaydı hiç şaşırmaırdım. Umarım fikrimi değıştirdiğimi düşünmemiştir. Ailesinin telefonunu ergenlik çağındaymış gibi izlemesinden endişe etmesine gerek kalmadan birbirimize mesaj atabilseydik her şey çok daha kolay olurdu.

Artık soğumuş olan kahvemden bir yudum daha alırken yüzümü buruşturdum ve yarın için halledilmesi gereken birikmiş makbuzları dosyaladım. Grace'den uzakta olmanın getirdiğı o uyuşukluk hissi gün boyunca kaslarıma geri dönmüştü, ancak ağı henüz başlamamıştı ve bu sabah yaptıklarımız yüzünden ortaya çıkmasının daha uzun sürüp sürmediğini merak ettim.

Eğer sebep buysa, bu gerçekten berbat bir durumdu. Grace'le tanışana kadar agathosların ne kadar berbat olduklarını pek düşünmemiştim ama şimdi kesinlikle bu konuda bazı düşüncelerim vardı.

Dare'in son müşterisi ortaya çıktı - pratik olmayan pantolonu bacağındaki yeni mürekkebe sürtündüğü için hafifçe yüzünü buruşturan devasa kel bir insan - ve ben ona bakım sonrasını hatırlatıp ödemesini işleme koyarken bu kadar uzun sürdüğü için ona kızmamak için kendimi zor tuttum. Dare'in kısmi duvarın arkasında dolaştığını, ekipmanı temizlediğini ve paketlediğini görebiliyordum ve muhtemelen o da uzun bir günün ardından buradan çıkmak için benim kadar çaresizdi.

Çok farklı nedenlerden dolayı.

"Hey, spor salonuna gitmek ister misin?" Müşterisi dışarı çıkarken Dare yarım duvara yaslanarak sordu. Muhtemelen son birkaç saattir aynı pozisyonda çalışmaktan sertleşmiş olan boynunu birkaç kez döndürdü.

"Planlarım var," diye cevap verdim, çoktan ceketimi kapmış ve ağır kollarımı içine sokmaya zorlamıştım. Siktir et, sarılmak için acele ediyordum ve bu konuda hiç pişmanlık duymuyordum.

Dare, "Senin plan anlayışına göre bir barın köşesinde kafayı bulmak, sonra da oturup hayat tercihlerinle ilgili üzölmek," diye alay etti.

"Belki de ben değişmiş bir adamımdır?"

"Mm, bir şeyler değişti, bu kesin," diye yanıtladı Dare, gözlerini bana dikerek. "Birini mi beceriyorsun?"

Bu mantıksız bir soru değildi -Dimon ilişki kurmazdı- ama Grace'i beceriyor olsaydım bile, bu aramızda olanları tanımlamaya başlamazdı bile.

Kendimi stüdyodan karanlık sokağa bırakırken hafifçe "Bu her zaman sadece ilgili değil," dedim.

"Ne zamandan beri?" Dare arkamdan seslendi.

Grace'den beri.

Evine dönmek yaklaşık yarım saatimi aldı ve hava karardıktan sonra çoğu daimon ayağa kalktığı için etrafta dolaşmadım. Kimsenin nereye gittiğini merak etmesine ihtiyacım yoktu. Babamın beni kovduğunu dinleyen herkese söylediğinden hiç şüphem yoktu.

Zemin kattaki dairesinin önünden geçerken çenemi Rogue'a doğru eğdim, o da bu jسته yorgun bir şekilde karşılık verdi ve pencerenin önünde ılık atan bir bebeğın sırtını defalarca sıvazladı. Okula birlikte gitmiştik ve şimdi birinin *annesı* olması aklıma başımdan almıştı. Dürüst olmak gerekirse perişan görünüyordu. İlişkileri sürdürme yeteneğımız olmadığından, daimon çocukları her zaman ebeveynlerimizden sadece biri tarafından büyütülürdü. Genellikle gençken insan olan, ama her zaman değil.

Yeteneklerimiz ortaya çıktığında, daimonik ebeveynlerimiz devreye girip devralmak ve bize ne olduğumuzu ve hayatımızdaki insanların neden bunu asla öğrenemeyeceğini açıklamak zorunda kaldı.

İşler her zaman yolunda gitmedi. Bazı çocuklar daimonik ebeveynleri tarafından terk edildi. Onlara rehberlik edecek kimse olmadığından, genellikle akıl hastanesine kapatılıyorlardı.

Cebimden çakmağımı çıkardım, kendi annemi hatırladıkça dalgınca çakmağımı çakıyordum. Beni 19 yaşında doğurmuş, aşırı dozdan öldüğü 17 yaşına kadar zar zor hayatta tutmuş, sonra da babamın yanına taşınmak zorunda kalmış bir insan kadındı. Bu, hayatımda suçluluk *duymadığım* birkaç olaydan biriydi.

Bunun ne anlama geldiğini bile tam olarak anlamadan önce temizlenmesine yardımcı olmaya çalışıyordum. Sonunu nasıl getireceğini *biliyordum* ve bunu engellemeye çalıştım ama bir çocuğun verebileceğinden daha fazla yardıma ihtiyacı olduğunu çoktan kabul etmiştim.

Şeytanın kendisinin, ağarmış saçlarını yüzünden iterek köşedeki dükkândan çıktığını gördüğümde derin bir iç çektim. Saklanabilirdim ama bu yüzleşmeyi bir an önce bitirmeyi tercih ederdim.

"İsyân," diye homurdandı babam, bana doğru yürürken birden hareketlendi.

Ellerimi kaldırarak, ", biliyorum," dedim. "Geri vereceğim."

"Seni küçük bok çuvalı," diye tersledi babam. "Neden sen de herkes gibi hayatını kazanmak için çalışmıyorsun? Hayatımı her zaman çok zorlaştırıyorsun."

"Çalışıyorum," diye cevap verdim. "Sadece *senin için* çalışmak istemiyorum. Eşyaları *senin* evine bırakacağım."

"Evimde hoş karşılanmıyorsun," diye mırıldandı, suratı asıktı. "Sende hiç kalmadığına inanmamı mı bekliyorsun? Sen her zaman nankör bir çocuk oldun."

"En iyisinden öğrendim." Omuz silkdim, yüksek sesle alay ettiğinde ona bir sırtış attım, ama gerginliği omuzlarından süzöldü. Hıyarın tekiydi ama ona aldığım uyuşturunıyayı geri verdiğim ve belki de son altı aydır hiçbir gelir getirmediğim halde beni barındırdığı için biraz para verdiğim sürece beni rahat bırakacaktı.

Daimonlar, anlaşmalar yerine getirildiği ve borçlar ödendiği sürece birbirlerine karşı oldukça medeniydiler. Saygı bizim tek ahlaki kuralımızdı.

"Kalacak bir yerin var mı?" diye sordu isteksizce.

"Ben iyiyim," diye onu temin ettim ve yanından geçerken sırtını sıvazladım. "Gitmem gerek. Kendine iyi bak ihtiyar."

"Siktiğimin yumuşağı," diye mırıldandı ben uzaklaşırken. Her zaman bir daimon için fazla yumuşak olduğumdan şikayet ederdi ve haksız da sayılmazdı.

Haklı olması artık umurumda değildi.

Bölüm 9

Sahildeydik.

Üst bedenim karnımın üzerindeki battaniyeye yaslanmıştı ama bacaklarım tozlu beyaz kumun üzerindeydi ve güneş açıkta kalan sırtıma vuruyordu. Bikini mi giyiyordum? Kesinlikle öyleymişim gibi hissediyordum ama bu doğru olamazdı. Hayatımda hiç bikini giymemiştim. Annem felç geçirirdi.

Etrafımda tanımadığım erkeksi sesler vardı ama onlardan çevirmiş, önümdeki uçsuz bucaksız okyanusa bakıyordum. Her , onlara güvenmiş olmalıydım çünkü kendimi tamamen rahatlamış hissediyordum.

Zengin, derin bir kahkaha havayı doldurdu ve bunun Riot'a ait olduğunu hemen anladım. Onu hiç bu kadar mutlu duymamıştım ve bu ses içimi güneşten bile daha fazla ısıttı. Biriyle konuşuyordu ve bu her kimse, belli ki onunla iyi anlaşıyordu.

"Losyona ihtiyacın var Grace," diye mırıldandı alçak bir ses tepemden, bedenime bir arzu titremesi gönderdi. Tanımadığım derin, gürültülü bir bariton sesiydi ve kullanılmadığı için neredeyse törpülenmiş gibiydi.

"Herhangi bir bahane," diye alay etti bir başkası şefkatle.

"Güneş yanığından kaçınmak makul bir mazeret," diye alaycı bir şekilde cevap verdi derin ses. Ona kendim sürebileceğimi, bunu başkasının yapmasının tamamen uygunsuz olduğunu söylemeliydim - Riot neredeydi? Ama adamın kocaman elleri kalçalarımın arkasına losyon sürmeye başlayınca nasıl konuşacağımı unuttum.

Parmak uçları o kadar yukarıdaydı ki uygunsuz olmaktan çok uzaktı ve iç uyluklarımda daireler çizmeye başlayan başparmakları tartışmasız bir şekilde uygunsuzdu.

Yine de ona durmasını söylemedim.

Nefes nefese bir iç geçirdim ve Riot kıkırdadı. "Dikkatli ol Gracie. Burası halka açık bir plaj."

Bu beni rahatsız etmeliydi, ancak o anda kimin izlediği daha az umurumda olamazdı. Bırakın izlesinler. Buradaki güveni, mutluluğu ve sevgiyi görsünler. Bu kadar harika bir şey nasıl utanılacak bir şey olabilirdi ki?

Kimin ellerinin üzerimde olduğunu görmek için başımı arkaya çevirmeye çalıştım ama sanki görünmez bir ağırlık başımı battaniyeye bastırıyor ve beni hareketsiz kalmaya zorluyordu. Başımı yukarı kaldırmaya çalıştıkça, görünmez güç daha da sert bir şekilde beni geri itiyordu.

"Henüz yüzlerini göremiyorsun çünkü ben henüz yüzlerini göremiyorum," dedi müzikal bir ses. Sesi diğerlerinden farklıydı, sanki kulağıma konuşmak için kendini görüntüden çıkarmıştı. Bacaklarıımın arkasına losyon masajı yapan eller, adam hiçbir şey duymamış gibi hareket etmeye devam etti.

O anda Riot battaniyenin önünden geçerken bana ukala bir gülümseme attı. Onu atlet ve şortla görünce kıkırdamak istedim, bacaklarıındaki renkli dövmeler sergileniyordu.

"O hariç," diye kıkırdadı bedensiz ses. "Onu şimdi görebiliyorum."

"Neden seni göremiyorum?" Nefes aldım. Şüphesiz gizemli ses kendini hayal edebilirdi.

"Bana hep bu soruyu soruyorsun," diye yanıtladı sevgiyle. "Ne zaman sana bu görüntülerden birini göstersem. Ve cevabım hep aynı oluyor."

"Cevap ne?"

"Bu geleceğin bir parçası olup olamayacağımı bilmiyorum," diye hüznle cevap verdi. Kederini hissedebiliyordum; o kadar güçlüydü ki tüm görüntü değişmeye başladı. Mavi gökyüzünün üzerine kara bulutlar çöktü, dalgaların yumuşak kuağı gök gürültüsü gibi çarpmalara dönüştü.

"Gitme vakti geldi, Amazing Grace," dedi ses yumuşak bir şekilde. "Riot evde." "Bekle," diye nefes aldım, rüzgâr battaniyenin üzerinde çırpınırken Kum. Rüyanın her parçası hiçliğe dağıldı, daha hızlı kayıyordu onu kavramaya çalıştıkça parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

"Grace. Gracie, uyan," diye mırıldandı Riot usulca, nefesi yüzümde geziniyordu.

Uyandım ve irkilerek doğruldum, kanepenin ince örtüsünü göğsüme bastırdım ve bir maraton koşmuş gibi nefes nefese kaldım, kendini geriye doğru attığı için Riot'a kafa atmaktan kıl payı kurtuldum.

"Özür dilerim!" Ciyakladım.

"Sorun değil," diye cevap verdi, sessiz bir kahkaha attı. "Seni korkutmak istememiştim. Kötü bir rüya mı görüyordun?"

"Sanmıyorum," diye cevap verdim kaşlarımı çatarak. "Gerçekten kötü rüyalar görmüyorum, ama ne hakkında olduklarını asla hatırlamıyorum."

Yine de yapmam gerektiğine dair garip bir his vardı içimde. Bir şekilde önemli hissettirmişti. Çok gerçekçi gelmişti. Bir kumsal vardı. Kesinlikle bir kumsal hatırlıyordum. Baldırlarımı gizlice birbirine sürttüm, yarı yarıya kum tanelerini tenimde hissetmeyi bekliyordum ve hissetmediğimde neredeyse hayal kırıklığına uğradım.

Güçlü kollar beni havaya kaldırdığında şaşkınlıkla nefes aldım, ellerim düşmemek için amaçsızca kavradı, sonunda sert kasların üzerine gerilmiş pamuklu bir tişörtlü yerleşti.

"Özür dilerim," dedi Riot, beni daha sıkı sararken sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu. "Yatağında daha rahat edeceksin ve eğer seni elime almazsam ölecektim."

"Bunu istemeyiz," diye iç geçirdim, bedenim anında gevşedi ve başım omzuna düştü.

Beynimin mantıklı kısmı bana bu adamı çok az tanıdığımı ve bu kadar rahat hissetmemem gerektiğini söyledi, ama bütün gün beni rahatsız eden ağırlık sanki hiç orada değilmiş gibi dağıldı ve saatlerce ayrı kaldıktan sonra nihayet tekrar *nefes alabileceğimi* hissettim. Tüm mantık pencereden dışarı çıktı.

Riot beni dikkatle yatağa yatırıp battaniyenin altına sokarken sessizce, "Geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum," dedim. Teknik olarak doğrudu, merak etmiştim ama o zaman bile kendimi garip bir şekilde sakin hissetmiştim. Sanki Riot panikleyip kaçsa bile bu bizim sonumuz olmayacaktı, sadece biraz nefes alacaktık. Bu her neyse, kesinlikle henüz bitmiş gibi hissettirmiyordu.

Yine de beklerken yorgunluktan kanepeye yığılana kadar kendimi meşgul tutmuştum. Ev tertemizdi, bitkilerim mutluydu, tırnaklarım artık bale pembesi yerine sedefli pembeydi ve her yer vanilyalı mum eriyikleri gibi kokuyordu. Son birkaç gündür rutinimden tamamen koptuktan sonra evi toparlayıp düzene sokmanın oldukça katartık bir yanı vardı.

Riot doğrulurken kalbim bir an durdu ve gideceğini sandım ama onun yerine kot pantolonunu çıkarmaya başladı ve kalbim bambaşka bir nedenle tepki verdi.

Uyumak için genellikle tişörtünü çıkarmıyor muydu yoksa beni daha rahat ettirmek için mi böyle yapıyordu merak ettim. Kesinlikle bir yanı -karanlık, kötü yanı- onun gömleksiz haliyle daha rahat olurdu. Tüm giysileri olmadan, gerçekten.

Parmağımdaki yüzük bu iğrenç düşünceyle tenime batıyor gibiydi.

"Stüdyoya planladığımdan daha geç geldim," diye açıkladı Riot. sesindeki yüz buruşturmayı duydum. "Gerçekten seni öylece bırakıp gideceğimi mi sandın? Gracie?"

"İsteseydin seni suçlamazdım," dedim ona, yatağın etrafında dolaşıp yanıma tırmanırken. "Ya da en azından biraz yalnız kalmak istersen. Bütün hayatını alt üst ettim."

Uzayın bir seçenek olduğundan tam olarak emin değildim - fiziksel rahatsızlık dayanılmaz olurdu - ama Riot'un istediği buysa denerdim.

"Hayır," diye cevap verdi Riot kendinden emin bir şekilde, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni yanına çekerek. "Zaten pek bir şey yaptığım yok, ama seni temin ederim ki olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Bu kadar cömert olabileceğimden emin değilim. Benimle sıkışıp kalabilirsin Gracie."

Bu fikrin beni ne kadar mutlu ettiğini itiraf etmek istemeyerek daha da sokuldum. Onu görmeyeli sanki milyonlarca yıl olmuştu ama sanki hiç ayrılmamıştık.

Riot sessizce nefes verdi ve tekrar birlikte olduğumuz için hissettiğim fiziksel rahatlamanın aynısını onun da hissedip hissetmediğini merak ettim. *Birbirimizi çok az tanıyorduk*, diye hatırlattı kafamın arkasındaki küçük bir ses bana. Hangi duyguların bana ait olduğunu ve hangilerinin bizi bir araya getiren dış güç tarafından üzeritildiğini nereden bilebilirdim?

Annemle babam tanıştıklarında da böyle mi hissetmişlerdi? Elbette herkes böylesine ani bir yoğun duygu akışı karşısında biraz bunalmış hissederdi. Peki neden bu konu hakkında hiç ? Eğer bu bir ruh bağıysa, eğer gerçekten bu kadar imrenilen bir hediyeysen, neden bu kadar gizliydi?

Riot'la geçirdiğim son birkaç günden öğrendiğim bir şey varsa, o da çok fazla şeyin sorgulanmadan geçip gitmesine izin verdiğimdi. Annem çocukken sorgulayıcı doğamı eğitmek için çok çalışmıştı ama artık çocuk değildim ve beni mutsuz etseler bile pek çok şeyi kabul ettiğim için kendime kızıyordum. Özellikle de elimi uzatıp yakaladığımda beni daha fazlasının beklediğini bildiğim halde.

Tam olarak bunu hayal ettiğim hissinden kurtulamıyordum.

* * *

Ne kadar uyanık olduğumu düşününce, bir noktada tekrar uykuya daldığıma ve alarmım çalana kadar uyanmadığıma şaşırdım. Riot sırtüstü yatıyordu, bir kolu başının arkasında, şişkin kol kaslarını maksimum etkiyle gösterecek şekilde bükülmüştü. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yine kişisel yastığımmış gibi üzerine yayılmıştım ama bu sefer utanmamak için kendimi zor tuttum. Ona sokulmamı umursamadığını açıkça belirtmişti ve gün boyunca ondan uzak kalmanın verdiği rahatsızlıktan kurtulmamı sağlamıştı.

Tıpkı bir ruh bağının deneyimleyeceği gibi.

Ruh bağı olduğumuz fikrine neden karşı çıktığımdan bile emin değildim. Bunun böyle olması sakıncalı olsa bile, sırf sakıncalı olduğu için gözümün önündeki gerçeği inkâr etmek bana göre değildi. Genellikle, rahatsız edici gerçeklerle yüzleşmekte iyiydim, en azından kendi kafamda, onları seslendirmesem bile.

Tüm hayatım bir dizi rahatsız edici gerçeklikten ibaretti.

Belki de bu sefer etkilenen tek kişi ben olmadığım içindi. Riot'un da tüm hayatı değişecekti ve Gece Tanrıçası'ndan yardım isteyen kişi ben olduğum için bu büyük ihtimalle benim hatamdı. Henüz bu konuyu konuşmaya dahil etmemiştim ama kesinlikle edecektim. Bir noktada.

Uzuvlarımı Riot'unkilerden dikkatlice ayırdım ve yataktan kayarak çıktım, banyoda hazırlanabilmek için egzersiz kıyafetlerimi aldım. Alarmımın çalmasına ve pencereden süzülen güneş ışığına rağmen uyuyabilmesi aklımı başımdan almıştı ama daimonların geceleri daha aktif olma eğiliminde olduklarını tahmin ediyordum.

İşlerimi halledip lavanta rengi tayt ve dar bir atlet giydim, ince gri kapüşonlu bir sweatshirt giydim ama fermuarı açık bıraktım, sonra saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yaptım. Dışarı çıktığımda Riot'un mutfakta dolaşıp kahve yaptığını duyabiliyordum.

"Merhaba," dedim utangaçça, kapının pervazına yaslanarak. Şekerim, karanlığın örtüsü altında kendinden emin olmak çok daha kolaydı.

"Selam," diye cevap verdi uykulu bir şekilde. Bana baktı, uykuda kırıışmış saçları gözlerine düşüyordu, sonra bir iki adım attı ve elinde kahve fincanıyla bana doğru döndü. "Koşuya mı çıkıyorsun?"

Riot'un gözleri çoraplarımdan yukarıya, tayt giymiş bacaklarımdan üzerinden geçti, dar bluzumda durakladı ve yanan yüzüme doğru ilerledi.

Üzerimize tam oturduğu için çok da mütevazı bir kıyafet sayılmazdı ama gerçekten de *birazcık* bile açık olmamıza izin verilen tek zaman egzersiz yaptığımız ya da yüzdüğümüz zamanlardı. O zaman bile çoğu insan standardına göre oldukça örtülüydük.

Bir keresinde sırf merakımdan neredeyse bir crop top alacaktım ama asla giymeye cesaret edemeyeceğimi biliyordum. Hâlâ göbeğimi açıkta bırakan bir şey giyersem annemin yarasa kanatları çıkarıp beni cezalandırmak için ta Auburn'den buraya uçacağını hissediyordum.

Boğazımı temizlemeden önce "Evet," diye ciyakladım. "Evet, koşuya çıkıyorum." Riot dudaklarını büzdü, başını düşünceli bir şekilde yana eğdi.

"Üstümü değiştirmemi ister misin?" Lavanta rengi atletimi çekiştirerek sordum. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı ve bu kelimeyi yüksek sesle söyleyip ikimizi de korkutmak istemesem de, muhtemelen böyle şeyler hakkında onun fikrini dikkate almalıydım, değil mi? İlişkiler böyle yürümüyor muydu?

Riot başını sallarken ağzının kenarı eğlenen bir sırıtışla yukarı kalktı, siyah saçları hareketle birlikte dalgalandı. "Hayatta olmaz Gracie. Ne istersen onu giy. İnanılmaz görünüyorsun."

"Oh. Çok formda olabileceğinden ve bundan rahatsız olabileceğinden endişelendim ve daimonların sahiplenici olabileceğini biliyorum..." *Şekerim, konuşmayı kes Grace.*

Ellerimin arkasına saklanma dürtüsüne zorlukla direnerek ağzımı kapattım. Riot'un garip anlarıma hiç gülmemesini takdir ediyordum. Dudakları hafifçe kıpırdadı ve bana sosyal olarak bodur değil de sevimli biriymişim gibi baktı.

Riot, aramızdaki kısa mesafeyi kapatmadan önce bardağı uğursuz bir *gümbürtüyle* tezgâhın üzerine bıraktı. Kapüşonumun iki yanından hafifçe tutup beni kendisine doğru çekerken nefesinin yüzümde dolaştığını hissedebileceğim kadar yakınımda durdu.

İsteyerek gittim, göğüslerim onun sert göğsüne değene kadar aradaki küçük boşluğu kapattım. *Daha dün* hayatımı değiştiren o anı onun kucağında sürtünerek yaşamış olmama rağmen, en ufak bir dokunuşla tenimde ısı patlaması oldu.

Bir kez içtikten sonra her gün buna olur muydu?

Cevabın evet olduğunu düşünmeye meyilliydim.

Riot günah damlayan alçak bir sesle, "Ben çok sahipleniciyim," diye mırıldandı. "Bu sana nasıl giyineceğini söylemek istediğim anlamına gelmiyor. Sırf sen istediğin için benim kıyafetlerimi giymeni istediğim anlamına geliyor. Bu, adımın tenine dövme olarak kazınmasını istediğim anlamına geliyor. Yanına koşmak ve sana bakan herkese siktirip gitmesini söylemek istediğim anlamına geliyor. Ne yazık ki bunlar bizim için seçenekler değil," diye ekledi sinirli bir şekilde, *ancak şimdilik* nefesinin altında söylemiş gibi görünüyordu.

"Keşke  yle olsaydı," diye fısıldadım, ellerim onun karın kaslarına doğru yol alırken, bu sözlerle kendimi şaşırttım. Riot'a erkek arkadaşım demek ne kadar güzel olurdu? Sabahları onunla koşuya çıkmak ya da gün içinde birlikte öğle yemeği yemek?

Birlikte g r ld ğ m z takdirde topluluğ m n beni tapınağa kilitleyip ona saldıracadı ndan endişe etmemek için. Daimonların nasıl tepki vereceğini bile bilmiyordum.

Riot'un gözleri açlıkla parladı ve yüzündeki arzuyu bir saniye önce gördüğümde nefesimin boğazımda d ğ mlendiğini hissettim. İşte bu kadar, işim bitmişti.

Bunu nasıl yaptı? Gözlerinde bir parıltı, çenesinin hafifçe eğilmesi, dilinin alt dudağının iç kısmında gezinmesi gibi çok ince bir hareketti. Tek gereken buydu ve bedenim sanki onunkine bağlıymış gibi tepki verdi.

Göbek deliğimin altındaki o çırpınma hissi intikam duygusuyla geri d nm şti.

"Artık koşmaya başlasan iyi olur," dedi Riot, kap şonumu sıkıca kavradı ve sertliğini karnımda hissedecek kadar beni kendine çekti. "Orada öylece daha fazla durursan kapıdan çıkamazsın."

Tartışmak için ağzımı açtım çünkü kalori yakmanın koşu yapmaktan daha eğlenceli yolları da vardı ama ben daha konuşamadan Riot'ın dudakları dudaklarıma değdi.

"Git," diye ısrar etti, ağzı hâlâ benimkine doğru hareket ediyordu. "Bu sabah kendime hâkim olamıyorum."

Duyarlılığını takdir ettim; ne istediğimi ya da ne kadar ileri gitmek istediğimi bile bilmiyordum ve dün gerçekten de onun sınırları belirlemesine güvenmişim. Ama en azından bir öpücük almadan bu odadan çıkabileceğimi sanmıyordum.

Riot'u nazıkçe iterek geriye doğru gitmesi için cesaretlendirdim ve o da sadece temkinli bir bakışla razı oldu. Sırtı buzdolabına değene kadar ona rehberlik ettim ve her iki bileğini de yanına bastırdım. İçimdeki karanlık zaferle kabarıyor gibiydi, damarlarımda dolaşan adrenalin beni cesur kılıyordu.

Gözlerindeki kırmızı arzu ile kararırken "Grace..." diye uyardı.

"Bu sefer ikimiz için de kendimi kontrol etmeme izin ver," dedim kendime ait olduğunu zar zor fark ettiğim gırtlaktan gelen bir sesle ve parmak uçlarımla üzerine çıkarak ağzına ulaştım.

Riot dudaklarını isteyerek ayırırken bile inledi, elleri buzdolabına yapışmıştı, kavrayışında hafifçe esnedi ama asla kırmaya çalışmadı.

Durumu kontrol altına almak için tüm cesarete rağmen, Riot'un merhametine kaldığım için biraz kaybolmuşum. Yaşadığım öpücüklerin sayısını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim ve hepsi de onunla olmuştu.

İçgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vererek dudaklarımı *bir, iki kez* onunkilere değdirdim, nasıl hissettiğini, nasıl tepki verdiğini test ettim. *İyi* olduğuna karar verdim. Biraz daha fazla baskı uygulayarak tekrar içeri girdim, dilimi üzerinde gezdirmeden önce deneysel olarak alt dudağını hafifçe ısırdım. Başparmaklarım bileklerindeki nabız noktalarına baskı yapıyordu ve kimin kalp atışlarının kontrolden çıktığını ya da ikimizin de kalp atışlarının kontrolden çıkıp çıkmadığını anlayamıyordum.

Arzu kesinlikle ikimize de aitti. Benimki karnımda patlamaya hazır bir yay gibi sarmalanmıştı. Riot'un ki ise en yumuşak ipeğin dalları gibi tenimi sarmıştı.

Ayrıca, *ereksiyonu* durmadan karnıma giriyordu, bu da bir ipucu gibi görünüyordu. O organla ilgili çok fazla deneyimim olmayabilirdi ama işin özünü anlamak için yeterince film izlemiş ve yeterince ima duymuşum.

"Gracie," diye homurdandı Riot, başını bir gümbürtüyle buzdolabına yasladı, yüz ifadesi sıkışmıştı. "Ateşle oynuyorsun."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, aramıza birkaç santim mesafe koymak için kendimi ayaklarımın üzerinde geri çekmeye zorladım. "Bunu daha önce hiç yaşamadım. *Şehvet*," diye açıkladım, yüzüm yine ısınmıştı.

Riot'un gözleri tehlikeli bir şekilde karardı. "Biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Senin ilklerine sahip olmaktan bencilce zevk da, bunları asla kendin için bir şeyler seçme özgürlüğün pahasına istemem."

Riot, Agathos'un yaşam biçimi ve bize bahşedilen armağanlar hakkında çok geçerli noktalara değindiğinde nasıl karşılık vereceğimi için bir adım geri çekilirken, "Bu biraz ruh halini bozuyor," diye hafifçe takıldım.

"Belki senin için," diye karşılık verdi eğlenen bir sırıtışla, kot pantolonunun üzerinden bariz bir şekilde kendini ayarlayarak. Şeker. "Ama artık *gerçekten* gitmelisin."

"Tamam," diye kabul ettim, yavaşça geri çekildim, o anda bir avcının görüş alanına kilitlenmiş bir av olduğumun farkındaydım ve bundan hiç korkmuyordum. Kalıp Riot'un sözlerindeki vaadi keşfetmek ne kadar cazip gelse de, ikimiz de bu sabah sınırları yeterince zorladığımızı biliyorduk. Hem onun hem de benim.

Onu istiyordum ama daha önce yaptığımız onca şeyi her düşündüğümde midem suçluluk duygusuyla çalkalanıyordu.

Ayaklarımı hızla beyaz koşu ayakkabılarımın içine soktum, anahtarımı tozluğumun cebine soktum ve kendimi kapıdan dışarı atıp merdivenlerden aşağı koşmaya başladım, aşırı ısınmış yanaklarımdaki serin sonbahar havası için minnettarım, ancak buz gibi bir duş daha etkili olurdu.

Gerçekten de onu bir tür baştan çıkarıcı kadın gibi buzdolabıma mı sabitlemişim? Kim olduğumu sanmışım? Bunun her dakikasını uzun uzun düşünecek ve hayatımın sonuna kadar irdeleyecektim.

Riot'un bana görüldüğü gibi olduğunu kabul edersem ne olurdu? Benim ruh bağı, tamamen benim, kendimi vereceğim? Teorik olarak onunla özgürce, suçluluk duymadan birlikte olabilirdim ama bunun o kadar basit olmayacağını zaten biliyordum. Tüm hayatım boyunca yakınlığın sadece kendim ve agathos bağlılığım arasında gerçekleşecek bir şey olduğuna inanmaya şartlanmışım. Yasadışı bir şey yapıyormuşum gibi hissetmeden Riot ile fiziksel bir ilişki kurabilecek miydim?

Parmaklarım opal yüzüğümü koparıp en yakın çalılığa atma isteğiyle kaşınıyordu. Bunu taktığımda kendimi ve düşüncelerimi ruh bağlarım için saf tutacağıma dair bir yemin etmişim ve bu yemini bozup bozmadığımı bile anlayamıyordum, bu da suçluluk duygusunu daha da boğucu hale getiriyordu.

En azından suç işleyip işlemediğimi bilm.

Keşke bu konuda konuşabileceğim biri olsaydı ya da bu konu konuşulsaydı. Verity Mae partnerleriyle birlikte olduğu için hiç suçluluk hissetti mi? İkimiz de aynı iffet ve saflık diyetiyle yetiştirilmiştik, ama o ilk bağıyla biz daha liseyi bitirmeden tanışmıştı, bu yüzden onun benim kadar şartlanmadığını tahmin ediyordum.

Riot'tan yeterince uzakta olduğum için suçluluk duygumu apartmanın içinden hissetmeyeceğini umarak, ama aynı zamanda aramızdaki bu bağın aslında ne kadar uzandığını gerçekten anlamayarak, binanın yanında hızlı ısınma hareketleri yaptım. İsteyken onun duygularını hiç hissetmemiştim, bu yüzden bunun mesafeyle ilgili olduğunu varsaydım ve her ihtimale karşı apartmandan uzaklaşana kadar mutlu şeylere odaklanmaya çalıştım. Bununla mücadele etmem onun suçu değildi ve yanlış bir şey yapmış gibi hissetmesini asla istemiyordum.

Şekerim, ailem Riot'ı öğrenseydi ne derdi? Ne yaptığımı bilselerdi? Rae yine Umut Evi'nden ayrılmıştı ve oradaki başka biriyle benim hakkımda konuşacak kadar yakın olduğundan şüpheliydim ama yine de. O *biliyordu*, bu da her zaman başka birinin öğrenebileceği anlamına geliyordu. Geçmişimi bildiğimden, Riot'la öpüşürken annemin evime dalmasına ramak kalmıştı. Bu *tam da* benim başıma gelebilecek türden bir şeydi.

Çok aşağılanmış olacaktı. Üst tabaka agathos topluluğunda kendini kanıtlamak için yaptığı her şey boşa gidecekti. Babalarımın en az ikisi çok öfkelenirdi.

Daha hızlı koştum ve kendimi her zamankinden daha fazla zorladım, istenmeyen dalgasıyla savaşımaya kararlıydım. Bu düşünceler farklı bir zamandan, farklı bir Grace'e aitti. Geçen hafta, ama yine de. Riot ile aramızdaki şey her neyse, hayatım boyunca olduğum yasak öfkeli eğilimleri olan yalnız agathos kızı gibi düşünmeyi göze alamayacağım açıktı. O gitmişti.

Bu Grace'in çözmesi gereken gizemler ve saklaması gereken sırlar vardı. Eğer her Agathos armağanının bir bedeli varsa, İsyan armağanı da içinde büyüdüğüm dünya hakkındaki masumiyetimin bedeli olarak gelmişti. Ya da belki *cehaletimin*.

Bu ödemeye fazlasıyla razı olduğum bir bedeldi.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Eve döndüğümde Riot gitmişti ve ben de duş alıp hızlıca işe gitmek için giyindim, agathos onaylı taba rengi pileli eteğimi, beyaz kazağımı ve açık renk kot ceketimi giyerken biraz kaşlarımı çattım. Bazen biraz farklı giyinmek istesem bu gerçekten çok mu kötü olurdu? Diz boyu etekler yerine yırtık dar kotlar giymem Anesidora'nın *gerçekten* umurunda olur muydu?

Kıyafetlerimi bu kadar önemsiyorsa, bunun yerine daha önemli şeylere odaklanıyor olabileceği şeklindeki küfür dolu düşünceyi tam olarak bastıramadım. Belki daha sonra, bu düşünce için sessizce özür dilemediğim için kendimi suçlu hissedecektim. Onu daha minnettar, nazik bir yöne yönlendirmediğim için, ama kendi kendini sansürlemek çok *yorucuydu*.

Riot'un karamsarlığı bana da bulaşıyordu.

Bulutlu bir gündü ve Umut Evi'nin turuncu tuğlalı cephesi, beton merdivenlerden girişe doğru ilerlerken, topuklu botlarım her adımda yüksek sesle tıkırdarken özellikle kasvetli ve ürkütücü görünüyordu. İşimden nasıl bu kadar memnun ve aynı zamanda bu kadar temkinli hissedebiliyordum?

Cevap fuayeye girdiğim anda kendini belli etti.

"Ah, nihayet," diye tersledi Constance, kemikli bir elini üst koluma doladı ve beni resepsiyon masasının yanından ortak salona doğru sürükledi.

"Ne oldu?" Ona ayak uydurmaya çalışırken hafifçe tökezleyerek sordum. Şekerim, bu kadın hızlı yürüyor.

"Yeni misafir. *Şansları* yaver gitmiyor."

Ortak salonun girişinde durduğumuzda Constance çenesini köşedeki parlak mavi koltuğa yığılmış, ıssız ve biraz da akşamdan kalma görünen genç bir adama doğru eğdi.

Constance'ın yeteneğimi kullanmak için beni araması alışılmadık bir durum değildi. Eğer ona bekleme odasında rastlasaydım, de ona yardım etmek zorunda hissederdim, ama evimde bir daimon barındırırken herhangi bir kötü şanstı kaçınmayı umuyordum.

Kafamdaki huysuz canavar bana, birinin çok fazla yardıma ihtiyacı olana kadar misafirlerle çalışmak için asla yeterince iyi olmadığını hatırlattı. Sonra birdenbire bu iş en iyi seçenek ben oldum çünkü kimse yeteneklerini kullanarak bedelini kendisi ödemek istemedi, yetenekleri duruma benimkinden daha uygun olsa bile.

Dilimde kendi düşüncelerimin acılığını tadabiliyordum.

Constance, özellikle Hope House'un konukları için sakladığı ses tonunu kullanarak, "Jordan," diye mırıldandı. Sinirlerimi bozmakta asla başarısız olmamıştı. "Bu Grace, sana bahsettiğim kişi. Bir süre seninle oturacak. Neden ona sanatından bahsetmiyorsun?"

Anesidora'nın büyüsünden bir parça sesine karışarak Jordan'ı rahatlattı ve yardımımı kabul etmeye daha açık hale getirdi.

Constance beni onunkinin yanındaki sandalyeye doğru itti ve özür dilemeden önce bana sıkı bir gülümseme attı. Ceketimi beceriksizce çıkardım ve çantamı yanıma koydum, Constance'ın eşyalarımı kaldırmam için bana bir dakika bile vermemesine duyduğum kızgınlığı gizlemeye çalıştım.

Odanın diğerk ucunda, kapı aralığından görünmeyen iki kişiyi fark ettiğimde irkildim. Ortak salonda insanları görmek alışılmadık bir şey değildi, hatta bazen onları alabilecek başka bir yer bulmaya çalıştığımızda misafir olmayanları bile. Yine de burada bir çocuk görmek garipti. Umut Evi'nde sadece yetişkinler kalırdı.

Kadının acısı o kadar somuttu ki, havada duman gibi yoğunlaştığını hissedebiliyordum. Şansa *ihtiyacı olan* biriydi ama Jordan'dan da uzaklaşamazdım. Onun da üzüntüsünü hissedebiliyordum ve Constance bana burada olmamı söylemişti.

Jordan kirli sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırıp büyük gri kazağını tekrar ellerinin üzerine çekti ve ben de isteksizce tüm dikkatimi ona verdim. Koyu renk kot pantolonunun yıpranmış deliğiyle oynayıp duruyordu ve ayaklarının arasından yere bakıyordu.

Konuşacaktı. Belki açılması biraz zaman alacaktı -doğal olarak çekingen insanlar daha uzun sürer- ama sonunda dertleri ortaya dökülecekti, çünkü biz bunun için buradaydık. Ben onların sorunlarını dinlemek, acılarını dindirmek ve onlara destek olmak için vardım.

Jordan sonunda hâlâ yere bakarak, "Ailem beni evden kovdu," dedi. "Sanatıma saygı duymuyorlar," diye ekledi alaycı bir ifadeyle.

Sessizce başımı salladım. Bu talihsiz bir durumdu.

"Beni kendi hayatımdan kara listeye aldılar, öylece. Arkadaşlarım benimle takılamıyor çünkü onların aileleri benim ailemle arkadaş. Bu ay üniversiteye başlamam gerekiyordu ama artık ev masraflarımı karşılamayacaklar. Yani, bursum var ama nasıl yaşayacağım, biliyor musun?"

Jordan bana acısını dindirmek için birkaç hap aldığını, parkta uyuyakaldığını ve uykusunda soyulduğunu anlatmaya devam ederken sessizce dinledim ve kalbim hiçbir şeyi olmadan dışarı atılmış ve daha önce gerçek dünyada tek başına hiç var olmamış bu zavallı *çocuğa* gitti.

Aynı zamanda, o da benim gibi ayrıcalıklı bir hayattan ve genellikle onun olduğu türden avantajlara sahip olmayanlara büyük miktarda şans bahşetmeye çalışırdım. Constance'ın benden hoşlanmamasının birçok nedeninden biri de buydu - konuştuğu ister insan ister agathos olsun, o bir elitistti. Kimin *hak ettiğine* dair onun yorumu benimkinden çok farklıydı.

Zaten yeteneğini artık pek kullanmıyordu. Onunki bilgelikti - en yaygın agathos özelliğı, babalarımın ikisi de buna sahipti. İnsanlara aktarabileceğı, onlara hayatlarını değıştirebilecek tavsiyeler verebileceğı şeyleri *bilmenin* bir yolu vardı, ancak bu kendi bilgisine mal oluyordu. Her yardım verdiğinde bazı şeyler hafızasından kaybolurdu.

Constance, Jordan'a yardım etmek için benim hissettiğim dürtünün aynısını hissetmiş olabilir, ancak yükü kendi üzerine almak yerine başka agathoslara devrederek bu dürtüyü haklı çıkarıyor gibi görünüyordu.

Karşımdaki kadın, televizyonda ne varsa izlerken heyecanlanan ve sandalyesinden kalkıp yerde zıplayan kızı susturdu. Bu mekanda nadir görülen bir neşe kıvılcımıydı.

Kendimi tekrar Jordan'a dikkat etmeye zorladım, avuçlarım kaşınıyordu, uzanıp ona biraz şans vermeye hazırdım. Çok gençti ve çok kaybolmuştu. Eğer şimdi doğru yola girerse önünde koca bir hayat vardı.

Ama karşımdaki küçük kız daha da küçüktü -belki de sekiz yaşlarındaydı- saçları başının etrafında özenle örülmüş, tek boynuzlu at kazağı ve tozlukları biraz yıpranmıştı. Annesi bitkin görünüyordu, sandalyeye yığılmıştı, gözleri arada bir kapanıyordu, sonra kendini tuttu ve uyanmak için hızla gözlerini kırptırdı.

Hepsine yardım edebilirdim, karar verdim. Etmek zorundaydım. İstesem bile çekip gidebileceğimden şüpheliydim. Constance beni burada onlarla birlikte bıraktığında muhtemelen bunu biliyordu.

Şu anda kötü şansa gücümün ne kadar az yettiğinin farkında bile olmadan Jordan'ın elini tutup diğer elimi üstüne koydum ve konuşmayı öğrendiğimden beri ezberlediğim iyi hissettiren basmakalıp sözlerden oluşan genel konuşmamı okumaya başladım, büyü ellerimden onunkine geçerken elini yerinde tutmak için sözlerle dikkatini dağıttım.

Bu şans kuyusundan yararlanmak, Anesidora'ya gerçekten bağılı hissettiğim tek andı. Eutychia damarlarımdan akan sıvı güneş ışığı gibi hissettirdi ve o çok kısa anlarda kendimi gerçekten Hediye Gönderen'in bir çocuğu gibi hissettim.

Jordan'ın elinin arkasına garip bir şekilde dokunmadan ve ellerimi çekmeden önce karanlık yerlerde umut bulmakla ilgili konuşmamı bitirerek, hala harcayacak çok şeyim varmış gibi hissederken kestim.

Yavaşça gözlerini kırptırdı ve kaşları çatılmış bir halde kendini ayağa kaldırdı. "Sanırım biraz yürüyeceğim."

"Bu harika bir fikir," diye nazıkçe teşvik ettim. Biraz şansı vardı, şimdi sadece içgüdülerini takip etmesi gerekiyordu. Belki yürüyüşü sırasında bir iş bulur ya da bir süreliğine evinde kalmasına izin verecek eski bir arkadaşıyla karşılaşırdı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı dalgınca, şans damarlarında dolaşırken çoktan kapıyı yarılamıştı.

Biri gitti, biri kaldı.

Constance'ın gürleyen ayak seslerini henüz duymadığım için endişeyle kapıya baktım ve kötü şansımın bunu bitirene kadar sürmesini umdum.

"Merhaba," dedim usulca, kendi dünyasında kaybolmuş bir halde bana şaşkınlıkla bakan annenin yanına oturarak. "Adım Grace, burada Umut Evi'nde çalışıyorum. Bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek için sizi kontrol etmek istedim."

"Ben Angel," dedi küçük kız kendinden emin bir şekilde ve bana ısıltılı bir gülümseme fırlattı. "Bize kalacak bir yer bulabilir misin? Kötü kadın burada kalamayacağımızı söyledi. Ondan hoşlanmıyorum."

"Angel," diye iç geçirdi annesi, onu nazıkçe azarlayarak. Angel'a katılma isteğimi bastırdım. Constance'ı ben de sevmiyordum. Bu hiç de hoş bir düşünce değildi. *Kötü, içimdeki canavar.*

"Seni bir yerde bulup nasıl olduklarını kontrol edeceğim," diye diplomatik bir şekilde cevap verdim. "Sen iyi misin?" Elimi annenin elinin üzerine koyarken insanları yardıma daha hale getiren Anesidora'dan esinlenmiş ses tonumu kullanarak anneye sordum ama muhtemelen buna gerek yoktu. Kadın, çocuğu olmayan biriyle konuşmaya gerçekten ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Sanki daha önce kimse ona bu soruyu sormamış gibi bir an için bana geniş gözlerle baktı, sonra kelimeler dökülmeye başladı. Büyü kuyumun etrafındaki duvarları indirdim ve o konuşurken tamamen önümde oturan kadına akmasına izin verdim.

Adı Yasemin'di ve yıllardır ailesini geçindirmek için iki ya da üç işte çalışıyordu, kocası ise getirdiği paranın neredeyse tamamını kumarda kaybediyordu. Bana birkaç hafta önce Angel'ı nasıl kucakladığını ve onu nasıl terk ettiğini anlatırken ona destek ve cesaret verici sözler söylemek istedim ama insanlara çok fazla şans verdiğimde her zaman olduğu gibi başım dönmeye başlamıştı. *Damarlarım* büyüğü içlerinden geçirdiğim için acıyor gibiydi ve duyularım sanki nefesimi çok uzun süredir tutuyormuşum gibi donuk ve bulanıktı.

Sandalyeden kaymadan önce baş dönmesini hafifleteceğini umarak kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

"Seninle konuşurken kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi Jasmine, elimi çektiğimde şaşırılmış bir sesle. "Sen... vay canına. Hiç bu kadar sakinleştirici bir varlığa sahip biriyle tanışmamıştım."

"Çok nazıksınız," diye cevap vermeyi başardım ve ona doğru yumuşak bir gülümseme gönderdim. Görüşümün kenarları bulanıklaşıyordu ve işte bayılmamayı gerçekten umuyordum. Constance muhtemelen bunu sicilime işleyecekti.

"Angel, tatlım, gitmemiz gerek," diye seslendi Jasmine, heyecan dolu bir sesle. Bana tekrar teşekkür ettiğini ve televizyondan uzaklaştırılırken Angel'ın itirazlarını hayal meyal fark ediyordum ama başımı kaldıracak enerjiyi zar zor toplayabildim.

Bir noktada gitmiş olmalılar. Başım hafifçe aralandı ve televizyonun uğultusu içime korku salmaya başladı. Bu hep böyle olurdu. Umutsuzca ihtiyacı olan birine büyük miktarda şans aktarmayı bitirdiğim an, kafam çok uzun süre su altında kalmışım ve sonunda hava almak için yüzeye çıkıyormuşum gibi berraklaştı ve az önce yaptığım şeyin ağırlığı beni vurdu. O anda objektif olamıyordum çünkü Anesidora tarafından hizmet etmek üzere tasarlanmıştım ve bana ihtiyacı olanların etrafında olmak beni akılsız bir hizmet robotuna dönüştürüyordu.

Pus dağıldıktan sonra, büyük dozda kötü şansa ne kadar az gücümün yetebileceğinin bir kez daha farkına vardım.

Constance'ın gürleyen adımları içeri girmeden önce paniğe kapılmış yüz hatlarımı bir an için düzelttim. Koyu kırmızı topuklu ayakkabıları görüldüğünde yere bakıyordum, başımı kaldırıp ona gereken saygıyı göstermemi beklerken ayağını sabırsızca yere vuruyordu.

Pek havamda değildim.

Riot'ın burada olmasını

isterdim.

Ne yaptığımı öğrendiğinde ne diyecekti? Beni hayal kırıklığına uğrattı mıydı? Aramızdaki bu şey sadece benim sırrım değildi. Riske attığım sadece benim hayatım değildi.

Constance'ın sert yüz hatları maraton çabasıyla başımı geriye doğru eğdim. Jasmine'e yardım ettiğim için bana kızamazdı.

-Jordan'a istediği gibi yardım etmişken ve Jasmine'in iyi şansa ihtiyacı varken değil ama bana kızmak için başka bir neden bulacağından emindim.

"Görevinizi tamamlamanız çok uzun sürdü. Yeteneklerini aşırı kullandın ve kendini benim ve meslektaşların için işe yaramaz hale getirdin." *İşte buradaydı.* "Mola odasına git ve kendini toparla. On dakikan var ve sonra seni tur atarken görmeyi umuyorum. Anlaşıldı mı Grace?"

"Temiziz," diye cevap verdim sıkı bir gülümsemeyle, kendimi sallantılı bacaklarımın üzerine kalkmaya zorlayarak, tüm bunların adaletsizliğine dair bir şikayeti geri çekerek.

Riot birçok kez adaletten bahsetmişti - bizden beklenen şeylerin adil olup olmadığından ve "hediyelerimiz" gerçekten hediye olup olmadığından. Ona karşı özellikle sert bir şekilde tartışmamıştım çünkü bazı geçerli noktalara değinmişti ama o anda Riot'un hissettiği türden bir öfke hissediyordum.

Vermiştim, vermiştim ve vermiştim. Neredeyse ne yaptığının farkına varmadan harekete geçmiştim, çünkü içgüdülerim bunu emretmişti. Her zaman yardım ettiğim insanlara yardım etmek için bir seçim yaptığımı düşünmüştüm ama gerçekten öyle miydi? Yoksa Jordan ve Jasmine'e sahip olduğum her şeyi verme seçimi, ben daha bu odaya adımımı atmadan, olduğum şey sayesinde mi yapılmıştı?

Tökezleyerek boş dinlenme odasına girdim ve kendime bir bardak su doldurmayı başardıktan sonra nefes almak için odanın ortasındaki yemek masasının rahatsız plastik sandalyelerinden birine çöktüm.

Vardiyamın geri kalanı, az önce yaptığım şeyi ve bunun bize nasıl geri dönebileceğini düşünürken yorgunluktan bulanıklaşarak geçti.

* * *

Mideme yerleşen korku yumağına ek olarak, bütün gün kendimi bitkin hissettim - Riot'u özlemekten kaynaklanan bitkinlikten daha fazlası

-Eve dönüp vücut ağırlığımca çikolata yemek ve şu anda evimde yaşayan, pek de sevimli görünmeyen daimon'a sarılmaktan başka bir şey istemiyordum. Kendimi ne kadar kötü hissetsem de bu akşam güzel bir yemek pişirmeye kararlıydım. Belki bu kötü şans haberimin etkisini hafifletirdi? Ayrıca, henüz ona yemek pişirmeyi başaramamıştım, ki benimle kaldığını düşünürsek bu çok kötü bir davranıştı. İlk gece *benim* için yemek yapmıştı.

Berbat bir ev sahipliği idi. Annem bayılırdı.

Onu hayatından kopardığım için zaten kendimi suçlu hissediyordum, ayrıca yakında *kesinlikle* bahsedeceğim karanlık tanrıçaya dua meselesi vardı. En azından bize yemek pişirebilirdim.

Vejetaryenler ne yer ki? Arabama tırmanırken merak ettim. Et değil tabii ki, ama etin başrolde olmadığı bir yemeği nasıl yaratabilirdim ki? Agathos eti *severdi*. Yaşlılar ayinlerde hayvanların kanını bile kullanırdı. *Hiçbir şey* boşa gitmezdi.

Annem beni bu tür bir senaryoya hazırlamamıştı. Riot'u bir sır olarak saklamak zorunda kaldığım için neredeyse hayal kırıklığına uğruyordum, böylece onun ev hanımlığı eğitimindeki bu kusura işaret edemiyordum.

İğneleyici düşüncelerden sıyrılmak istercesine başımı hafifçe salladım. Kendimi her zamankinden daha savunmasız hissediyordum ve bu durum karanlık düşüncelerimi kontrol etmemi zorlaştırıyordu.

İyi şeyler düşün Grace.

Ev yapımı makarna sosum için tüm malzemeler evde vardı, sadece yanına biraz makarna almam gerekiyordu. Eti çıkarabilirim, değil mi? Muhtemelen sorun olmazdı. Evimin köşesindeki dükkânın önünde durdum, arabamdan inerken kararlı hissediyordum, keşke soğuk hava vurduğu anda ceketimi geri giyseydim. Makarna ve belki biraz da tatlı alacaktım. Bir çeşit randevu gibi olacaktı.

Bu düşünce içimi suçluluk duygusuyla çalkaladı. Ruh bağlarımız dışında kimseyle çıkmamamız gerekiyordu ama ben zaten kuralları çiğniyordum, bir tane daha ne olabilirdi ki? Akşam yemeği için biraz daha romantik bir ortam, işlediğim suçların en hafifiydi.

Yaptığımız diğer *şeyleri* düşününce yüzüm ısındı. Öpüşmeler, ona *sürtünmeler*, bu sabah buzdolabının karşısında geçirdiğimiz an... Bunların hepsi bana ait olması gereken şeylerdi ve büyük ihtimalle değildi, çünkü bu mümkün olmamalıydı. Daha da kötüsü, benim olmasa bile ondan vazgeçebilir miydim? İstesem bile Riot'tan öylece uzaklaşabilecekmişim gibi *gelmiyordu*.

"Kimse kımıldamasın."

Dondum kaldım, incelediğim kuru gıda rafının önünde duruyordum, elim almak üzere olduğum makarna paketinin üzerinde geziniyordu.

Hemen arkamdan dükkâna giren, başı eğik, kapüşonunu yukarı çekmiş adamı hayal meyal fark etmiştim. Ön cebinde sakladığı silahı fark *etmemiştim*, çünkü tabii ki fark etmemiştim. Çünkü kötü şansım vardı.

Üç koridorun ortasına doğru yürüdü, acı dolu bir hırıltıyla raflara doğru tökezleyen bir kadını omuzlayarak geçti, silahını uzattı.

Bu nasıl ? Milton'da yaşadığım aylar boyunca hiç böyle bir şey .

Dükkân çoğunlukla boştu; kasiyer ve dükkân sahibi Dev, kasanın arkasında donmuş kalmış, gözlerini kocaman açmış ve paniklemişti. O bir insandı ve iyi bir adamdı. Bir aile babası. Karısı ve oğluyla burada birkaç kez karşılaşmıştım. Kasaya daha yakın, yaprak gibi titreyen yaşlı bir insan adam ve karşı koridorda uzun sarı saçlarıyla yüzünü gizleyen genç bir kadın vardı.

"Hadi ama dostum," diye yalvardı Dev, gözleri doğrudan kendisine doğrultulmuş silaha odaklanırken yüzündeki renk hızla soluyordu. "Yapma bunu. Bütün parayı alabilirsin, umurumda değil. Sadece ateş etme."

Başını dikleştirdiğinde adamın kapüşonu biraz geriye düştü ve sadece profilinden bile çaresizliğin ötesinde olduğunu görebiliyordum, ondan akan sefaleti hissedememiş olsam bile.

Çok gençti, çenesinin etrafındaki seyrek saçlara ve yanaklarındaki sivilcelere bakılırsa belki de ergenlik çağındaydı. Hayatını mahvedecek düzeyde bir şey yapmak için çok gençti ama aynı zamanda mantıklı düşünmeyi imkânsız kılan, her şeyi tüketen türden bir ıstırap hissediyordu. İhtiyacı olan şey bir ertelemeydi.

Ona bunu verebilirdim. Bunu ona vermek zorundaydım. Uzuvarım harekete geçme, *yardım* etme ihtiyacıyla titriyordu. Anesidora tarafından özellikle bunu yapmak için tasarlanmıştı.

Sarışın kadın bana baktı ve benimkilerle buluşan mor ve kırmızı gözlerle irkildim. Bu mağazada daha önce daimon görmediğimden değil, ama genellikle onlar gidene kadar en azından arabamda bekleyecek kadar etrafımın farkındaydım.

Muhtemelen bu da benim kötü şansımın bir parçasıydı.

Yine de gözlerinde düşmanlık yoktu. O anda ikimiz de korkmuştuk ve bu konuda bir şey yapabilecek tek kişi bendim.

Yani, *iyi* bir şey. Tam olarak ne yapabileceğini bilmiyordum ama muhtemelen duruma yardımcı olmazdı.

Sadece silahlı adama dokunacak kadar yaklaşmam gerekiyordu ki bu da *riskli* görünüyordu. Silah ve her şey göz önüne alındığında.

"*Dikkatini dağıtmak mı?*" Daimon kadına umutla baktım. Şekerim, kadın doğaüstü bir güzelliğe sahipti. Onu Milton'daki pis bir mağazanın ortasında görmek neredeyse absürttü. Sarı saçları tamamen düz duruyordu ve makyajı o kadar şıktı ki, denesem annem oracıkta felç geçirecek kadar sinirliydi. *Burnunda hızma* bile vardı. İnanılmaz havalı. Sanki bir yerlerde sahnede olmalıymış gibi görünüyordu, bas çalarken yarı gölgeler içinde saklanmış, havalı ve mesafeli.

İnanılmaz derecede kayıtsız bir yüzü vardı ve kolları dirseklerine kadar uzanan, her iki kolunu da kaplayan çiçek dövmelerini sergileyen gri örgü kazağının içinde ne kadar soğukkanlı ve bağımsız görüldüğüne hayran kaldım. Durum göz önüne alındığında, muhtemelen biraz daha az rahat görünmeliydi, değil mi? Kendimi kesinlikle rahat hissetmiyordum.

İsteğime nasıl tepki vermesini beklediğimi bilmiyordum. Muhtemelen açıkça reddedecekti. Riot'la tanıştığımdan beri, onlara sıradan bir agathos gibi görüldüğümü bilsem de, daimon topluluğuna benzersiz bir şekilde bağlı hissediyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, mor ve kırmızı gözlerini dramatik bir şekilde devirerek bana bıkkın bir şekilde başını salladı. Belki de hepimizi buradan canlı çıkarabileceğim umuduyla bunu kabul edecek kadar çaresizdi. Ya da belki de gerçekte sahip olduğumdan daha iyi bir planım olduğunu düşünüyordu.

"Baban öldü," dedi düz bir sesle silahlı adama, bakışları adamın başının yan tarafını delip geçti.

"Ne?!" diye soluk soluğa bağırdı ve silahı göğsüne doğrultmak için döndü. *Şeker*. Şimdi sırtı tamamen bana dönüktü ve o sabah topuklu bot giyme kararına lanet ederek parmak uçlarımda koridor boyunca süründüm. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bunu nereden biliyordu?

"İntihar," diye devam etti kadın, aynı korkunç monoton ses tonuyla. "Ölmek için korkunç bir yol. Yine de bu bir şeyleri düzeltmeyecek. Annenin mali sorunlarını çözmeyecek. Hapse gireceksin. Annen yapayalnız kalacak."

"Konuşmayı kes!" diye emretti silahlı adam, sarsılmış görünüyordu. Koridorun sonuna geldiğimde ondan sadece iki adım uzaktaydım. Dev kasanın arkasında bir heykel gibi kıpırdamadan duruyor, gözleriyle beni uyaran bir bakış fırlatıyordu. "Sizi tanımıyorum hanımefendi. Bütün bunları nereden biliyorsunuz? Konuşmayı kes," dedi tekrar ve başını öyle şiddetli salladı ki kapüşonu kayarak altından kısa kahverengi saçları ortaya çıktı.

"Ben bir medyumum," diye kestirip attı, kalbine doğrultulmuş silaha zar zor bir bakış attı. "Bu yolda devam edersen geleceğinde kederden başka bir şey görmüyorum."

Psişik daimonlar var mıydı? Riot rüyalar hakkında bir şeyler söylemişti ama bu kadın oldukça uyanıktı ve konuşmasını o anda gibiydi.

Gözleri çok açık bir *acele* et sinyaliyle omzunun üzerinden benimkilere kaydı, yani belki de görüldüğü kadar rahat değildi. Anlaşılabilir bir durum.

Kendimi çelikleştirerek ve korkudan altıma işememeyi umarak, silahlı adamla aramdaki kısa mesafeyi hızla geçtim ve elimi, bulabildiğim tek açık deri olan boynunun arkasına vurdum, acıyı hafifçe değiştirdim, böylece en azından bizi izleyen insanlara şah damarına bastırıyormuşum gibi görünecekti.

Verecek bir şeyim kalsa bile şans bu duruma yardımcı olmazdı. Bunun yerine, onun tüm duygusal acısını içime çektim ve onu olabildiğince hızlı boşalttım. Onu kadar hızlı. Etrafında taşıdığı acıya , muhtemelen ikimizi de bayıltacak kadar.

Daimon kadından yaşadıklarının küçük bir kısmını duymuş olsam bile, kendimi içine balıklama atladığım ıstıraba hazırlayabileceğimi sanmıyordum.

Zihni karanlık bir bataklıktı, keskin, sivri kenarlarla çerçevelenmiş boşluk çukurlarıyla doluydu. Korkunç bir yerdi ve bu adam - bu *genç* adam -Çünkü bu tür bir acı bir gecede ortaya çıkmadı.

Bu öyle bir karanlık sefaletti ki, herhangi bir ışığın geçmesi imkansız görünüyordu. Umudun gelecek için bir seçenek olmaktan ziyade geçmişte kalmış bir şey gibi görünmesine neden olan türdendi. Ona umut veremezdim, bu benim yeteneğim değildi, ama bulanıklığın bir kısmını temizleyebilirdim, böylece kendisi için bulabilirdi.

Yardımaımı kabul etmesi için onu sözlü olarak yumuşatmadığımdan, adam ani temas karşısında irkildi ve bu his muhtemelen onun tarafında oldukça hoş olsa da beni başından savmak için yarım saniye boyunca mücadele etti. Gözüne bir dirsek yemem için o yarım saniye yetti ve acı dolu bir nefes çekip kendimi bırakmamaya zorlarken boynunu sıkıca kavradım.

Lanet olsun! Bu kesinlikle çürük olacaktı.

Bu yüzden insanları öylece yakalamıyoruz Grace.

Yaradan dolayı yüzümü buruşturarak acısını daha sert çektim ve adam çırpınmayı bıraktı, muhtemelen benim hissetmeye başladığım gibi başı dönüyordu. Yine de onunki iyi bir baş dönmesiydi. Tüm bu acıdan kısa bir kurtuluş.

Daimon kadın, silahlı adam gevşemeye başladığı anda silahı elinden kaptı ve Dev hızla hareket ederek tezgâhın etrafından koşup bacakları bükülmeye başlayan adamı yakaladı.

Onun yerine benim yardımına gelmediği için belli belirsiz gücenmişim, ama sanırım ona göre özellikle yorucu bir şey yapıyormuşum gibi görünmüyordu. İçten içe başım patlayacakmış gibi hissediyordum; görüşüm kenarlarda kayboluyordu ve elimin boynundan düşüşünü başka birinin uzvunu izler gibi izliyordum.

Başım ağrıyordu ama vücudum uyuşmuştu. Beni dik tutamayacak kadar uyuşmuştu. Ah canım.

Çökecektim ve bu kesinlikle soru işaretlerine yol açacaktı. Auburn'den ayrılmamalıydım. Burada baygın ve yalnız olmak istemiyordum. Eğer biri yetkilileri ararsa, muhtemelen aileme ulaşırlardı.

Zaten yeterince kötü şansım yok muydu?

Kırmızı çerçeveli mor gözler benimkilerle buluştu ama onlar doğru gözler değildi.

Çok fazla mor vardı. Çok fazla göz kalemi.

"Sen Riot değilsin," diye mırıldandım benekler görüş alanımı doldururken. Neredeyse önümdeki gözler genişlemiş gibi görünüyordu.

Ve sonra hiçbir şey yoktu.

Bölüm 11

"Yakında biriyle yatmazsam aletim düşecek," diye iç geçirdi Dare, bekleme alanındaki bank sandalyeye dramatik bir şekilde çöktü ve sıkışık ellerini esnetti. Saatlerdir aralıksız çalışıyordu ve ben kendimi onun annesi gibi hissediyordum, bütün gün ona mola vermesini hatırlatıyordum.

"Başkası olsa abartıyorsun derdim," diye kıkırdadım ve ön masadaki dizüstü bilgisayarı kapattım. Bu hareket bile zor geliyordu. Grace'den uzak kaldığı için her yeri yeniden ağrımış ve yorulmuştu. "Ama soyun göz önüne alındığında..."

"Kapa çeneni, aslında düşmeyecek. Sanmıyorum," diye ekledi, kaşlarını hafifçe çatarak kucağına baktı, sanki hâlâ orada olduğunu kontrol ediyormuş gibi. Ha, enayi.

Telefonum cebimde titredi ve Dare zaten burada olduğu için haber almaya değer birinden arama beklemediğimden hevesle çıkardım. Belki Bullet, ama sadece son konuşmamızda olduğundan daha fazla yardımcı olmaya istekliyse.

"Yüzüne o bakışı kim taktı?" Dare eğlenmiş gibi bir sesle sordu.

"Rogue beni arıyor. Bu çok garip," diye mırıldandım ekrana bakarak. Onunla en son ne zaman konuştuğumu bile hatırlamıyordum.

"Belki de hala sattığını düşünüyordur?"

"Daha yeni çocuğu oldu," diye alay ettim.

Dare kayıtsızca, "Annelerin kafayı bulabildiğini ilk elden biliyorsun," dedi. Aramayı cevaplamak için parmağımı kaydırırken gözlerimi devirdim.

"İsyan mı?" Rogue sordu, genelde düz ve etkilenmemiş olan sesi bugün biraz daha duygusaldı.

"Ne oldu?" Masadan kalkmış, buradan çıkıp Grace'i görmek için sabırsızlanıyordum. Bu sabah beni buzdolabına sıkıştırdıktan sonra sakinleşmek için tam bir günüm olduğu için mutluydum ama şimdi onu tekrar görmeye fazlasıyla hazırdım.

"Turta kadar tatlı küçük bir agathos ile arkadaş olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Rogue beni olduğum yerde durdurarak konuştu.

"Sen neden bahsediyorsun?" Midem gergin bir şekilde dönerken bile homurdandım. Grace hakkında konuşuyor olamazdı herhalde?

Hay sikeyim. Grace hakkında konuşuyor olmalıydı.

"Yargılamak yok, ama bu piliç az önce bayıldı ve gözlerime bakıp benim Riot olmadığımı söyledi, yani..."

"Neredesin? O nerede?"

Ayaklarımı hareket etmeye zorladım, Dare'in yanından hızla geçip kendimi sokağa bıraktım ve Grace'in dairesine doğru koşmaya başladım. Uyuşukluktan kurtulmak için attığım her adım bana bir çile gibi geliyordu ve arkamda Dare'in adımı söylediğini duyabiliyordum ama panik beni tek başıma dikkatimi toplamaya itmişti.

Grace'e gitmem gerekiyordu.

"Springdale'deki mini market. Hâlâ soğukta."

Hay sikeyim. Neden baygındı? Göğsüm o kadar sıkıştı ki kalp krizi geçirebileceğimi düşündüm ve kendimi odaklanmaya zorladım. Ayaklarımı hareket ettirmek için. Kelimeleri formüle etmek için.

Springdale. Mini market. Evinin hemen yanındaydı, yürüyerek oraya gitmem otuz dakikamı alırdı.

"Ne oldu?" Kelimeler göğsümden sökölüp alınmış gibi hissederek sormayı başardım.

"O iyi," dedi Rogue her zamanki gibi sesini çıkarmadan. "Sadece biraz iyileşir. Onunla birlikte bekleyeceğim ama acele et, yapacak işlerim var."

Telefon kesildi ve Rogue'un adını dinleyebilecek tüm tanrılara lanetledim.

"Hey!" Dare kamyonetinin camından bağıarak yanımdaki sokakta sürünerek ilerledi. "Atla, seni lanet olası deli. Nereye gitmen gerekiyor?"

Koşarak sokağa girdim, yolcu tarafına tırmandım ve daha kapıyı kapatmadan Dare'e talimatlar verdim. O iyi olacaktı. Sadece dinlenmesi gerekiyormuş, Rogue'un söylediği buydu. Belki bugün çok çalışmıştı ya da öğle yemeğinde yeterince yememişti. İnsanlar yemek yemedikleri zaman bayılırlar, değil mi? Muhtemelen öyleydi.

Kahretsin, yardım için güvenilecek her açıdan yanlış kişiydim. Bununla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Neler oluyor?" Dare gaza basıp göz ucuyla aklımı kaçırmışım gibi bana bakarak sordu.

Cevap vermek, neler olduğunu itiraf etmek ve Dare'in ne yapmam gerektiği konusunda benden daha iyi bir fikre sahip olmasını ummak için ağzımı açtım ama köşeyi döndüğümüzde telefonum çaldı ve dikkatimi dağıttı. Rogue olabilir diye aşağı baktım ama onun yerine Bullet'tan bir mesaj buldum.

Kurşun:

Kimsenin onu öğrenmesine izin verme. Zamanı değil.

Ne oluyor lan?

Neden psişik saçmalıklarını kullanıp kız bayılmadan önce bana haber vermedi? *Kurnaz herif.*

"Bir... başı dertte," diye tereddütle cevap verdim.

"Becerdiğin kız mı?" Dare kaşlarını kaldırarak bana sordu.

Bu açık bir cevap olurdu. Evet diyebilirdim ve o da bunu sorgulamazdı. Tek eşlilik için yaratılmamış olabilirdik ama yatak arkadaşlarımız da dahil olmak üzere parlak yeni şeylere sahip çıkıyorduk.

Kabul etmek için ağzımı açtım ama zihnimde tek görebildiğim Grace'in yumuşak gülümsemesi, bana bir canavar değilmişim gibi bakan rengârenk gözleri, şehvet zihnini bulandıran ve o yumuşak dokunuşlar açgözlü ve çaresiz hale gelene kadar bana nazikçe dokunmasıydı.

Seks yapıyor olsak bile, onu asla sadece seviştiğim bir kıza indirgeyemezdim. O bundan çok daha fazlasıydı.

"Buna cevap vermek zorunda değilsin," dedi Dare sessizce, dosdoğru önüne bakarak. "Buna verecek bir cevabım yok," diye itiraf ettim. "Buralarda takılamazsın

Yine de. Keşke daha fazlasını açıklayabilseydim..."

Dare derin bir iç çekerek Springdale'e doğru köşeyi döndü. "Başının belada olmadığına emin misin, Riot?"

"Muhtemelen düşündüğün türden değil," diye cevap verdim dalgınca, gözlerim herhangi bir işaret için sokağı tarıyordu, yani herhangi bir şey. Lanet olası Rogue, bana devam etmem için biraz daha bilgi veremez miydi? O ve Bullet artık benim bok listemdeydi.

"Son zamanlarda senin hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı Dare. "Sanırım ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundayım. Ne yaptığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu ben yanıt vermeyince kuşkuyla.

"Elbette," diye aceleyle cevap verdim ve bakkalın yanında yavaşladığı anda kamyondan atlادم.

"İsyan!" Dare yolcu camından öfkeyle bağırdı, ama ona el salladım ve motorunu sinirli bir şekilde devirerek uzaklaştı. İyi bir adamdı. Sadece bir daimon için değil, genel olarak. Ona gerçekten daha fazla kredi vermeliydim.

Floresan ışığın gözlerime yaptığı saldırıyı görmezden gelmeye çalışarak neredeyse boş olan dükkâna daldım ve ön tarafa doğru ilerledim. Grace kenarda yerde yatıyordu, bir ceset gibi hareketsizdi, Rogue başının yanında diz çökmüştü. Gözlerinden biri şişmişti ve bu bariz yaralanma belirtisi karşısında içimi sıcak bir öfke kapladı, ciğerlerimi ele geçirmiş gibi görünen buz gibi panikle karıştı.

O kadar hareketsizdi ki.

"Sonunda," diye mırıldandı Rogue huysuzca. "Her yerde *insanlar* var," ekledi, arkasında volta atan insan adama dikkatle bakarak. Her yerde demek biraz abartılı olurdu; buradaki diğer tek insan kasanın arkasındaki orta yaşlı, korkmuş görünümlü kadındı.

"Ne oldu?" diye sordum. Rogue'un sinirlenmesi en azından korkunun üzerimdeki etkisini kırmıştı. Korkmam için uygun bir zaman değildi. Elimi taşın altına koymalı ve bunu yapabilecek en niteliksiz kişi olsam da bu işi düzeltmeliydim.

Grace'i kucağıma alabilir miyim? Ya omuriliği zedelendiyse?

Rogue sessizce, "Aşırıya kaçtı," dedi. *Tamam, tamam.* Tamam, muhtemelen agathos yeteneklerini fazla kullanmıştı. "Onu buradan çıkarmalısın, o adam ambulans çağırmak için can atıyor ve ben onu defedemiyorum."

Topallayan kızımı kollarımın arasına aldım, başının geriye doğru sallanışını görünce kalbim tekledi. *Hadi, Gracie. Benim için uyan.*

Arkamdaki insan bir itiraz sesi çıkardı ama ben ona açıkça siktirip gitmesini söyleyen bir bakış attım ve o da vazgeçti.

"Çantasından anahtarlarını al," diye gereksiz yere Rogue'a talimat verdim. Grace'in çantasını karıştırmaya başlamıştı bile. Beni takip edip aracın kilidini açtı ve Grace'i dikkatlice arka koltuğa oturttum, koltuğun kenarına oturdum, Grace'in başını kucağıma yaslayabilmek için kapının yarısını dışarı çıkardım.

Onu hastaneye götürmeli miyim? Eğer yeteneklerini aşırı kullandıysa, muhtemelen dinlenmek onun için en iyisiydi ama yine de agathos yeteneklerinin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Öylece çekip gidemezdim çünkü lanet olası *Rogue* bizi biliyordu ve önce bununla ilgilenmem gerekiyordu. Açık kapının önünde durmuş, Grace ve benim sokaktan görünmemizi engelliyordu.

"Ne oldu?" Dişlerimi sıkarak söyledim. "Neden yeteneğini kullanıyordu?"

"Silahlı soygun," diye yanıtladı Rogue sıkılmış bir sesle. "Tümüyle süper oldu
üzerimde agathos vardı ve bilmiyorum. Boynuna dokundu ve bir şey mi yaptı? İkisi de bayıldı."

"Peki ya gözü?" Çok kötü görünmüyordu ama kesinlikle şişmişti.

"Sanırım dirseğiyle yüzüne vurdu. Tam olarak göremedim. Kendini korudu," diye ekledi Rogue. Daha iyi bilmesem, etkilendiğini düşünebilirdim.

"Nerede o?" Soğukkanlılıkla sordum, öfkemi yüzünden çıkarmaya tamamen hazırdım.

Rogue homurdandı. "Arka tarafta. Dükkânın sahibi Dev, kardeşlerini arayıp gelip onu dövmelelerini istemiş. Polislerin karışmasını istemediklerini hissediyorum. Tezgâhtaki onun karısıydı. Her neyse, kız kim?"

"Seni hiç ilgilendirmez," diye hırladım ve bir kolumu Grace'in başına koruyucu bir şekilde doladım. Nefesinin altından küçük bir inilti çıkardığına yemin edebilirdim. Bu iyiye işaretti, değil mi? Kahretsin, insanlarla ilgilenmek hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Biri için nasıl *endişeleneceğimi* bile bilmiyordum. Bu bende kusma isteği uyandırdı.

Telefonumu çıkarıp Bullet'e bir mesaj atarken Rogue, "Bence bu biraz beni ilgilendirir," diye itiraz etti. Grace hakkında ne *gördüğünü* hâlâ bilmiyordum, eğer gördüyse bile, ama son mesajında *onu* söylemişti.

Ben:

Kartlarınıza bakın.

Kurşun:

Kısa bir cevap alacaksınız çünkü zaten kartlardan anlamayan bir dinsizsiniz. Kılıçların dördü. Dinlenme ve iyileşme. O iyi olacak.

"Merhaba. Hâlâ burada duruyorum," diye homurdandı Rogue, ben Grace'in saçlarını okşamak için telefonumu yere bırakırken.

"Sana bir bok anlatmayacağım Rogue," diye iç geçirdim ve uyarıcı bir bakış attım. "Ve sen de başka kimseye bir bok anlatmayacaksın."

"Yoksa?"

"Yoksa hayatını mahvederim," diye cevap verdim kolayca. "Birinin annesi olman umurumda değil."

"Seni aradığım için aldığım teşekkür bu mu yani? Ne kadar da şeftalisin," dedi Rogue alaycı bir tavırla, ama kızgın olmaktan çok şaşkın görünüyordu.

"İsyan," diye fısıldadı Grace, sesi boğuklaşmıştı.

"Buradayım güzelim," dedim yüzüne doğru eğilerek, lakap dilimden kolayca döküldü. Çok güzeldi ama Rogue'a adını söylemek de istemiyordum.

Grace'in gözleri yavaşça açıldı ve sanki arabasının karanlık içi yerine doğrudan güneşe bakıyormuş gibi gözlerini sıkıca yumdu.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çok, çok kötü," diye inledi Grace.

"Neye ihtiyacın var? Hastaneye gidelim mi? Ödümü kopardın," diye itiraf ettim, gözünün etrafındaki şişliğin kenarını takip ederken, Rogue'un hâlâ orada durup etkileşimimizi izlediğini bir anlığına unutarak.

Grace de o anda onu fark etmiş gibiydi, şaşkınlığı küçük kıvılcımlar gibi tenimi okşuyordu. Daha önce onun duygularını hissettiğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Bu onun *uyanık* ve burada benimle olduğunu hatırlatan bir şeydi.

"Hastane yok," diye nefes aldı ve kendini zayıf kollarının üzerinde yukarı itmeye çalıştı. Grace'i oturur pozisyona getirdim ve kendini dengede tutarken bir an için kalçamı kavradı. "Sadece uykuya ihtiyacım var. Ve karbonhidrat."

"Büyüleyici. Benim gitmem gerek," diye açıkladı Rogue. "Quinn'i kardeşimle bıraktım ve ikisinin de hâlâ hayatta olduğundan emin olmalıyım. Sırrının benimle güvende olduğundan emin olalım mı?"

"Fiyatını sen belirle," dedim kızgınlıkla, Grace'i Rogue'un merakından koruyabilecekmişim gibi sıkıca kavradım. Hiçbir daimon hiçbir şeyi bedavaya yapmazdı. Belki Dare hariç.

"Bir iyilik."

"bir tarihte belirlenecek sanırım," diye kestirip attım.

Rogue elini uzatarak, "Seçme şansın yok ki," dedi. Tanrı aşkına.

"Peki," diye homurdandım ve elini tuttum. "Bu gece burada olanlar hakkında *tamamen sessiz kalman* karşılığında, sana daha sonra belirlenecek bir iyilik yapacağım."

"Anlaştık," diye cevap verdi kendinden memnun bir sırıtışla, La Nuit'in büyüünün bir dalgalanması aramızdan geçerken. Grace bu alışveriş boyunca sessizdi ama merakının bir şey arayan dallar gibi bana uzandığını hissedebiliyordum.

"Görüşürüz muhabbet kuşları," diye duyurdu Rogue, uzaklaşırken omzunun üzerinden beni tersleyerek ve az önce verdiğim sözden dolayı yüzümü buruşturdum. Bu sefer kartlarıyla yardımcı olmaya karar verdiğine göre, belki Bullet onun hakkında bana biraz rehberlik .

"Seni eve götürmem gerek Gracie," diye mırıldandım. "Burada çok açıktayız ve yemek yemen gerek. Sana ızgara peynir yapacağım."

"Bu sefer sana yemek yapmayı dört gözle bekliyordum," diye içini çekti Grace, az önce yaşadığı cehennem azabını düşününce garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ve sana hâlâ yemek yapmamış olmam bir yana, artık en az bir kişi bizi biliyor."

"Bu konuda düşündüğüm kadar üzgün görünmüyorsun," dedim, kemerini bağlamasına yardım ederken. Umarım hava yeterince karanlıktı ve kimse arabasını sürdüğümü fark etmedi. Kasabadaki tek agathos olarak Grace'le ilgili her şey oldukça dikkat çekiciydi, gümüş renkli cipi de buna dahildi.

"Bu biraz da benim hatam," diye cevap verdi Grace solgun bir gülümsemeyle.

"Bu kimsenin hatası değil. Sadece iyi olmana sevindim." Grace itiraz eder gibi bir ses çıkarınca dudaklarımı alına bastırdım, dışarı çıkıp kendimi sürücü koltuğuna bırakmadan önce baygın olmamasının ne kadar harika olduğunu takdir etmek için orada gereğinden uzun süre kaldım.

"Kalmamız gerekmez miydi?" Grace binasının köşesini döndüğümüzde sordu. Yaşlı bir kadın gibi sürüyordum ama biraz daha hızlı gidersem onu itip kakacağımdan ve yine bayılacağından korkuyordum. "Polis benimle konuşmak istemeyecek mi?"

. "Görünüşe göre ev sahibi ve kardeşleri adamın kendisiyle uğraşıyor."

Grace telaşla, "Kulağa korkunç geliyor," diye cevap verdi.

"Bilmiyorum," dedim dalgınca, apartmanın karşısına park ederken. "Muhtemelen onu biraz hırpalayacaklar ve siktirip gitmesini söyleyecekler."

Bana sabıka kaydından daha iyi geldi ama kız arkadaşımı vurabilecek bir adam da umurumda değildi.

Şey, kız arkadaşım değil.

O benim kız arkadaşım mıydı?

Grace'in utanç verici düşünce zincirimi bir şekilde duyabileceğinden endişelenerek dikiz aynasından arkaya baktım, ama tamamen kendi dünyasında kaybolmuş görünüyordu, alt dudağını gergin bir şekilde çiğniyor ve geri dönmek ister gibi omzunun üzerinden bakıyordu.

Kahretsin, gerçekten de geri dönmek istiyordu. Yeteneklerini tüketmiş olsa bile başı dertte olan bir insan onun için siren çağrısı gibiydi. Her zaman bir agathos olmanın bir daimon olmaktan daha kolay olacağını düşünmüştüm, ama şimdi o kadar emin değildim. İkimiz de insanların sefaletiyle bombardımana tutuluyorduk ama aslında onlardan bunu *düzeltilmeleri* bekleniyordu.

Arabadan çıktım, takip edilmediğimizden emin olmak için etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra aracın onun tarafına doğru ilerledim. Kapısını açtığımda Grace irkildi, düşüncelerine o kadar dalmıştı ki arabadan indiğimi bile fark etmemişti.

"Herkesi kurtarmak senin işin değil," dedim nazikçe, emniyet kemerini açmak için ona doğru uzandım. Yakınlığım karşısında nefesi kesildi ve uzaklaşırken dudaklarımı onunkilere değdirdim.

"Yine de öyle," diye fısıldadı dudaklarını yalayarak. "İnsanlara yardım etmek tam anlamıyla benim yaratılış amacım."

Grace'in arabadan inmesine yardım ederken içimden çıkan hoşnutsuz sese engel olamadım. İnsanların kıyametine çağrılmışım ama benim de özgür iradem vardı. "Görevimi" yapmadan çekip gidebilir ve tanrıçayı hayal kırıklığına uğrattığım için zerre kadar suçluluk hissetmeyebilirdim. *Yüce Ana* yarattıklarına karşı bu kadar cömert olmamıştı.

Bir kolumu Grace'in beline doladım, çantasını diğer koluma attım ve onu caddenin karşısındaki binasına götürdüm. Yürüyordu, bu olumlu bir şeydi ama kesinlikle bana oldukça fazla yaslanmıştı.

Onu bu kadar bitkin hissettiren şeyin tam olarak ne olduğunu bilmek istiyordum, böylece bir daha asla olmayacağından emin olabilirdim, ama önce ona yemek yedirmek daha önemliydi.

Onu eve sokar sokmaz, yere diz çöküp Grace'in botlarını çıkarırken o da bolca kızardı, ardından paltosunu çıkarıp onu kanepeye yönlendirdim. Hafızamın derinliklerinde, dördüncü sınıfta bacağımı kırdığımda annemin beni televizyon kumandası ve atıştırmalıklarla kanepeye oturttuğunu hatırlıyordum. Bu, onun benimle aktif olarak ilgilendiği birkaç anımdan biriydi.

Sıkı bir gülümsemeyle Grace'e uzaktan kumandayı uzattım ve mutfağa gidip şişmiş gözü için buzluktan bezelye aldım, ona geri getirirken mutfak havlusuna sardım. Kanepenin köşesine yerleşmiş, bacaklarının üzerine bir örtü örtmüştü ve bezelyeleri ona uzattığımda bana şaşkın bir bakış attı.

"Gözün için," diye açıkladım, kendimi aptal gibi hissederek. Bırakın bir insanı, bir Japon balığına nasıl bakacağımı bile bilmiyordum.

"Teşekkür ederim," dedi Grace nazik bir gülümsemeyle, yüzüne götürürken yüzünü buruşturarak. "O kadar da kötü değil," diye beni temin etti.

"Böyle bir şey olmamalıydı," diye mırıldandım ve tekrar kızarmış peynir yapmak için mutfağa döndüm. Muhtemelen başka bir şey pişirmeyi öğrenmeliydim. Yemek pişerken cebimdeki telefonum çaldı ve Bullet'tan gelen başka bir mesajla karşılaştım.

Kurşun:

Her şey yolunda mı?

Kahretsin, Grace'e ondan bahsetmek zorunda kalacaktım. Belli ki onun hakkında bir şeyler biliyordu ve bu bilgiyi ondan saklamayacaktım.

Ben:

Güzel. Yine de sana soracak bir sürü sorum var.

Kurşun:

*Zamanla her şey netleşecek, mon chéri. Git hastana bak,
Hemşire İsyanı.*

O gerçekten en kötüsüydü.

Kendim ve Grace için bir tepsi yemek getirdim, Grace hemen kendini yukarı itmeye çalıştı.

"Vay canına, nereye gidiyorsun?" Tepsiyi sehpanın üzerine bırakarak sordum.

"Burada mı yiyeceğiz?" Grace bana boynuzlarım çıkmış gibi bakarak sordu.

"Uh, evet? Sorun olur mu?"

"Daha önce hiç kanepede yemek yememiştim," dedi şaşkın bir ifadeyle. "Bu çok eğlenceli."

Grace'in eğlence anlayışı kanepede yemek yemekse, oyunumu gerçekten geliştirmem gerekiyordu. Onu doğru düzgün bir randevuya çıkaramamam çok kötü. Bu gizlilik olayı saçmalıktı.

"Tamam," dedim ve ona bir tabak uzattım. "Bugün neler olduğunu duymak isterim ama önce seninle Bullet hakkında konuşmam gerek."

"Bullet?" diye cevap verdi, gözlerini kırıştıtararak. "Bu bir isim mi?"

"Hm? Oh, evet. Çocukken vuruldu ve neredeyse onu öldürecek olan kurşunu boynunda taşıyor, lakabı da buradan geliyor."

"Doğru," diye cevap verdi Grace belli belirsiz.

"Oneiroi soyundan geldiği için kehanet rüyaları görüyor, ayrıca Gece Tanrıçası'yla iletişim kurmak için başka yöntemleri de var," diye devam ettim, Grace aniden doğruldu ve tüm dikkatini bana verdi. "Her neyse, seninle ilgili imgelemler gördüğünden oldukça eminim. Bu gece bir şeyler olduğunu biliyordu ve senden ismen bahsetmemiş olsa da, cevaplar istersem tek başıma okuma yapamayacağını söyledi." Utangaç bir tavırla enseme kaşıdım. "Ona özellikle senin hakkında bir şey söylemedim ama onun radarında olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Agathos'un daimon imgelemlerinde genellikle görünmediğini varsayıyorum," diye cevap verdi Grace, üzgün olmaktan ziyade teslim olmuş görünüyor.

"Sanırım değil," diye kabul ettim. "Her neyse, o sizin tarafınızda gibi görünüyor, *bizim* tarafımızda.

-Ve sanırım cevaplar için karanlığa dönmek istiyorsanız onunla tanışmak da bir seçenek. Sizi uyarmalıyım, onu çocukluğundan beri tanırım. Tam bir baş belasıdır, bilmecelerle konuşur ve gösteri müziklerini sever."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye cevap verdi Grace sevgiyle gülümseyerek. "Açıkçası onunla daha önce tanışmadım çünkü senden önce hiç daimon tanı mıyordum ve Bullet adında birini *kesinlikle* hatırlardım ama sen ondan bahsederken... Bilmiyorum. Bana tanıdık geliyor."

Izgara peynirimden bir ısırık alırken kaşlarımı çattım. Tanışmış olsalardı Bullet bir şeylerden bahseder miydi? Hayır, tanışmış olamazlar. Bullet bugünlerde evinden neredeyse hiç çıkmıyordu.

"Diğer daimonlardan bahsetmişken... Rogue'du, değil mi?" Grace rahatça sordu, merakı tenimi yakıyordu. Yemeğimi ağızıma götürürken donup kaldım, birden bunun çok rahatsız edici bir konuşmaya dönüşebileceğini fark ettim.

"Uh, evet. Rogue. Hiçbir şey söylemeyecek. Aramızdaki bir anlaşma tanrıça için bağlayıcıdır, geri adım atmak hayatının mahvolması için doğrudan bir davettir. Ayrıca, bir daimondan gelecek belirsiz bir iyilik çöpe atılamayacak kadar iyidir, açık çek sayılır," diye omuz silkerek ekledim. Gece Tanrıçası onur konusunda çok başarılıydı.

"Medyum olduğunu söyledi."

Homurdandım. "Hayır. Bu sadece onun yıkıcı mizah anlayışı." Tenimde bir tür sümüksü, nahoş bir ürperti vardı ve bu duygunun Grace'den geldiğini anlamam bir anımı aldı. Hissettiğim şey kıskançlık mıydı? *İlginçti*. "Rogue Oizys soyundan geliyor. Bir insanın sefaletini hissedebilir. Hissetmenin ötesinde, bunun ayrıntılarını biliyor ve bunu daha kötü bir şeye dönüştürebiliyor."

"Bu...yikes." Grace kalın kalın yutkundu. "O da çok iyi görünüyordu."

"Ne zaman?" Şaşkınlıkla sordum.

Grace'in dudakları kıpırdadı. "Ondan istediğimde adamın dikkatini dağıttı. Ve seni aradı, değil mi? Çok nazik bir davranıştı."

Tanrıya şükür Rogue beni aradı, aramasaydı ne olurdu düşünemiyorum bile. Sanırım Grace'in ailesi onun acil durum bağlantılarıydı ve ben daha bir şeylerin ters gittiğini anlamadan Auburn'e geri götürülmüş olurdu. Bu düşünce rahatsız ediciydi. Sürdürmek zorunda olduğumuz gizlilikten nefret etmek için bir neden daha.

"Bu benim kötü şansımdı," diye ekledi Grace, parmaklarındaki var olmayan kırıntıları tabağına fırçalayarak. "Bugün işte yeteneğimi tükettim. Bir noktada kötü bir şey olacağını biliyordum."

O dükkânda yaşananların onu belli etmek istemediğinden daha fazla sarstığını hissediyordum ama Grace acılarına rağmen gülümsemeye alışkındı. Belki bir gün o maskeyi benim yanımda rahatça çıkarabilirdi ama sanırım henüz o noktada değildik.

Daha birkaç gün önce tanıştığımızı düşünürsek, bu garip bir şekilde hayal kırıklığı yarattı.

"Şu anda kötü şansы kaldırabileceğinden emin değilim Gracie," diye mırıldandım endişeyle. Onu eleştirmek istemiyordum, özellikle de geçirdiği günden sonra, ama şu anda ikimizin de akıllı olması gerekiyordu.

"Birinin bana ihtiyacı olduğunda çekip gidemiyorum Riot. Sanki içgüdülerim beni geçiriyor, ne yaptığının farkında bile değilim." Grace'in gözleri anlamam için yalvarıyordu ve ben de Grace hissetmeden önce hayal kırıklığımı bastırmaya çalışarak, ama bu duygu paylaşımı olayının nasıl işlediğini tam olarak anlayamadan, gergin bir şekilde başımı salladım.

"Dükkandaki adama ne yaptın?"

"Tüm agathoslar acıyı emebilir -zihinsel ve fiziksel. Onun zihinsel ıstırabının çoğunu bir kerede aldım, bu yüzden bayıldı. Ve başımın ağrımalarının nedeni de bu," diye ekledi sonradan.

"Kahretsin, muhtemelen Tylenol ya da başka bir şeye ihtiyacın var," diye mırıldandım, tabağımı bir kenara bıraktım ve banyo dolabına gitmek için ayağa fırladım. Bunu neden düşünmemiştim ki?

Elimde su ve ilaçla döndüğümde Grace bana şaşkın bir gülümseme fırlattı. "Endişelenmene gerek yok, genelde aşırıya kaçtığımda yatağa kapanıp uyurum. Yarına kadar iyi olurum, her zamanki gibi işe giderim."

"Olmaz," diye yanıtladım, bunu önermesi bile beni dehşete düşürmüştü. "Biri *işte olmak* üzere iki farklı yeteneğini kullandın ve yüzüne bir dirsek yedin. Bir gün izne ihtiyacın var."

Grace bana bu kavram ona tamamen yabancıymış gibi baktı. Patronu ondan yeteneklerini işte kullanmasını bekliyorsa, iyileşmesi için ona zaman vermeleri gerekmez miydi? Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar düzenli bir işte çalışmış değildim ama eğer ona iyileşmesi için zaman vermiyorlarsa... bu biraz sömürücü görünüyordu.

"Sanırım yapabilirim," diye çekindi Grace. "Yarın akşam ailemin evindeki yemekten önce dinlenmek iyi olur. Her Cuma gitmek zorundayım," diye ekledi bana özür dileyen bir bakış atarak.

"Ben de bugün izin alacağım," diye karar verdim. Bu, Dare'in sorularından kaçınmak için de uygun bir yol olacaktı. "Şimdiye kadar gördüğün en seksi hemşire olacağım."

"Hiç şüphesiz," diye güldü Grace, hareket gözünün etrafındaki hassas deriyi çekiştirirken hafifçe irkildi.

Boş tabağı kucağından aldım ve bir şaşkınlık çılgılığı atarak onu kollarıma aldım. "Haydi, Süper Kadın. Karbonhidratını aldın, şimdi uyuyacaksın."

* * *

Grace'in tekrar üzerimde kıvranmasıyla sonuçlanabilecek küçük bir sabah öpüşme seansı için ne kadar çaresiz olsam da, o bu sabah kesinlikle buna hazır değildi. Ölü gibi uyumuştı -bu da hala nefes alıp almadığından emin olmak için ona deli gibi bakarak saatler geçirdiğim anlamına geliyordu- ve uyandığında hala oldukça sersemlemiş görünüyordu.

Ayrıca, gözü hala mor ve şişti, bu da yardımcı olmadı. Belki de o küçük solucanın ne kadar kapsamlı bir şekilde cezalandırıldığını sorardım çünkü ona birkaç darbe vurmaktan çekinmezdim ve genellikle şiddet yanlısı bir adam değildim. Benim kanımdan değil.

Ben mutfakta sessizce kahve yapmaya çalışırken Grace'in oturma odasında patronuyla telefonda konuştuğunu duyabiliyordum. *Aslında* kulak misafiri olmuyordum ama küçük bir evdi...

"Bunun sizin için çok rahatsız edici olduğunu biliyorum-" Grace beş dakikalık konuşma boyunca yaptığı gibi yine aniden durdu. Patronundan zaten nefret ediyordum. Grace onun hakkında konuşmakta tereddüt ediyordu ve sebebinin bu olduğundan emindim. Ona kesinlikle doğru davranmıyorlardı.

Grace'le bir gelecek düşünmek kendime işkence etmenin akıllıca bir yolu gibi görünüyordu ama onu gerçekten elimde tutabilirsem, birlikte normal bir hayat sürmenin bir yolunu bulabilirsek... İlk olarak, bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerekiyorsa yapardım. İkincisi, ona gerçekten değer veren bir işveren bulması için onu teşvik ederdim.

Üçüncüsü, her gece son iş olarak ve her sabah ilk iş olarak ona orgazm yaşatırdım.

"Pazartesi günü kesinlikle orada olacağım-"

Mutfaktan sessizce çıktım ve Grace'i elindeki telefona kaşlarını çatmış bir şekilde bakarken buldum. "Yüzüme kapattı."

"Sen bir gün izin aldığında hep böyle mi davranır?" Grace'e yüzde doksanı fındık kreması olan bir kahve uzatırken sordum.

Grace bana minnettar bir gülümseme atarak, "Hiç izin almadım," diye cevap verdi. "Biz hastalanmayız. Yeteneğimi aşırı kullanmak izin almam için tek neden olurdu."

"Yeteneğinizi aşırı kullanmak kişisel bir gün için harika bir nedendir."

Grace alaycı bir ifadeyle, "Annemin bunu kabul edeceğinden şüpheliyim," dedi. "Aile yemeği tam bir kâbusa dönüşecek."

"Daha birkaç saat var," dedim omuz silkerek. "O zamana kadar en sevdiğin aşk filmlerinden kaç tanesini izleyebileceğimize bakalım derim."

OceanofPDF.com

Bölüm 12

"Demek şu Troy Bolton denen adamdan gerçekten hoşlanıyorsun, ha?" Ben *High School Musical 3*'ün final şarkısını mırıldanırken Riot bana takıldı. Bütün gün kanepede oturarak üç filmi de izlemiştik ama akşam yaklaşıyordu ve benim aile yemeği için hazırlanmam gerekiyordu.

"Lisedeyken *her şeydi*. O uzun yandan süpürülmüş saçak..." Makyaj süngerimi yüzümü dramatik bir şekilde havalandırmak için yere bıraktım. Makyaj malzemelerimi ve el aynamı sehpanın üzerine koymuştum ve gitmeden önce banyoda tek başıma hazırlanmak yerine Riot'la geçireceğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmek için yere bağdaş kurmuş otuyordum.

Bu bile küçük bir isyan eylemi gibi geldi. Riot benim ruh bağım olsa bile, annem aramızdaki bu *rahatlık* karşısında dehşete düşerdi.

Riot dağınık siyah saçlarını öne doğru çektişirdikten sonra yana doğru itti ve on yıl önce olsa çok havalı bulacağım bir hareketle gözlerinin önünden geriye doğru savurdu.

"Bu senin için uygun mu Gracie?" diye sordu baştan çıkarıcı bir ses tonuyla.

Titizlikle yaptığım kapatıcı çalışmama geri dönmeden önce koluna vurdum, cevap verirsem hangi gerçeğin ağzımdan kaçabileceği konusunda çok endişeliydim. Riot'ın *bunu benim için yapması* için tek bir şey yapmasına gerek yoktu. Sadece var olarak *bunu* benim için *yaptı*.

Kompakt aynamı kaldırdım ve şişmiş gözümün etrafında oluşan morumsu morluğun üzerine hafifçe kapatıcı sürdüm, irkilmemi zar zor bastırdım. Riot saçlarını yerine iterken bana inanmayan bir kaşını kaldırdı ve bu işlem bana acı verdiği için morluğu kapatmamı onaylamadığını belli etmemeye çalıştığını biliyordum.

Cebinden oymalı çakmağını çıkardı, tedirgin olduğu zamanlarda yaptığını fark ettiğim gibi, akılsızca çakmağıyla oynuyordu.

Yine de annem görünür bir çürükten nefret ederdi. En azından gizlemeye çalışmazsam bunu tembellik belirtisi olarak görürdü, üstelik o gün işten izin aldığımı bilmeden. Bu *kesinlikle* bir tembellik belirtisi olarak not edilirdi.

Yine de kendimi pişman olmaya ikna edemedim. Hayatımın en güzel günü olabilirdi. Riot ve ben atıştırmalıklarla karnımızı doyurmuş, üç *High School Musical* filmini de izlemiş ve tüm bu süre boyunca kanepede birbirimize sokulmuştuk. Bundan öteye gitmemiştii - ki buna minnettardım çünkü gözüm gerçekten ağrıyordu ve kendimi hâlâ bitkin hissediyordum, ama sarılıp yatmak iyileşmeme çok yardımcı olmuştu. Bir şekilde Riot'un enerjisinin bir kısmını emmiş ve cildime işlemiş gibi hissediyordum.

Makyajımı bitirdim ve üstümü değiştirmek için odama daldım, annemin gözüne girebilmek için onun en sevdiği elbiselerden birini seçtim. Yüksek yakalı, üç çeyrek uzunlukta kolları ve taraklı etek ucu olan soluk pembe bir elbiseydi. Annem bu elbiseyi çok severdi. Benim favorim değildi. Beni porselen bebek gibi hissettiriyordu.

"Tamam," dedim ve bir elimde çantam, diğer elimde saçlarımı düzelterek oturma odasına geri döndüm. "Birkaç saate gelirim. En fazla üç."

Riot'un gözleri kıyafetimin üzerinde yavaşça gezindi ve ağzının etrafında oynayan küçük gülümsemeyle yüzümün ısındığını hissettim.

"Gülünç mü görünüyorum?" İçimi çektim. Onu havalı tek renkli kıyafeti, dövmelele ve piercingleriyle Rogue'la konuşurken görünce kendimi çok daha gülünç hissettim. Riot böyle bir kadının etrafında büyümüştü. Muhtemelen benim bir keke benzediğimi düşünüyordu.

"Çok sevimli görünüyorsun," diye cevap verdi, sesi tamamen samimiydi, bu da durumu daha da kötüleştirdi. Onun yanında sevimli olmak istemiyordum. Bir çılgınlık anında onu buzdolabına doğru ittiğimde hissettiğim o *seksi* ve güçlü duyguyu geri istiyordum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Burada iyi olacak mısın?"

"Babamın evine uğramam gerekiyor ama döndüğünde burada olacağım," dedi Riot, ayağa kalkıp kısa mesafeyi geçerek yanıma geldi. Elleri kalçalarımın üzerinde hafifçe gezindi ve sert elbisemin yumuşak balerin pambesinin yanında tenindeki renkli mürekkebe hayret ettim. "İyi olacağına emin misin?"

Hayır.

"Rutin bir aile yemeği olacağına eminim," diye cevap verdim. Riot'un çenesinin altını öpmek için eğilmeden önce bir an tereddüt ettim. Ben geri adım atmadan elleri belime dolandı ve muhtemelen çıplak rujumu mahveden düzgün bir öpücükle dudaklarımı yakaladı.

"İçgüdülerine ters düştüğünü biliyorum ama *lütfe*n kimseye iyi şans vermemeye çalış," dedi sessizce, beni kendine yakın tutarak. "Bu işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama senin acı çektiğini görmekten *nefret ediyorum*."

Benden herhangi bir söz vermemi istemedi, bunun için minnettardım çünkü sözümü tutamayacağımı biliyordum. Şu anda aklım başımdaydı ve kendimi ya da onu riske atmak gibi bir niyetim yoktu.

Eğer ihtiyacı olan biriyle karşılaşırsam.

"Deneyeceğim," diye cevap verdim usulca, vücudumdaki her zerreyi bunu kastederek. Depomda Auburn'e durmadan gidip gelmeme yetecek kadar benzin vardı ve ben de bunu yapmayı planlıyordum.

"Döndüğünde burada olacağım," dedi Riot, ellerim gömleğine gömülürken alnıma bir öpücük bırakarak. Kendimi onun gitmesine izin vermeye zorlayarak sessizce başımı salladım.

Burada olacağına dair verdiği güvence, tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Daha önce hiç kimse sadece benim için burada kalmamıştı.

Cesaretim tükenmeden arabama doğru koşmaya başlamadan önce Riot'a titrek bir gülümseme attım.

Annemle babamın dairesel araba yoluna girdim, evin her bir penceresinden dışarı ışık sızıyordu.

Evleri Auburn banliyösünde devasa bir kolonyal malikaneydi. Ön girişin etrafındaki duvarlar ve sütunlar beyazın neredeyse kör edici bir tonuna boyanırken, ikinci kattaki panjurlar lacivertin zevkli bir tonuyla yapılmıştı ve her şey yemyeşil eğimli çimler ve rahatsız edici derecede simetrik peyzajla çevriliydi.

Bütün günü Riot'la geçirdiğim için, hem onun enerjisinden güç aldığımı hem de bir şekilde görünür olmasından biraz daha fazla korktuğumu hissettim. Işıklarda durduğumda, gözlerimin bir şekilde kırmızıya dönüp dönmediğini dikiz aynasından bile kontrol ettim. Mantıken bunun olmayacağını biliyordum -muhtemelen- ama paranoya beni mantıksız davranmaya itiyordu.

Loş ışıkta yansımamı tekrar kontrol ettim ve rujumun yerine iyice yerleştiğinden emin oldum. Dudaklarım normalden daha mı şiş görünüyordu? *Hayır*, hayal görüyordum. Dışarıdan bakıldığında, geçen haftaki halimle aynı görüldüğümünden oldukça emindim.

Annemin yüzü yemek odasının penceresinde belirdi, benimkine benziyordu ama çok daha sertti, sabırsızca bana bakıyordu. Görünüşe göre yemek öncesi panik zamanım sona ermişti.

Kendimi arabadan dışarı bırakırken içimdeki sinirler çalkalanıyordu. Her Cuma gecesi bir sabır egzersiziydi ve bu, bir hafta önce hiçbir şey saklamadığım daha basit zamanlara geri dönmüştü.

Riot gibi bir şey saklamıyordum. Sadece hayatım boyunca sakladığım her zamanki agathos dışı düşüncelerimi saklıyordum.

"Orada ne yapıyordun?" Kocaman beyaz çift kapıdan içeri girdiğim anda annem beni tersledi. Şeker, adaçayı rengi kalem etek ve blazer ceket takımıyla first lady gibi giyinmişti, ayağında sadece kendi evinde dolaşmak için giydiği çıplak yüksek topuklu ayakkabıları vardı. Benimkinden daha gür ve kıvrıcık olan uzun siyah saçlarını geriye doğru toplayıp düşük bir chignon yapmıştı ve makyajı her zamanki gibi kusursuzdu. Cildinin gereğinden fazla bronzlaşmasından nefret eder ve güneşten vebadan kaçır gibi kaçınırdı, bu da muhtemelen anne ve kızıdan çok kız kardeşlere benzememizi açıklıyordu.

Kimse 25, 8 ve 5 yaşlarında üç çocuğu olduğunu tahmin edemezdi, gerçi beni doğurduğunda sadece 20 yaşındaydı, bu da yardımcı oldu. Çoğu Agathos kadınının bu süre içinde en az on çocuğu olurdu -genellikle bir kız ve bir sürü erkek, ama Anesidora bu konuda aileme karşı cömert davranmamıştı.

"Ev sahibin içeride seni beklerken *aracında öylece oturmanın* ne kadar kaba bir davranış olduğu hakkında bir fikrin var mı? Altı ay uzak kaldın ve sana öğrettiğim her şeyi unutmuş gibisin," diye ekledi annem, ben uygun bir cevap bulmaya çalışırken.

Ne kadar bağımsız olursam olayım, annem beni yeniden çocuk gibi hissettirme yeteneğine sahipti.

Chance yanımdan geçerken, "Muhtemelen telefonuyla uğraşıyordu," dedi ve başımın üstüne bir öpücük bıraktı. Babalarım arasında en uzun boylu olan oydu ve Planlama ve İmar Departmanı'ndaki işine başlamadan önce özenle düzelttiği kızıl saçlarıyla her zaman en uzun boylu olan o olmuştu. Burada büyümüşü ve annem onu bulduğunda buraya yerleşeceklerine hiç şüphe yoktu.

"Ben daha çok gözün için endişeleniyorum," diye ekledi ve iki kat geri çekilip siyah gözümü incelemek için çenemi hafifçe kaldırdı. İlk kez değil, ortak özelliklerimizi -en çok da burunlarımızı ve çene hattımızı- listeledim. Hiç konuşulmadı ama her zaman Chance'in benim biyolojik babam olduğunu düşünmüşümdür, tıpkı Tobin'in Earnest'in babası olması ve Leon'un Valor'un tavırlarının esrarengiz bir kısmına sahip olması gibi.

"Dün şansımı çok kullandım ve kendimi silahlı bir soygunun ortasında buldum," dedim, yüzümün yaralı tarafını kapatmak için saçlarımı bilinçli bir şekilde öne doğru çekerek.

"Biliyoruz," dedi annem soğukkanlılıkla ve bana sert bir bakış attı. "Constance bugün izin aldığını söylemek için beni aradı bile."

Chance yumuşak bir sesle, "Bu tamamen makul görünüyor," diye ekledi, ancak annesinin yüzünden aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu. "Bugün rahatlatıcı bir gün geçirdin mi?"

"Çok rahatlatıcı, teşekkür ederim," dedim sıkı bir gülümsemeyle. Bir şey sakladığımı anlayabilirler miydi? Tanrım, kesinlikle anlayabilirlerdi.

Soruları çok sivri olmadığı sürece sorun olmazdı. Eminim annem izin alıp onu kötü gösterdiğim için çok sinirlenecek ve başka bir şey sormayacaktır.

"Mercy ve çocukları almaya gidiyorum," diye homurdandı, topuklarının üzerinde döndü ve fuayeye hakim olan geniş merdivenlerden yukarı doğru yürüdü, stilettoları her adımda ahşaba uğursuzca vuruyordu.

Chance'i mutfağa kadar takip ettim. Diğer babalarımın biri olan Earnest yemek hazırlıyordu ve Valor'un çalışma odasında olduğunu, dördüncüsü Creed'in ise yukarıda çocuklarla birlikte olduğunu tahmin ettim.

Ben büyürken, annem en çok ilgilenen ebeveyndi, ama görünüşe göre Creed çoğunlukla Leon ve Tobin ile ilgilenirken onu yakmıştı.

"Grace," dedi Earnest, bana alışılmadık derecede temkinli bir bakış atarak. Teni benimkinden daha koyu kahverengiydi, son yıllarda uzattığı gümüşü gri sakalının bir kısmı onu örtüyordu, saçları kısacık tıraş edilmişti. Birçok agathos gibi o da insanlar arasında çalışıyordu. O da Creed de avukattı.

Earnest, Valor ve Annem birbirlerine oldukça benziyorlardı. Hepsi katı, kuralcı ve çoğu konuda hemfikirdi. Creed daha nazikti ve Chance'in biyolojik babam olduğu teorimi destekleyen, çoğunlukla iyi gizlenmiş bir asi çizgisi vardı.

"Annen nereye gitti?" diye sordu, önümden fuayeye bakarak. "Peki gözüne ne oldu?"

"Mercy ve çocukları alacak. Ve kötü şans," diye cevap verdim ve hemen lavaboya gidip salatayı hazırlamak için ellerimi yıkadım.

Valor mutfağa girdi, bakışları yemek hazırlıklarının üzerinde buyurgan bir şekilde geziniyordu. Çok ciddi görünümlü bir adamdı; uzun boylu, sıırım gibi, tuzlu ve biberli saçları yana yatırılmış, kalın çerçeveli gözlükleri vardı. Benim ve birlikte büyüdüğüm herkesin gittiği Auburn'deki küçük Agathos özel okulunda fen bilgisi öğretmeni olarak görev yapıyordu ve pantolon, yakalı gömlek ve yün süveteriyle her zaman bir fen bilgisi öğretmeni gibi giyinirdi.

"Grace," dedi sertçe. "Annen dışarıda arabada oturup ev sahiplerine karşı bu kadar düşüncesiz davrandığın için çok üzgün."

Zorla bir özür dilemeye çalıştım ama yalan söyleyemezdim ve üzgün değildim. En fazla üç dakikadır orada oturuyordum ve orası *ailemin eviydi*.

Valor, "Annenin duyguları konusunda gerçekten daha bilinçli olmalısın," diye devam etti. "İçinde bulunduğun durum onun için çok zor. Sen taşındığından beri daha da kötüleşti."

"Milton'da hâlâ mutlu musun?" Earnest sarımsaklı ekmeği fırından çıkarırken kuşkuyla sordu.

"Hem çok."

Üçü de aynı şaşkın ifadelerle bana baktı. Milton'a taşındığımdan beri bu soruya verdiğim en coşkulu cevaptı. *Şekerim*, poker suratım üzerinde çalışmam gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedi Chance bir alkışla, şarap kadehlerini çıkararak. "En önemli şey senin mutluluğun."

Valor bu değerlendirmeye katılmıyormuş gibi ofladı ama hiçbir şey söylemedi. Anne, Mercy'nin kolunu kendi kolunun içinden geçirerek mengene gibi kavradı, yüzünü buruşturan kuzenim ayak uydurmak için acele ediyordu. Tobin ve Leon hala Creed'in nazik sesi onları aşağı indiriyordu.

Bazen, babalarım beni yetiştirirken daha fazla ellerini taşın altına koymuş olsalardı farklı biri olup olmayacağımı ve bu *yüzden* Tobin ve Leon'la daha fazla ilgilenip ilgilenmediklerini merak ediyorum. Başka bir *benden* kaçınmak için.

"Mercy," diye selamladım onu, annemin elinden nazikçe çekip alarak. Aşırı sevecen bir aile değildik; Mercy ilk kez bana doğru atıldığında panik içinde onu neredeyse itip kakmıştım. Şimdi ise kucaklamalarına minnet duymaya başlamıştım.

"Kuzenim," diye minnetle nefes verdi ve kollarını belime doladı. "Seni *özledim*," diye fısıldadı dramatik bir şekilde, bu da son zamanlarda evde zor zamanlar geçirdiğinin şifresiydi.

"Ben de seni özledim," dedim sessizce, asi buklelerini yüzümden uzaklaştırırken omuzlarını sıkarak.

"Akşam yemeği," diye sertçe emretti annem. Daha önce Mercy ve benim birbirimize sarılmamızın onu rahatsız edip etmediğini merak etmiştim çünkü bizim ailemiz böyle değildi ama artık kıskandığını düşünmeye başlamıştım. Annem ruh bağlarının dışında, kendi çocuklarıyla bile bu tür kolay bir yakınlık kuramazdı.

Leon ve Tobin yanımdan geaip masaya giderken el salladılar, ben de onları takip ettim ve kendimden çok küçük kardeşlerime yakın hissetmediğim için biraz üzıldüm. Bana ara sıra uğrayan eğlenceli bir teyze gibi bakıyorlardı. Burada yaşarken bile bana böyle bakıyorlardı.

En azından aile yemeklerinde yemekler iyiydi - lazanya için neredeyse her şeye katlanabilirdim.

Bugün tükettiğim atıştırmalıklar için neredeyse pişmanlık duyacaktım ama sonra *We're All In This Together*'a eşlik ederken Riot'un bana patlamış mısır yedirmesinin ne kadar eğlenceli olduğunu hatırladım ve hiip pişmanlık duymadığıma karar verdim.

Hepimiz mutfaktaki daha gayri resmi yemek masasına oturduğumuzda annem, "Constance hakkında," diye söze başladı. Lazanyayla beslenen umut balonum kurşun gibi söndü.

Earnest gönüllü olarak, "Yakın zamanda Gözlemci rolünden yukarı çıkman için bir umut olup olmadığını sordum," diyerek Annemin düşünce zincirini tamamladı. "Pek iyimser görünmüyordu. Uzun zamandır bu işin senin için uygun olup olmadığını merak ediyorduk."

Ellerim çatall bıçak takımımın etrafında acı verecek kadar sıkılaştı ve annem fark etmeden önce kendimi rahatlamaya zorladım. Birinin bana "*Grace*, ?" demesi ya da son zamanlarda neler yaptığımı, evde yaptığım değişikliklerin *nasıl* gittiğini sorması ya da hayatıma gerçekten ilgi duyduğunu gösteren herhangi bir açık uçlu soru sorması çok mu fazlaydı?

Morarmış gözleri için o kadar da endişeli görünmüyorlardı ve dürüst olmak gerekirse bu acı veriyordu. Agathos kadınları el üstünde tutulmak için yaratılmışlardı ve *öyleydiler* de. Sadece bana değil. Kimsenin saygı duymadığı bir yetenekle ortaya çıkan garip, zor bir çocuktum ve sonra ruh bağlarımın çağrısını olması gerektiği gibi hissetmedim.

Auburn'deki insanlar onu rüküş ve sonradan görme olarak görürken annem itibarımızı yükseltmek için çok çalışmıştı ve ben de onun inşa etmeye çalıştığı isme sürülmüş kara bir lekeydim.

Creed ve Chance bana sempatik gülümsemeler attılar ama konuşmadıklarında şaşırmadım. Onların pasif doğaları, Anesidora tarafından daha otoriter olan üç kişiyi dengelemek için tasarlanmış gibi görünüyordu.

"İşimden zevk alıyorum," dedim sakın bir şekilde. "Elbette daha fazla sorumluluk gerektiren bir göreve yükselmek güzel olurdu ama hangi görevde olursa olsun sığınma evindeki herkes orada kalan insanlara yardım ediyor."

"Duyduk duymadık demeyin," diye cevap verdi Chance, masanın karşısından bana göz kırparak.

Bir süre garip bir sessizlik içinde yemek yedik. Annemle babam gözleriyle sessiz bir konuşma yapıyor gibiydi ve ben de durumu kendim için daha da kötüleştirmemek için dilimi ısırđım. Tobin ve Leon bile odadaki gerginliği hissederek sessizce yemeklerini yiyorlardı. Annemle babamın, isteklerini hemen yerine getirmediğimde bana ne hiç çözümedikleri hissine kapıldım, çünkü bu hiç de agathos'a uygun olmayan bir şeydi. Arkadaşlarım kesinlikle ebeveynlerinin isteklerini geri çevirmiyorlardı.

Ailem mi aşırı sertti, yoksa ben mi aşırı asiydim bilemiyordum.

Mercy yanımdaki yerinden gizlice beni destekleyici bir şekilde dürttü ve ben de karşılığında ona minnettar bir gülümseme gönderdim. Kendi ailemde ya da genel olarak toplumda tamamen yabancı olmadığımı hissettiren tek kişiydi.

Mercy de tatlı olma konusunda pek iyi değildi.

Peçetemi yere bıraktım, böylece eğilip ağrıyan göğsümü gizlice ovmak için bir nedenim olacaktı. Riot'tan ayrı kalmanın verdiği acı, her zamankinden daha hızlı bir şekilde artıyordu. Muhtemelen her şeyden çok onun yanımda olmasını, bana her zaman olduğu gibi sonsuz desteğini sunmasını dilediğim içindi.

Kendimi yargıladığım şeyler yaptığımda bile onun yanındayken asla yargılanmış ya da değersiz hissetmedim.

Valor zoraki bir rahatlıkla, "Büyükler bir ay içinde yola çıkacak yeni bir sosyal yardım gezisi önerdiler," dedi. Başımı kaldırıp baktığımda annemle babamın yüzlerinde aynı kararlılık ifadesini gördüm. İlgisiz kardeşlerim ve aniden uyanan Mercy dışında masada ağır bir boyun eğme duygusu vardı.

Bu kesinlikle spontane bir konu seçimi değildi.

"Öyle mi?" Dirseğimi sertçe masanın kenarına çarparak sormayı başardım ve önseziler omurgamda örümcekler gibi ürperirken irkilmemi gizlemeye çalıştım. Sosyal yardım gezilerinden hiç hoşlanmamıştım. Agathos dünyanın her yerindeydi ama biz en iyi hizmet verebileceğimiz yoğun nüfuslu bölgelere çekilirdik. Sosyal yardım gezileri her zaman agathoların yaşamak istemediği kırsal bölgelere yapılırdı, oradaki insanlara yeteneklerimizi deneyimleme şansı vermek için tasarlanmıştı. Çoğu agathonun asla göremeyeceği güzel yerler seçerek anlaşılmayı tatlandırdılar çünkü çoğunlukla sadece diğer şehirlerdeki ruh bağlarımızı bulmak için seyahat ediyorduk.

En azından resmi söylemler böyleydi.

Onları her zaman bekar agathos erkeklerini bir yere yerleştirmenin uygun bir yolu olarak düşünmüşümdür. Ruh bağı yetişkinliğe ulaşmamış ve çağrıyı hiç hissetmemiş olanlar. Sayıları çok fazla değildi ama böyle bir şey olduğunda kaçınılmaz olarak yer değiştiriyorlardı. Toplumumuzun yapısı, sosyal etkinlikler, hatta agathos topluluklarındaki konutlar bile belirli bir aile birimi etrafında tasarlanmıştı ve bekarlar ihtiyaç fazlasıydı.

Daha güzel bir isimle sürgündü.

"Endonezya'ya," diye devam etti Valor. "Sumatra'da nehrin hemen karşısında orangutanları görebileceğiniz küçük bir topluluk. Bu bir şey olmaz mıydı?" diye sordu sanki şimdiye kadar hayvan yaşamına hiç ilgi duymuş gibi.

Onunla ağzı sıkı annem arasında mekik dokudum, bana bu işin nereye varacağını söylemelerini talep ederek öfkelerini riske atıp atmayacağımı anlamaya çalıştım.

Tatlı olun. Tombul bebekleri, gökkuşaklarını ve mutlu şeyleri düşünün.

"Yaşlılar gitmeni istiyor Grace," dedi sonunda annem, sanki toplumumdan sürgün edilmiyormuşum gibi bir omzunu kaldırarak.

"Ne?" Mercy araya girdi. "Hayır. Kızlar sosyal yardım gezilerine gitmez. Peki ya ruh bağları-"

Valor, Mercy'ye uyarıcı bir bakış atarak, "Eğer Grace şimdiye kadar çağrıyı hissetmediyse, Yaşlılar onun asla hissedeceğine inanmıyor," diye araya girdi. "Eğer bir erkek olsaydı, çoktan bir yere atanmış olurdu."

Bunu zaten biliyordum ama kadınların sosyal yardım gezilerine asla gönderilmediğini göz önünde bulundurarak gidebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"İhtiyarlar Anesidora'nın Grace için istediğinin bu olduğuna inanıyor," diye cevap verdi Valor, benim yerime Mercy ile konuşarak, bu da sinirlerimi da artırdı. "Bu, Eutychia armağanını agathoların genellikle yaşamadığı bölgelere getirmek nadir bir fırsat. Sonsuza kadar tek bir yerde kalmayacaksın Grace. Yaşlılar seni farklı yerlere taşımaktan mutluluk duyacaktır."

"-Gitmek istemiyorum-" diye itiraz ettim ama Valor sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti.

"-ve çoğu agathos'un hayatları boyunca elde edebileceğinden çok daha fazla seyahat etme fırsatına sahip olacaksın. Sana karşı son derece cömert davranıyorlar," diye ekledi sivri bir bakışla.

"Seçim hakkımı elimden alarak mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"*Seçim mi?*" Anne tısladı. "Onlar senin kusurlarını bir lanet olarak görmek yerine potansiyel nimet olarak görmeyi *seçiyorlar*. Sizin seçimlerinizin konuyla ilgisi yok. Biz *hizmet* etmek için yaşıyoruz."

Gözlerimi hızla kırıştırdım ve gözyaşlarımı geri akıtmaya zorladım. Annemin daha önce söylemediği bir şey değildi ve bekârlığının onu toplum içinde çok utandırdığını biliyordum, ama gönderilmemi tercih etmesini kabullenmek zordu.

Earnest normalde ne kadar resmi olduğunu göz önünde bulundurarak alışılmadık bir nezaketle, "Elbette, ileride bu çağrıyı hissederseniz, buna saygı duyarım," dedi. "Bunu aradaki zamanı değerlendirmek için bir yol olarak düşün."

Paniklediğimi hissedebiliyordum, ağzım bir balık gibi açılıp kapanıyordu, bir yandan da bu durumdan kurtulmanın, çoktan bir ruh bağı bulmuş olabileceğimi haykırmamı içermeyen meşru bir yolunu düşünmeye çalışıyordum.

Riot'tan dünyanın öbür ucuna gönderilme fikri bile boğazımın düğümlenmesine neden oluyor, kaslarımdaki ağrı, acıdan nefesimin kesileceğini düşündüğüm noktaya kadar şiddetleniyordu.

Onu bırakamazdım. Bırakamazdım.

Geçmişte, her ne kadar sorularım ya da endişelerim olsa da, sonunda hep kabul etmiştim. Dışlanmaktan korkuyordum. Zaten sahip olduğumdan daha fazla olumsuz dikkati üzerime çekmekten korkuyordum. Sadece *korkuyordum*.

Barınakta kararlarını korkudan -gitme korkusu, kalma korkusu- alan pek çok insanla tanışmıştım ve bu yüzden onları asla yargılamamıştım. Korku meşru bir motivasyon kaynağıydı ve bunu ilk elden biliyordum.

Ama sesimi çıkarma korkusunun beni Riot'tan uzaklaştırmasına izin verirsem kendimi sonsuza dek yargılarımdan. Bunu durdurmak için hiçbir şey yapmasaydım kendimi asla affetmezdim.

"Cevabım hayır," dedim kararlı bir şekilde, Creed ve Earnest'i şaşırtarak. Kalbim göğsümde üç kez çarpıyordu ve ellerimdeki titremeyi durdurmak için mücadele ederken avuçlarım fena halde terliyordu. Valor ve Annem kaşlarını çatarken, Chance'in ağzı bastırılmış bir gülümsemeyle seğirdi. "Milton'da bir daire satın aldım, önemsemiş bir işim ve orada bir hayatım var. Beni bir hevesle yerimden etmek mantıklı değil-"

"Bu *adil* olmakla ilgili değil," diye tükürdü annem. "Bu sana ihtiyaç duyulan yerde hizmet etmekle ilgili, bencil kız."

"Bulduğum yerde bana ihtiyaç var," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde, sesimdeki titremeyi engellemiş olmamdan etkilenmiştim. "Buradan ayrılmayacağım."

Chance'in gülümsemesi gerginleşti, gözleri sempatiyle doldu. "Hepimizin ihtiyaçların emrine amade olduğumuzu biliyorsun Grace. Eğer Anesidora'nın seni başka bir yere götürmek istediğine inanıyorlarsa, seni başka bir yere götürmeye hakları var."

Riot seçme şansımızın olmamasını eleştirdiğinde Agathos'un yolunu savunmuştum. Ona bunun bir hediye olduğunu ve Anesidora'nın hata yapmadığını söylemiştim. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar pişmanlık duyduğumu hatırlamıyorum. Beni kendi hayatımdan koparıp almaya gerçekten hazırdılar.

"Bununla birlikte, senin için bir uzatma talep edebileceğimizden eminim," diye ekledi Chance, Valor'a sert bir bakış atarak. "Burada halledilmesi gereken işleriniz olacak. Daireyi satmak, barındaki işleri tamamlamak..."

Aralarına bakarak zayıf bir sesle, "O zaman her şey tamam," dedim. "Karar verildi."

"Yaşlılar bugün Constance'tan tavsiyesini vermesini istediler." Annemin sesi kesin bir şekilde çınladı ve içime bir ürperti yayıldı. Bugün mü? Tabii ki bugün sordular, ilk kez işten izin almıştım. Her şey çok *adaletsizdi*. Haksızlıktan da öte, ama beynim öfkemi ifade edecek sözcükleri bulamayacak kadar çok kötü senaryo üretiyordu.

Çoğunlukla sadece ağlamak istiyordum, bu da beni rahatsız ediyordu. Üzgün değildim, *öfkeliydim* ama öfkem daha da aşağılayıcı olmak için sık sık gözyaşı şeklinde ortaya çıkıyordu.

Mercy masanın altından elimi tuttu ve elimi sıkıldığını belli belirsiz fark ettim ama çoğunlukla uyuşmuş hissediyordum.

Valor sonunda, "Ek süre isteyeceğiz," diye cevap verdi, sesi sertti. Daha küçük bir adam olsa, benim için yaptığı en küçük kolaylık karşısında annemin ona gönderdiği bakışlar altında solup giderdi. "Ama Yaşlılar çoktan oy verdi Grace. Senin yerinin sosyal yardımlaşma olduğunu düşünüyorlar. Sana bir gelecek veriyorlar."

Geleceğimi kendi başıma bulduğumdan oldukça emindim ve kelimeler dilimin ucunda yanıyordu, dışarı çıkmak için çaresizdim, ama kendime riskin çok büyük olduğunu hatırlatarak onları geri tuttum.

Riot'unkini tehlikeye atmak anlamına gelecekse, kendim için keşfettiğim gelecek konusunda ısrar etmezdim.

Bölüm 13

Grace ailesinin evinden döndüğü anda hissettim. Onu beklerken giderek sabırsızlanmaya başlamıştım, çakmağımla o kadar çok oynadığım için sıvım bitmek üzereydi. Bu gece bana *ihtiyacı varmış* ve ben onun yanında değilmişim gibi hissediyordum ve bu beni delirtiyordu.

Neredeyse peşinden gidecek kadar delirmiştim. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum -muhtemelen Auburn'deki iğrenç konaklardan birinde- ama hissettiğim paniği kaynağına kadar takip edebileceğimi hissediyordum.

Grace kapıyı iterek açtı ve neredeyse içeri düştü, ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve her zaman yaptığı gibi rafa düzgünce koymak yerine yere bıraktı ve çantasını yan masaya fırlattı. Ben kanepenin yanında ne yapacağımı düşünürken, o kadar agresif bir şekilde ceketinin düğmelerini koparmamasına şaşırdım.

Kadınlar hakkında daha çok şey bilmek isterdim. Ya da genel olarak insanlar hakkında. Tıpkı dün gece Rogue'dan telefon aldığımda olduğu gibi, daha *alfa erkek* olmayı ve işler kötüye gittiğinde *kontrolü ele almayı* diledim.

Grace'in öfkesi tenimde sıcak ve acı verici bir his uyandırıyordu ama alttan alta başka bir şey de hissediyordum. Belki de boyun eğme.

Ailesi bizi öğrenmiş miydi? Öğrenselerdi burada muydu?

Yaşam alanına adım attı, nefret ediyor gibi görüldüğü sert pembe elbisesiyle kanepenin yanında durdu, göğsü hızla inip kalkıyordu ama ifadesi hiç okunmuyordu.

Bir an için ikimiz de hareket etmedik. Hava, etrafımızda kalıcı bir bulut gibi asılı duran harcanmamış cinsel kimyadan daha fazlasıyla çatırdıyordu. Aramızda daha önce hiç yaşamadığım yeni bir yoğunluk vardı ve tek yapmak Grace'i omzuma atıp yatağa götürmekken kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım.

Ama sonra gözyaşlarına boğuldu ve ben de kendime geldim.

"Kahretsin, Gracie. Neyin var?" Odayı geçip onu kollarımın arasına alarak sordum.

Rahatlayarak ürperdi ve *tanrıça*, bunu anlayabiliyordum. O yakınımdayken her şey daha iyi hissettiriyordu.

"Büyükler," diye kokladı, yüzünü tişörtüme çevirdiğinde sesi boğuklaştı. *Büyükler mi? Bizi öğrenmişler miydi?* Başka ne onu bu kadar üzebilirdi ki? Yine de, kısıtlayıcı kalıplarına uymayan insanları attıkları bir tür agathos hapishaneleri olduğunu varsaymışım. Eğer varsa, Grace bir daimonla arkadaşlık ettiği için kesinlikle oraya düşerdi.

Deneyebilirler. Bunun asla izin vermem.

"Gel buraya," diye mırıldandım, onu kucağımda kanepeye sürükledim ve kollarımı beline doladım. Bir an için başını boynumun kıvrımına gömdü, elimi omurgasında aşağı yukarı gezdirip kendini toparlamasına izin verirken sessizce hıçkırdı.

İnsanları rahatlatmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Grace'in kimsenin onu mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş halinden daha az bir durumda görmesine izin vermekten hoşlanmadığını anladım. Dün gece arabada çılgına döndüğünde, geri dönüp gözünü morartan ve onu *vurabilecek* olan o pisliğe yardım etmek istediğinde, duyguları darmadağın olmuştu ama sakinlik maskesini yerinde tutmak için çok mücadele etmişti.

Birkaç dakika sonra Grace'in hıçkırıkları yavaşladı ve bana bakmak için başını kaldırmadan önce derin, sakin nefesler almasını dinledim.

"Makyajım berbat, değil mi?" diye burnunu çekti, gözlerini hızla kırptırdı ve gözyaşlarını durdurmak için bir tür sihirli kız hilesi gibi görünen tavana baktı.

"Bu... iyi," diye geçiştirdim. Grace muhtemelen buna katılmayacaktı ama dağılmış rimel ve morarmış gözüne bulaşmış kapatıcı buradaki en büyük öncelik değildi. "Yemekte ne oldu? Elders hakkında bu nedir?"

Başlıkları bile ürkütücüydü. Agathos her şeyi çok tuhaflaştırdı.

Grace bir an için elinin topuğuyla gözünün altını sildi, soruma nasıl cevap vereceğini anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Sosyal yardım gezileri denen şeyler var," diye yavaşça başladı. "Çok fazla bekar agatho yok - ve görünüşe göre benden önce hiç kadın yok - ama var olanlar, Yaşlılar tarafından agathoların genellikle yaşamadığı uzak yerlere sosyal yardım gezileri düzenlemekle görevlendiriliyor."

"Sürgün edildiler," diye cevap verdim.

"Evet," diye iç geçirdi Grace. "Aynen öyle. Sırada ben varım. Bir ay içinde."

"Lanet olsun, hayır," diye homurdandım, kollarım onu tutabilecekmişim gibi gerildi.

tamamen irade gücümle. Yapabileceğimi hissettim. Sanki bu her neyse Aramızdaki bağ, onunla daha yeni tanışmış olmama rağmen evreni isteğime boyun eğdirecek kadar güçlüydü.

Grace tekrar gözlerini hızla kırptırarak tavana baktı. "Gitmek istemiyorum. Aileme hayır dedim ama Yaşlılar buna çoktan karar verdi."

Agathos'a yönelttiğim ve çığ gibi büyüyen eleştirilerimi geri çektim. Belli ki Grace'i rahatsız eden bir konuydu ve şimdi zaten zamanı değildi.

Diktatör olduklarını ve tüm agathosların içine doğdukları ve asla sorgulama araçları verilmeyen bir sistemin tutsakları olduklarını düşünsem bile.

"Gitmeyeceğim," diye fısıldadı Grace, opal renkli gözleri benimkilere takılmıştı. "*Gitmeyeceğim*," diye daha güçlü bir şekilde tekrarladı.

"Kesinlikle gitmeyeceksin," diye kabul ettim ve öne omzuna bir öpücük kondurdum. İtaatsizliğinin onun için ya da ileride bizim için ne anlama geleceğini bilmiyordum. İhtiyarların ya da ailesinin bu haberi yalan söyleyerek kabul edeceklerinden şüpheliydim ama bu pazarlığa açık bir konu değildi. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Eğer bu konuda onunla savaşmak isterlerse, birisi bir daimon soymaya çalıştığında tam olarak ne olduğunu öğreneceklerdi, çünkü Grace benimdi.

Ve kimse benim olanı almadı.

"Sen..." Bir an tereddüt ettim, sorumun nasıl karşılanacağından emin değildim ama sorma ihtiyacı duydum. "Kaçmayı düşünüyor musun? Onların ulaşamayacağı bir yere taşınmayı?"

Grace burnunu çekti, düşünceli görünüyordu. "Ben onların ulaşamayacağı bir yerdeyim, bu yüzden Milton'a taşındım. Beni sokaktan falan çekip alacak değiller, böyle çalışmıyorlar."

Tartışmak istedim ama Grace halkını benden daha iyi tanıyordu. Aynı zamanda... Agathos'un doğru şeyi yapacağına olan güveninin yersiz olduğundan endişeleniyordum. Grace elini uzattı, başparmağıyla kaşlarımı düzeltti ve sanki acı çeken *benmişim* gibi *bana* sempatik bir gülümseme verdi.

Kendi iyiliği için fazla merhametliydi.

Birlikte oturduğumuz süre uzadıkça üzüntüsü azaldı, görünüşe göre ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk ve her zaman yüzeyin altında kaynayan o yoğun cinsel enerji aramızda yeniden alevlendi.

Aramızdaki kimyadan mı yoksa onun araya giren tanrıça büyüünden mi kaynaklandığını bilememem sinir bozucuydu. Daha önce hiç kimseyle böyle bir şey yaşamamıştım - bu sürekli cinsel sıcaklık uğultusu, izin verdiğimiz anda çatırdayan ve canlı bir şeye dönüşüyor gibiydi. Ve birden Grace'in kucağında oturduğunu, nefesinin köprücük kemiğimin üzerinde gezindiğini, kollarımdaki yumuşak kıvrımlarını hissettiğimi fark ettim.

Battaniyenin altında birbirimize sokulurken bütün gün çok iyi davranmıştım. Grace'in uzuvları biraz fazla yaklaştığında ya da boğuk boğuk güldüğünde ya da bana şimdiye kadar gördüğü en çekici adammışım gibi baktığında sikime en az altı kez içten moral konuşması yapmıştım.

Daimonlar iyi olmak için tasarlanmadılar.

Elimle Grace'in yüzünü kavradım ve başparmağımla bulaşmış makyajının izlerini sildim. Grace dokunuşuma doğru eğildi ve ona yakın olmanın her zaman nefesimi çok uzun süre tuttuktan sonra nefes vermek gibi hissettirmesine hayret ettim.

"Bu gece seni özledim," diye fısıldadı Grace. "Hem de çok. Seninle tanışalı bir haftadan az olduğu düşünülürse, muhtemelen sağlıklı olandan daha fazla."

"Oh, seni kesinlikle aklı başında bir insanın sağlıklı bulacağından daha fazla özledim," diye takıldım, dudaklarımı dudaklarına değdirmek için yüzünü yaklaştırdım. "Konu sen olunca pek de aklı başında olmadığımı fark ettim."

"Bunu çekici bulmamın benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Grace, gözyaşlarından hâlâ ıslak olan kalın siyah kirpiklerinin arasından bana bakarak.

"Sanırım biz de en az birbirimiz kadar sapkınız." Ağzımı onunkinin üzerine eğdim, dudaklarımı yumuşak bir şekilde onunkilere değdirdim ve onu biraz kızdırarak geri çektim. Grace her zaman utangaç başlardı ama arzusunun çekingenliğini bastırması uzun sürmezdi. Grace'in ağzı benimkini kovaladı ve gömleğimi sıkıca kavradı.

Grace'i her öptüğümde ilk ve son kez öpüyormuşum gibi hissediyordum. Yeni hissi hiç bitmeyen bir heyecan vardı, ama bunun son dair bir korku da vardı. Aramızdaki bu zayıf şey her neyse, altımdan kaybolacak ya da muhtemelen ellerimde kan olan bir daimon olduğumu fark edecek ve diğer yöne kaçabildiği kadar uzağa kaçacaktı.

Elimi Grace'in pürüzsüz bacağından yukarı kaydurdım ve dizinin arkasını kavrayıp bana doğru yönlendirerek onu üstüme çıkmaya teşvik ettim. Elleri deneysel bir şekilde göğsümden aşağı kayarak tişörtümün altına doğru ilerledi ve maksimum etki için kesinlikle sıkıttığım karın kaslarımı okşadı.

Grace parmaklarını karnımın üzerinde gezdirerek masumca, "Buran çok sert," diye mırıldandı.

Onaylayarak homurdandım, o anda kesinlikle *daha sert* olduğum bir yer düşünebiliyordum. Onu bu organla korkutmak istemediğimden, ağzım boynundan aşağıya doğru inerken kendimi gizlice ayarladım ve çok sevdiğim o yumuşak muhtaç sesleri çıkardım.

"Sana dokunmak istiyorum," diye mırıldandım Grace'in köprçük kemiğine karşı, başparmağım kalçasının ve uyluğunun kıvrımlarını okşuyordu. Bu muazzam bir yetersizlikti. Giysilerini çıkarmak, onu sermek ve tadı diğer her şeyi kadar tatlı olup olmadığını kesin olarak söyleyene kadar amcıyla ziyafet çekmek istiyordum.

Muhtemelen buna hazır değildi.

"Nerede? Külotumun altında mı?" Grace fısıldadı, gözleri sevimli bir şekilde genişti. Bu kadın beni öldürebilirdi.

"Eğer bu konuda rahatsan," diye onu temin ettim. "Burada durabiliriz Gracie. Vermek istemediğin hiçbir şeyi senden asla almayacağım."

Gördüğüm kadarıyla Grace'in tüm hayatı başkaları için kendinden bir şeyler verme egzersizinden ibaretti.

"Peki ya istersem?" Grace kaşlarını çatmadan önce utangaç bir ifadeyle sordu, gözleri parmağındaki opal yüzüğe kaydı. "İstememeliyim, sanmıyorum."

"Ruh bağımız olmadığı sürece," diye ekledim, çünkü o kabul etmeye hazır olmasa bile, öyle olduğumuzdan oldukça emindim.

"Ama öyle bile," diye nefes nefese devam etti Grace, kucagımda öyle bir kıpırdandı ki sikime bir konuşma daha yaptırmayı düşündüm. "Bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Dokun bana Riot. Bana dokunmanı istiyorum çünkü o *sensin*."

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ağzımın içinde emerken, elim eteğinin altında geziniyor, başparmağım pamuklu külotunun üzerinden yarığını okşuyordu. Bu sözlerin kolayca söylendiğinden şüpheliydim ve bunun için onu ödüllendirmek istiyordum.

"Bu am benim için ıslak mı?" Ağzına karşı sordum, şaşkın bir nefes çekerken dudaklarına karşı gülümsedim. Onu biraz test ediyor, sınırlarının tam olarak nerede olduğunu ve onu neyin azdırdığını görüyordum.

Tüm utangaç kızarmasına rağmen beni buzdolabına yasladı ve dilini ağzıma gayet güzel soktu.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı utangaç bir şekilde. "Ve bunun normal olduğunu umuyorum."

"Çok şirin," diye mırıldandım, külotunu bacaklarından aşağı çekebilmem için onu kalçalarını kaldırmaya teşvik ettim. Hareketlerimi aceleye getirmedim, belki bu onun için biraz fazla gerçekçi olur ve fikrini değiştirir diye, ama Grace mecburen dizlerini kaldırarak külotunu çıkardı.

O iyi kız dış görünüşünün altında, Grace izin verdiğinde ortaya çıkmayı bekleyen küçük, şımarık bir baştan çıkarıcı vardı.

Başparmağımla dudağının üzerinde gezindim, çenemi yukarı kaldırarak onu gözlemledim ve nelerden hoşlandığını öğrendim. Neyin iyi hissettirdiğini bulmaya çalışırken, en azından şimdilik kontrolü benim almamı istiyor gibiydi.

Grace hareketlerimi taklit etti, dudakları hafifçe ayrılmadan önce kendi çenesi yukarı doğru eğildi, dili parmağımın ucunu yalamak için dışarı fırladı. Onaylama inlememle gözleri büyüdü ve hareketi daha güvenle tekrarladı, dilini başparmağımın etrafında döndürdü ve vücudumun diğer kısımlarında gösterildiğini görmek istediğim etkileyici kas kontrolü ile.

Hazır olduğunda.

Bir elimi elbisesinin altından arkasına geçirdim, başparmağımı ağzından çekerken çıplak kıkırını onaylarcasına sıktım. *Kahretsin*, ne göttü ama. Eşofmanları ve süveterleri ne kadar sevimli olsa da evde kıyafet giymesi bir suçtu.

Elimi aramıza sokup başparmağımı kıvrımlarında yavaşça gezdirirken Grace nefesini tuttu ve en yumuşak dokunuşla klitorisini fırçaladı. Grace'in başı geriye düştü ve bana herhangi bir ilacın verdiğinden daha iyi bir kafa veren o nefesli inlemelerden birini çıkardı.

"Bana nasıl hissettiğini söyle Gracie," dedim kısık bir sesle. Aletim o kadar sertleşmişti ki kot pantolonumu yırtacakmış gibi hissediyordum.

"Ben... Şekerim. Bu...vay be."

Daha fazla sürtünme arayışıyla kucağımda kıvranırken kendi kendime gülümsedim. "Eğer cümle kurma yeteneğini kaybettiysen, o zaman iyi bir iş çıkardığımı söyleyebilirim," dedim alaycı bir şekilde.

Hassas sinirlerini alaycı bir şekilde daire içine alırken alt dudağını ısırarak mırıldandı, gelme ihtiyacıyla *patlayacak* gibi hissedene kadar onu inşa etmek istiyordu. Grace'in hareketleri güven kazandıkça yavaş bir ritim bulduk, ama ben daha iyi bir açı istedim. *Daha fazlasını* istedim.

"Sırt üstü yat," diye emrederek onu kanepeye yatırdım. Grace isteyerek gitti, vücudu uysaldı ama minderlerin içinde eridi. Bacaklarını omzuma atıp amını yalayıp yutmam için mükemmel bir pozisyondaydı, ama bunun bugün onun için çok ileri bir adım olacağını hissettim.

Belki yarın.

Bunun yerine, bir elimi başına koydum ve parmaklarımı tekrar kalçalarının arasında gezdirdim, dudaklarını yakalamak için eğildim, tamamen diş ve dilden oluşan pis bir öpücüktü ve ona şimdiye kadar gösterdiğim her zamanki nezaketten hiçbiri yoktu. Grace ağzımın içine doğru miyavladı ve ses doğrudan sikime ulaştı. Elim bilinçli bir düşünce olmadan hareket etti, bir parmağım amına kaydı.

"İsyan!" Grace nefesini tuttu, sırtını dikleştirirken öpüşmemizi kesti.

"Siktir," diye homurdandım. Grace'in daha fazlası için hazır olmaması muhtemelen iyi bir şeydi. Bana sarıldığında ne kadar iyi hissettiğinin tadına bir kez baktıktan sonra sikimi ondan nasıl *uzak* tutacağımdan emin değildim. "İyi misin?"

"Garip hissettiriyor. İyi. Biraz rahatsız edici ama iyiye gidiyor," diye fısıldadı Grace ama arzuyla karışık merakı tenime değdi ve ben de endişelenmediği ya da korkmadığı için rahatlamış bir nefes verdim. Bunu onun için hiç istememiştim.

"Rahatla," diye mırıldandım, dudaklarını tekrar yakalamak için eğildim. "Öp beni.

Sadece buna odaklanın."

Grace'in liderliği ele almamdan hoşlandığına dair önsezimin doğruluğunu kanıtlarcasına, dudaklarım dudaklarına değdiği anda gevşedi ve hareketlerim daha cesur, daha kasıtlı hale geldi.

Ağızına karşı sııttım, ikinci bir parmak eklediğimde tam olarak bastıramadığı yumuşak sızlanmaların tadını çıkardım, nefesini kesen o hassas noktayı bulana kadar onları yukarı doğru kıvırdım ve kalçalarını refleks olarak elime doğru salladı.

"Benim için boşalacak mısın?" Elimin topuğunu klitorisine sürtmek için açımı hafifçe değiştirerek sordum, iç duvarlarının etrafında çırpındığını hissettim.

"Evet. Sanırım öyle," diye kekeledi Grace, elini pazuma doladı ve parmaklarımın etrafında sıkılırken tırnaklarını etime geçirdi, boğuk küçük bir inilti ile serbest bırakıldığını buldu.

Bu gezegende Grace'in zevkten kendini kaybetmesinden daha güzel bir manzara olduğundan emin değildim. O her zaman mükemmeldi, ama onu savunmasız, savunmasız, zevkten kaybolmuş görmek tarif edilemezdi.

"Sana durmanı söyledim mi Gracie?" Kulağına mırıldandım, klitorisini daire içine için parmaklarımı ondan çektim. "Devam et. Tanrıçanın kendisini görecektir kadar sert boşalmanı istiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, Grace bir orgazm diğerine yuvarlanırken inlemelerini bastırmak için ön kolumun iç kısmını *ısırdı* ve bu inanılmaz çekici gerçeği daha sonra kullanmak üzere dosyaladım.

Başı geriye düşerken dişleri kaslarımı serbest bıraktı ve geride bıraktıkları iki kavisli girinti çizgisine hayran kaldım. Ne yazık ki solacaklardı. Belki bir dahaki sefere daha sert ısırmasını sağlayabilir ve Dare'den çizgilerin üzerine dövme yapmasını isteyebilirdim.

"Böyle hissetmek normal mi? Bu kadar iyi olması mı gerekiyor?" Grace nefes nefese kalmış, uzun saçları kanepenin üzerinde dalgalanıyor, nefesini tutmaya çalışırken göğüsleri hızla inip kalkıyordu.

"Bizim için mi? Evet," diye homurdandım, kollarımı başının iki yanına dayadım, böylece eğilip boynuna yumuşak öpücükler kondurabildim. Kulağının arkasındaki hassas noktaya küçük bir aşk ısırığı bırakırken başını yana çevirerek bana daha iyi erişim sağladı. "Seni her zaman bu kadar iyi hissettireceğim."

"Ama ben senin için hiçbir şey yapmıyorum ki," diye itiraz etti Grace, sesinde beni gülümseten bir sızlanma vardı.

"Benim için ne yaptığını hayal bile edemezsin Gracie," diye kıkırdadım boynuna karşı. Benim için ne yaptığını zar zor anlayabiliyordum. Yüzüne bakabilmek için kendimi yukarı kaldırdım, pastel gözleri arzudan puslanmıştı, dudakları öpüşmekten şişmiş, yüzü kızarmıştı.

Bazen onun gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

"Sen hak etmediğim her şeysin," diye fısıldadım dudaklarına. "Sen ışıksın, iyisin ve o kadar tatlısın ki kendimle ne yapacağımı bilemiyorum."

Grace'in içinde bastıramadığı bir suçluluk duygusu vardı ve onu tekrar kucağıma çektim, kollarımı ona sımsıkı sararak bu yersiz duyguyu kovalamaya çalıştım. Her türlü yakınlığın kendisinden şüphe etmesine neden olmasından nefret ediyordum.

"İsyan," diye nefes aldı Grace, kocaman gözlerle bana bakarken başı omzuma yaslanmıştı.

"Öyle mi?"

"Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum - mümkün olmamalı - ama bilmen *gerektiğini* düşünüyorum, senin benim ruh bağım olduğuna inanıyorum."

Saçlarına gülümsedim, da benimle aynı sonuca varmış olması omuzlarımdan bir yükü kaldırdı.

"Ben de öyle düşünüyorum ama olmasaydım da fark etmezdi Gracie. Seni hala tutuyorum.

* * *

Bu sabah uyandığımda, onu ters çevirip hak ettiği uyandırma çağrısını yapmaktan başka bir şey istememiştim ama izin gününde onu uyandırmak istemedim. İşte buradaydım, Cumartesi günümü stüdyosundaki yarım duvarın üzerinden müşterisinin üzerine eğilmiş Dare'in kafasının tepesine bakarak geçiriyordum.

Ona yardım etmeyi kabul etmiştim, her ne kadar beni burada sadece geçen gece dükkânda olanlarla ilgili ayrıntıları öğrenmek için istediğinden emin olsam da. Neyse ki müşterisi ilk iş olarak gelmişti, bu yüzden henüz beni sorgulama fırsatı bulamamıştı, ama bunun olacağını biliyordum.

Ve ona yalan söylemek zorunda kalacaktım ki bu saçmalıktı. Grace'in benim küçük kirli sırrım olmasını istemiyordum, ben de onun olmak istemiyordum.

Uyandı mı?

Dün gece babamın boş dairesine uğrayıp çaldığım malları ve Dare'in bana ödediği parayı bıraktım ve artık yakamdan düştüğü için memnun olsam da keşke Grace'e kullan at bir telefon almak için biraz para biriktirseydim diye düşündüm. Gün içinde onunla konuşabilmeyi her zamankinden daha çok istiyordum. Aramızda ruh bağı olduğunu hissettiğini itiraf etmişti.

Ruh bağları.

Bu fikrin hiçbir kısmını kesinlikle reddetmesem ve bunun gerçek olduğunu iliklerime kadar hissetsem de, Grace'e kendimi ezdirdiğim için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Belli ki benden çok daha iyisini hak ediyordu. Yeni başlayanlar için temiz elleri ve sağlam bir ruhu olan birini. Gerçek bir işi ve yaşayacak bir yeri olan birini de. Belki bir arabası.

Yine de o temiz kesimli agathos oğlanlarının hiçbirisi Grace'i olduğu gibi benim gibi takdir etmezdi. Belki de mesele buydu. Bir tanrıça ya da bir başkası Grace'in onu eşsiz kılan şeyleri kucaklayan bir ruh bağına hak ettiğine karar vermişti ve bir şekilde beni seçmişlerdi.

Bu kesinlikle benim için bir ödöl olamazdı. Hayatımda onu hak edecek tek bir şey bile yapmamıştım.

Bırakın bunu, bir *kız arkadaşım* olacağını bile hiç düşünmemiştim ama gelmiş geçmiş en iyi ruh bağı olmaya kararlıydım. Sabah orgazmlarından başlayarak, bir sabah izin alır almaz.

Dare'in stüdyosunun penceresinden bir şey dikkatimi çekince başımı kaldırıp baktım. Sarı saçlar, koyu renk kıyafetler ve hafif manyakça bir gülümseme.

Sadece Bullet olabilir.

"Beş dakika içinde dönerim," diye seslendim Dare'e ve kendimi ön kapıdan dışarı attım. Bullet'in içeri girip şifreli psişik konuşmalarıyla müşteriyi korkutup kaçırmasına ihtiyacım yoktu.

"Bullet," diye selamladım onu, kapıyı arkamdan çekip kapatırken. "Kendini taşradaki malikânene hapsedtiğini, günlerini sadece kartların ve müzikallerinle geçirmekten memnun olduğunu sanıyordum."

Bullet başını yana eğdi, bunu yaparken soluk sarı saçları savruldu ve deli gibi sırıttı. "Birincisi, bu geçici bir hapis. İkincisi, bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Belli ki *Hamilton* soundtrack'i gibi hayat değiştiren bir olayı hiç yaşamamışsınız."

"Müziğimi daha çok tercih ederim-"

"Duygusal işkence mi? Endişe dolu mu? Ezoterik mi?"

Kollarımı kavuşturarak, "Ben *de kurnazca* diyecektim," diye homurdandım. "Randevu almak için mi geldiniz?"

Alay etmeme rağmen, Bullet'ın bazen evinden ayrıldığını biliyordum. Dare yıllar boyunca Bullet'ın güçlü bir şekilde bağı olduğunu hissettiği birçok tarot kartını ona kazımişti. Bugün hiçbirisi sergilenmiyordu. Bullet her zamanki gibi podyuma çıkacakmış gibi giyinmişti; bugün koyu lacivert bir takım elbise giymişti ama gömlek yerine gri örgü bir süveter ve siyah ayakkabılar giymişti. Her zaman ince bir zincire taktığı altın mermi boynunda asılıydı.

Tüm bunlar teninin ve sarı saçlarının ne kadar solgun olduğunu vurguluyordu. Eğer bir Oneiroi olmasaydı ve rüyaları yüzünden işkence görmeseydi, köşeli yüz hatlarıyla muhtemelen bir model olurdu. *Grace muhtemelen onu güzel bulurdu*, diye düşündüm ve bu tuhaf düşünceyle irkildim.

"Bugün değil," diye cevap verdi Bullet, ayağını sadece kendisinin duyabileceği bir ritme vurarak. "Seni görmeye geldim."

"Bir şekilde bildiğin her şeyi nasıl bildiğini açıklamak için mi?" Umutla sordum. Grace söz konusu olduğunda onun doğaüstü bilgisi hakkında ne hissettiğimi hâlâ bilmiyordum. Müttefiklere ihtiyacımız vardı ama Bullet bir başka bilinmeyen faktördü.

"Hayır." İğrenç bir şekilde 'p' harfini patlattı ve ben de gözlerimi devirdim. "Bu konuşma daha fazla insan içeriyor."

Kimsenin bu konuşmaya kulak misafiri olmasını istemediğim için sokağa göz gezdirdim ama yakınlarda kimse yoktu ve Dare'in müşterisi henüz ortaya çıkmamıştı.

"O zaman ne istiyorsun?"

"Müşteri hizmetleri becerilerin üzerinde gerçekten çalışmalısın," dedi Bullet neşeyle.

"Sen lanet olası bir müşteri değilsin," diye

hırladım. "Yani, tam şu anda değil-"

"Bullet," diye tısladım sabırsızca. "Bu ziyareti neye borçluyum?"

"Fiiiiiine." Yüzünü yumruklamak istediğim muzip bir sırıtışla bana baktı. Grace hakkında bir şey biliyorsa, bunu *şimdi* duymam gerekiyordu.

"Yollar yine ayrıldı."

"Bu ne anlama geliyor?" İçimi bir tedirginlik kaplarken sordum.

"Tam da kulağa geldiği gibi," dedi Bullet kayıtsızca. "Seyahat ettiği yol yeniden ikiye ayrıldı. Daha önce orada olmayan yeni bir seçenek var."

"Bu, Büyüklerin karar verdiği şeyle mi ilgili?" Kısık bir sesle sordum. "Kaçmalı mıyız?"

Bullet bana neredeyse sempatik bir bakış attı ki bu onun için garip bir şekilde normal bir tepkiydi.

"Hayır. Kaçmak kaçınılmaz olanı geciktirecek ve yarardan çok zarar getirecektir."

Onunla tartışmak için ağzımı açtım ama Bullet başını hafifçe sallayarak sözümü kesti.

"Bana inanmak istemediğini biliyorum ve bunu anlıyorum. İnan bana, sandığından çok daha fazla anlıyorum. Ama kaçma."

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir, siktir.

Peki, ne yapmamız gerekiyordu? Sadece etrafta takılıp en iyisini mi umacaktık? Bullet neden araya giren agathoslardan nasıl uzak durulacağına dair adım adım bir rehber sunamıyordu? Bunu yapamayacaksa psişik olmasının ne anlamı vardı ki?

Dare müşterisini dışarı çıkarırken pencereden geriye baktım, üst kolundaki özenle sarılmış mandala dövmesini inceleyen genç sarışın bir kadındı.

"Bekle, bununla ilgilenmem gerek," diye Bullet'a talimat verdim, beni içeri kadar takip etmesine hiç şaşırmadım. Dare'in müşterisi ikimiz içeri girdiğimizde şaşkınlıkla Bullet, Dare ve bana baktı.

"Burası Kuzeydoğu'daki en çekici dövme salonu olmalı," dedi gözlerini yavaşça kırıştıtararak.

"Muhtemelen," diye yanıtladı Dare en çekici sırtışıyla. "Seni buraya ne getirdi Bullet?" diye sordu, müşteriyi ödeme yapması için masaya yönlendirdi, ben devralmaya çalıştığım da beni el sallayarak uzaklaştırdı.

Bullet bir kolunu omuzlarıma atarak, "Eski dostum Riot'la konuşmam gerekiyordu," diye cevap verdi. Karnına dirsek attığımda homurdandı ve onu omuz silkerek başından savdı, bu sırada sırtıyordu.

Dare işini bitirirken üst kolundan tutup onu dışarı yönlendirdim, Grace'den uzakta geçirdiğim saatler yüzünden ruh halim zaten bozulmuştu. Bullet'ın üzerine gitmek muhtemelen duruma yardımcı olmayacaktı, ama o benim son sinirlerimi de zıplatıyordu.

Bunu bir mesaja yazamaz mıydı?

"Bağlanmış olsaydın bu kadar huysuz olmazdın," diye mırıldandı Bullet, beni olduğum yerde durdurarak.

"Sen neden bahsediyorsun?" Dare'in hâlâ meşgul olduğundan emin olmak için arkama bakarak tısladım.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," diye cevap verdi Bullet kolayca. "Başından beri kendine sorduğun, ikinizin de cevabını zaten *bildiğiniz* sorunun cevabını nihayet bulmuş olmana sevindim ama aranızdaki bu şey ikinizden daha büyük," diye ekledi ve muhtemelen en büyük korkumu doğruladı.

Bullet yüzümü tarayarak bana değerlendirici bir bakış attı. "Kartlar temiz."

"Onu asla benimle *bağ kurmaya* zorlamam," diye tükürdüm, bu kavramdan öğrenerek. Bunu yaparsam Grace'in o çok yardımsever tanrıçasından daha iyi olamazdım.

"Hayır, yapmayacaksın," diye cevap verdi normalden daha az manyakça görünen sıkı bir gülümsemeyle. "Zaman artık senin tarafında değil. Söylediğim gibi, dün gece görüşüm değişti. Bir zamanlar nispeten açık olan yol şimdi ayrılıyor."

"Neyin içine?"

"Birlikte yürüyebileceğiniz bir yola ve onun yalnız yürüyeceği bir yola."

Kabul edilemez.

"Ben bu dünyada yürürken o asla yalnız yürümeyecek," diye alçak sesle cevap verdim, bu sözlerin inancımı iliklerimde hissediyordum.

"O zaman bu konuda hemfikiriz," dedi Bullet neşeyle ve gözlerimi ona diktiğimde daha da geniş sırttı.

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Bana söylemediğin ne var?" Bana söylemediği muhtemelen milyonlarca şey olmasına rağmen sordum.

"Öğrenmen için doğru zaman geldiğinde öğrenemeyeceğin hiçbir şey yok." Belli belirsiz, kehanet yetenekleri olan tüm insanların çekilmez olup olmadığını ya da bunun sadece Bullet'e özgü bir şey olup olmadığını merak ettim.

"Bana şimdi de söyleyebilirdin," diye belirttim. Bullet'in gözleri bir an için karardı, sonra her zamanki sırtışına geri döndü.

"Bu, çok erken açıklarak değiştirme riskini almak istediğim bir gelecek değil. Doğru zaman geldiğinde anlayacaksın. Bu arada, *onu gerekecek, onu bekle,*" diye şarkı söylerken ben boş gözlerle ona bakıyordum.

"*Hamilton*. Hayır mı? Tam bir cahilsin."

Bullet'i incelerken kaşlarını çatıttım ve lisede takıldığımız zamanlarda Viper'dan intikam aldığı zamanı hatırladım. Pislik herif Viper, Bullet'ı koridorda herkesin önünde itip kakmış, Bullet da intikam olarak o gece Viper'ın rüyalarına girdiğini ve ona öyle bir kâbus yaşattığını iddia etmişti ki Viper yatağını ıslatmıştı.

"Rüyada yürüyemez misin?"

"Yapabilirim," diye yanıtladı Bullet, yüzü tamamen sakindi ve hiçbir şeyi ele vermiyordu. Kurnaz piç kurusu. "Zaman artık senin tarafında değil," diye tekrarladı ve Dare'in müşterisi çıkarken etrafımdan dolaşıp kenara çekildi. "Harekete geçmeye hazır ol, Riot."

Bana neye hazırlanmam gerektiğini söylemezse nasıl bir şeye hazır olabilirdim ki? Göt herif.

Dare dışarıda bize katıldı, kollarını kavuşturmuş bir şekilde kapıya yaslandı, ilgiyle bakıyordu ve Bullet bir an durakladı, Dare'i daha önce hiç görmemiş gibi incelerken başını yana eğdi.

"Mor bir toga sana yakışır," diye gözlemledi, sanki bir şey düşünüyormuş gibi. Dare'in kaşları yavaşça kalktı ve Bullet'tan bana , sanki ne saçmaladığını biliyormuşum gibi. "İlginç. Seni göreceğim Riot. Bilirsin, ziyaretçi kabul etmekten her zaman keyif alırım."

Ellerini ceketinin ceplerine sokmadan önce bize yarım yamalak bir selam verdi ve her zamanki gibi sınırda psikotik bir neşe yayarak caddede kendinden emin adımlarla ilerledi.

"*Amazing Grace*'i mi ıslıkla çalıyor?" Dare güldü ve donup kalmama neden oldu. Grace'in adını ağzından duymak bile tuhaftı. "Bullet başka bir şey."

"Gerçek bu değil mi?" diye mırıldandım.

Zaman artık sizin tarafınızda değil.

Cebimden çakmağımı çıkarıp başparmağımı ejderhanın oluklarında gezdirdikten sonra çakmağı ateşledim. Grace'in bahsettiği sosyal yardım olayından bahsediyor olabilirdi ama Agathos Büyükleri Grace'i alacaklarını düşünüyorlarsa akıllarını kaçırmışlardı. Bunun olmasına izin vermeden önce Auburn'ü yerle bir ederdim.

"Bu da neydi şimdi?" Dare arkamdan sordu.

Zaman artık sizin tarafınızda değil.

"Riot," diye iç geçirdi Dare. "Geçen gece *çok* garip davranıyordun ve şimdi de Bullet seni ziyaret mi ediyor? Bana bir şey söyle dostum. Bu babanla mı ilgili? Başın belada mı?"

"Hayır ve belki de," diye itiraf ettim, Bullet caddede gözden kaybolurken hâlâ arkasından bakıyordum.

Dare'in eli omzuma indi ve beni kendine doğru çekti, onu hiç görmediğim kadar endişeli görünüyordu. "Son zamanlarda sana ne yapacağımı bilemiyorum. Bir şekilde seni şimdiye kadar gördüğüm en sakin ve aynı zamanda en stresli haldesin."

Zihinsel durumumu ürkütücü bir şekilde doğru tanımlaması karşısında dudaklarım seğirdi. "Konuş benimle," diye emretti Dare, alışılmadık bir ciddiyetle. "Neye ihtiyacın var?" "Son zamanlarda sana minnettar olduğumu söyledim mi?" diye sordum.

"Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca bir kez bile," diye tersledi Dare.

"Keşke size daha fazlasını anlatabilseydim," diye teminat verdim. "Ama

Bullet'ın imgelemleri

ve her şeyin belirli bir zamanda gerçekleşmesi gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor.

zaman çizelgesi."

Dare sinirli görünüyordu ama sonunda başıyla onayladı. "Ben kim oluyorum da tanrıçanın planlarına karışıyorum? Sadece... aptalca bir şey yapma. Ayakçım olmana alıştım, kahvemi getirip götürmekte iyisin. Eğer öldürülürsen gerçekten yazık olur."

"Ben de seni seviyorum dostum," diye takıldım omzumla ona çarparak. Öldürülmek gibi bir niyetim yoktu ama bunun gerçek bir olasılık olduğundan endişelenmeye başlamıştım.

Bullet, Grace'in yalnız olduğu bir yol görmüştü ve onun kendi isteğiyle gitmesine asla izin veremezdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Parmaklarımı sabırsızlıkla direksiyona vuruyor, önümdeki arabanın paralel park etmesini bekliyordum ki yanlarından geçebileyim.

Bunu yapabileceklerinden şüpheliydim.

Bu çok insafsızca bir düşünceydi, içimden zayıf bir şekilde de olsa azarladım. Kendime her zaman tatlı olmayı hatırlatmak giderek zorlaşıyordu. Belki de Riot bana kim olmam gerektiğine dair her şeyi sorgulattığı içindir. Kafamdaki düşüncelerin tatlı olup olmamasının bir önemi olup olmadığını.

Belki de La Nuit'ten rehberlik isterken makyajımı temelden değiştirmiştım. Ya da belki de hep böyleydim ama şimdi bu konuda daha az çekingen hissediyordum. Hayatımdaki her şey bir dizi cevaplanmamış soru gibi geliyordu.

Ya da belki de ailem ve patronum Büyükler'le işbirliği yaparak isteklerimi hiç dikkate almadan beni gönderdikleri içindi.

Önümdeki arabaya sinirlenerek iç geçirdim ve hızlıca gösterge panelinde Mercy'nin isminin yanındaki 'ara' tuşuna bastım. Genelde her gün konuşurduk ama geçen hafta bu konuda pek iyi değildim ve dün akşam yemekte bana çok destek olmuştu. Bunu fark ettiğimde suçluluk duygusu midemde huzursuzca çalkalandı. Daha fazla çaba göstermeliydim. Mercy en azından birkaç aylığına hâlâ bir çocuktı.

"Merhaba," diye , sesi zamankinden çok daha az neşeliydi. "Merhaba. Her şey yolunda mı?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Yorgunum," diye güldü, ancak bu gülüş Mercy'nin normalde sahip olduğu o kaygısız, havadar niteliğe sahip değildi. "Bugün toplum merkezinde rejenerasyon projem vardı, hatırladın mı?"

"Elbette," diye cevap verdim, unuttuğum için kendime kızarak. "Nasıl geçti?"

Gençliğimde bu tür yüzlerce toplum projesi yaptığımı hatırlıyorum. Bunlar genellikle başka şehirlerden o bölgeye çağrıldığını hisseden genç agathos kadınlarını getirmek için zayıf bahanelerdi. Ben hiç böyle bir çağrı hissetmemiştim, Mercy de hissetmemişti.

Anesidora, lütfen Mercy'nin benim kadar uzun süre yalnız izin verme.

Yine de dört güzel agathos ruh bağıyla tanışması için dua etmeye kendimi pek ikna edemedim. Çünkü Mercy'yi seviyordum ve *normal* bir ruh bağından çok daha karmaşık olsa da Riot'la yaşadığım türden anlamlı bir bağa sahip olmasını istiyordum.

Onun ve benim, ailemin hiç olmadığı kadar mutlu olduğumuzu hissediyordum, ama belki de bu onların agathos olmalarından ziyade zamanın ve çocuk yetiştirmenin getirdiği stresten kaynaklanıyordu.

"Bugün bitirmek için çok çalışmamız gerekti çünkü anma töreni yarın. Normalde iki günlük bir proje olurdu," diye cevap verdi Mercy ve ben gösterge paneline kaşlarımı çatarak baktım. Bu gerçekten de soruma bir cevap değildi.

"Herkes sana iyi davrandı mı?" . Bazen yaşlıları Mercy'yi küçümsüyordu çünkü o, Regency dönemindeki genç bir kadın gibi umutlarını büyütme için Auburn'deki ailesinin yanına gönderilmişti.

Mercy yine "Stresliyim çünkü birkaç hafta içinde ortaya çıkacağım," diye geçiştirdi, ancak bu makul bir bahaneydi.

"Elbette," diye mırıldandım sempatik bir şekilde. Tüm agathoların 18 yaşına geldiklerinde, yeteneklerini ortaya çıkaran ayinler için tapınağın bodrum katındaki sunağa götürülmeden önce Yaşlılar tarafından bir sınava tabi tutulmaları gerekiyordu.

Umarım onunki de benimki gibi Eutychia'da son . Eve çok sakın bir yolculuk olmuştu.

"O günün ne kadar stresli olduğunu hatırlıyorum," diye gönüllü oldum.

"Eminim başarıyla geçmişsindir," diye mırıldandı Mercy, ses tonunda beklenmedik bir acılık vardı. Önümdeki araba sonunda park yerinden vazgeçti ve ben de tekrar eve doğru yavaşça caddede ilerlemeye başladım.

"Hiç de değil," dedim kaşlarımı çatarak. Belki de gönderilmeme kızmıştı? Bu konuyu açmamıştı ve ben de bu konu hakkında konuşmaya pek istekli değildim. "Bilgi ve Bilgelik'ten geçtim, Kendine Hakim Olma ve Adalet'i geçtim ama Ahlaki Erdem ve Dindarlık'tan zar zor geçtim. Annem bunu sana söylemedi mi?"

Mercy uzun bir aradan sonra "Hayır," diye cevap verdi. Annem benim kötü sonuçlarımla övünecek değildi ama bunu Mercy için motivasyon malzemesi olarak kullanacağını düşünmüştüm.

Ahlaki Erdem testinizde düşük sonuçlar alın, sonsuza kadar yalnız kalın ya da bu ilham verici çizgide bir şeyler yapın.

"Bu beni daha iyi hissettirmeli..." Mercy endişeyle konuştu.

"Ama öyle değil," diye bitirdim sözümü onun göremediği acımasız bir gülümsemeyle.

"Hayatında başardığın her şeye hayranım," dedi aceleyle. "Diplomanı almak, taşınmak, kendi evini satın almak..."

"Ama sonunun benim gibi olmasını istemiyorsun. Bu anlaşılabilir bir şey Mercy.

Açıklamanıza gerek yok."

Ardından gelen sessizlikte kelimeler havada asılı kaldı ve her zaman olduğu gibi acının ve başarısızlığın içime işlemesine izin vermemeye çalıştım. Riot'la aramda bir bağ vardı. Yalnız değildim. Belki aramızdaki şeyi başka hiç kimse anlamayacaktı, belki bunu asla bilemeyeceklerdi ama bu benim için her şey demekti. Etrafımdayken onun duygularını *hissedebiliyordum* -arzusunu, benim için duyduğu endişeyi, bana duyduğu hayranlığı- ve ben de tüm bunları ve daha fazlasını onun için hissediyordum.

Ona olan bu bağ, onun için ne ifade ettiğimi bilmek, herkesin beklentilerini karşılayamamanın acısının son zamanlarda her zamanki kadar keskin olmadığı anlamına geliyordu.

Mercy *herkes* değildi ama. Ailemde henüz hayal kırıklığına uğratmadığımı hissettiğim tek kişiydi.

"Seni çalışman için yalnız bırakayım," dedim yumuşak bir sesle, gözlerimden akmak üzere olan rahatsız edici gözyaşlarını kırıştırarak. "Yarın görüşürüz, Mercy."

Cevap veremediğim bağlantı kesme düğmesine bastım ve ilk kez kabalık edip etmediğimi umursamadım. Kimsenin rol modeli olmayı beklemiyordum ama yine de bunun tam tersi olduğumu fark etmek cesaret kırıcıydı. Hatta ibretlik bir hikaye.

Tabii ki sonunun benim gibi olmasını istemiyordu. Akşam yemeğinde oturmuş ve ailemin geleceğimin sürgünde olduğunu açıklamasını izlemişti. *Kimse* sonunun benim gibi olmasını istemezdi.

Genelde Mercy ile harika bir ilişkimiz vardı ve o günlerin geride kaldığını düşününce göğsümde bir acı hissettim. Kendime *kötü bir ruh hali içinde olduğunu* hatırlattım. *Bütün gün resim yapıyordu ve ortaya çıkması konusunda endişeliydi. Bunu kişisel algılama.*

Onu yarın Joy'un anma töreninde göreceğim zaten. O zaman konuşur ve daha sağlam bir zemine geri dönmeye çalışırdık.

Kendimi eve bıraktığımda Riot henüz dönmemişti, arabamdan poşet poşet yiyecekleri taşımak için birkaç sefer yaptım, kaotik bir haftadan sonra nihayet kileri düzgün bir şekilde doldurabildim.

Bir süre için, ailemin, Yaşlıların ve tanıdığım diğer tüm agathosların iradesine karşı gelmek zorunda kalmayacakmışım gibi davrandım. Bazı vejetaryen yemekleri deneyebilmek için satın aldığım yabancı malzemeleri çıkardım.

-Tempeh ile ne yapmam gerektiğinden hâlâ yüzde yüz emin değildim ama bir deneyecektim ve Riot ile ben yeni birlikte yaşamaya başlamış ve hayatlarımızı birleştirmiş normal bir çiftmişiz gibi davrandım.

Gelecek hakkında hiç konuşmamıştık ama ikimiz de ruh ikizi olduğumuzu düşündüğümüzü itiraf etmiştik, bu yüzden bunun hiçbir yere gitmeyi planlamadığı anlamına geldiğini umuyordum. Burada yaşaması hoşuma gidiyordu.

yeniden doldururken duraksadım ve çattım.
Ya gitmek isterse?

Bu hiç düşünmediğim bir şeydi. Aklımda, sonunda ruh bağlarımla buluştuğumda, bu tür konuşmalar yapmamıza gerek kalmayacaktı çünkü onlar zaten ne bekleyeceklerini bileceklerdi. Yine de, şu anda bile vücudum Riot ile aramızdaki mesafeden dolayı yorgun ve ağrılıydı.

I. İkimizin de ayrı yaşamaya *dayanabileceğinden* şüpheliydim.

Sadece bağı tamamla, diye fısıldadı zihnimin arkasındaki karanlık bir ses neredeyse neşeyle. Bu düşünceyi hemen ardından sakatlayıcı düzeyde bir suçluluk duygusu takip etti. O anda *kendimi* bırakmak ve sadece Riot'la birlikte *hissetmek* kolaydı, ama bunu gerçekten *düşünecek* olursam...

Hayatım boyunca bana saflığın ve iffetli düşüncelerin önemi empoze edildi ve ben her zaman bu ikincisiyle diğer agatholardan daha fazla mücadele ettim. Yasak olduğunu bildiğim şeyleri yapmaya *çalıştım* ve yeteneğimi mümkün olduğunca başkalarına yardım etmek için kullanarak kendimi cezalandırdım, bunun kötü eylemlerimin terazisini dengeleyeceğini umdum.

Konu yakınlaşmaya geldiğinde kendimi hep suçlu mu hissedecektim? Artık her zaman saf değilmişim gibi mi hissedecektim? Seksin *bu* duyguları iyileştireceğini hayal bile edemiyordum.

Kendi düşüncelerim yüzünden iyice bozulan ruh halimle güllerime gereken ilgiyi göstermek için kendimi dışarı attım. Bahçecilik, kusursuz bir şekilde bakımlı çimlere sahip olmanın ötesinde alışıldık bir agathos hobisi değildi ve bu bile genellikle insanlara yaptırılırdı. Ailemin evinde birkaç ev bitkisiyle idare edebiliyordum ama altı ay önce buraya taşınana kadar botaniğe olan hayranlığımı doğru düzgün tatmin edememiştim.

Saksıları yeniden düzenledim, rüzgârdan korumak için uzun sapları kestim ve soğuktan korumak için her bitkinin tabanına bir kat malç ekledim. Talimatlar için internete güveniyordum ama henüz hiçbir şeyi öldürmemiştim.

İşim bittiğinde ve malç kokusunu üzerimden atmak için duş aldığımda, Riot'u kalkıp yemek pişiremeyecek kadar çok özlüyordum. Bunun yerine, kendime bir bardak köpüklü üzüm suyu doldurdum ve telefonumdan vejetaryen Çin yemeği sipariş ederken sıkı çalışmamı hayranlıkla izlemek için bir battaniye ile güverteye geri döndüm.

Tüm işlerimi halledip oturana kadar ailemle yaptığım konuşma tekrar aklıma geldi. Bu konuyu düşünmemek için elimden geleni çünkü ne karar verirlerse versinler o saçma sosyal yardım gezisine gitmeyecektim ama *nasıl* gideceğimi hiç düşünmemiştim.

Büyürken agathos arkadaşlarımdan biri olan Serenity'nin bir sosyal yardım gezisine gönderilen bir erkek kardeşi vardı, ama ondan hiç bahsetmedi. Bir tapınak toplantısında gideceği duyuruldu ve aniden *ortadan kayboldu*.

İtiraz etmiş miydi? Ona ne istediğini soran oldu mu?

Gitmeyi reddedersem beni fiziksel olarak kısıtlayacaklar mıydı?

Hayır, bunu yaptıklarına inanamıyorum. Agathos doğası gereği şiddet yanlısı değildi ve nezaketin korunması son derece önemliydi. Bu yüzden Riot kaçmayı önerdiğinde bunu düşünmemiştim. Zor olacaktı ve davamı savunmam gerekecekti ama Yaşlılar tarafından gerçekten tehlikede olduğumu düşünmüyordum.

Riot geri döndüğünde hâlâ dışarıda bunu ve Mercy'yle olan konuşmamı düşünüyordum, endişesi ısrarla tenimi tırmalıyordu. Yine de kabul ettim. Onu özlemenin acısına tercih edilebilirdi.

Sandalyemin arkasından sessizce ilerledi, elleri boynumun iki yanını kavrayıp omuzlarıma doğru inmeden önce bir an durakladı. Boynumla omuzlarımin birleştiği noktada durdu, uzun parmakları köprücük kemiğimin çıplak tenine yayıldı ve gömleğimi zar zor kenara itti.

"Güzel güller," dedi Riot sessizce. "Bir agathos için alışılmadık bir hobi, bahçıvanlık."

Saksıların ötesine, komşunun çorak arka bahçesine bakarak onaylarcasına mırıldandım. "Eskiden hiç öyle değildi. Ne de olsa doğa Anesidora'nın eseridir. Çoğu agathos bunu unutmuş gibi görünüyor."

"Kesinlikle en agathos değilsin."

Hayatım boyunca benzer ifadeler duymuştum ama genellikle çok daha az saygılı bir tonda oluyorlardı. Riot egom için inanılmaz derecede iyi ve inanılmaz derecede kötüydü.

"Hava soğuk," diye mırıldandı, başparmakları boynumda yumuşakça aşağı yukarı geziniyordu. "İçeri gel."

Tüylerimin diken diken olmasının sıcaklıkla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum ama başımı sessizce onaylarcasına sallamayı başardım.

"İyi misin?" Riot beni kanepeye doğru yönlendirip boş bardağı parmaklarımdan çekerek sordu.

Neden yalan söyleyemiyordum? Başkalarının endişelenmesini önlemek için küçük beyaz bir yalan söyleyememenin ne yararı vardı? Gerçeği nasıl olsa anlayacaktı ama en azından içini rahatlatıyormuşum gibi davranmak güzel olurdu.

"Olacağım," diye cevap verdim sıkı bir gülümsemeyle.

"Konuş benimle." Sıradan bir komuttu ama Riot'ın, rahatlamamı ve bir an için fazla düşünmeyi bırakmamı sağlayacak kadar kontrol talep etme yeteneği var gibiydi.

Normalde ayrıntıya girmezdim, ama söz konusu o olunca girmek istedim. Her zaman kendime saklamak zorunda kaldığım tüm düşüncelerimi ona anlatmak istedim.

"Sosyal yardım konusunu düşünüyordum," diye itiraf ettim. "Ama kuzenim Mercy'nin de doğum günü yaklaşıyor."

Riot yanımdaki kanepeye çöktü, yanlarımız birbirine degecek kadar yaklaştı ve ben de sıcaklığını içime çekerek ona yaslandım.

"Ortaya çıkma nedir?" diye sordu siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

Bu kadarını söylerken bile kendimi kötü hissetmeliyim. Ayınler kutsaldır ve bunları bir daimon'a açıklamak ihanetin zirvesi olarak görülecektir. Aynı zamanda, kafamdaki şeyleri sorguladıkça, delirmediğimden emin olmak için dışarıdan birinin bakış açısını daha çok istiyorum. Özellikle *Riot'un* bakış açısını daha çok istiyorum.

"Sözlü sınavla başlıyor," diye açıkladım, hatırladıkça biraz ürperiyordum. O kadar gergindim ki, sınavı yapan İhtiyarların üzerine kusacağıma ikna olmuşum. "Agathos'un tüm erdemlerine dayalı sorular soruyorlar."

"Ne tür sorular?" Riot sordu, zaten tüm bu konsept karşısında belli belirsiz dehşete düşmüş görünüyordu.

"Çoğunlukla bir agathosun bir insana yardım etmesi gereken senaryolarla geliyorlar ve biz de ne yapacağımızı veya belirli durumlar için ne tür yeteneklerin en uygun olacağını açıklıyoruz. Bazı bölümlerde pek başarılı değildim," diye boş boş güldüm.

"Başarısız olursan ne olacak? Artık bir agathos olamayacak değilsin ya," diye alay etti Riot.

"Şey, hayır," diye kabul ettim. "Yine de toplumdaki konumunuzu ve uygun olduğunuz pozisyonları etkiliyor. Eminim patronumun beni hiç sevmemesinin nedenlerinden biri de budur. Ben 120 yaşına kadar yaşamış olsa bile, ben kötü test çünkü bir Yaşlı olmak için uygun asla."

Riot şüpheli *bir şekilde "bu da ne"* gibi bir şey mırıldandı. nefesinin altında. Muhtemelen *"fudge"* dememiş olması dışında.

"Sınavdan sonra, inisiyeleri ayın için bodrumdaki sunağa götürürler ve Anesidora hediyemizi açar."

"Kulağa..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyordu ve ben de onun korkusunun tenime değiştiğini hissettiğimde ne kadar kibar olmaya çalıştığına neredeyse gülecektim.

"Şimdi kendini tutma," diye takıldım, kaburgalarını dürterek.

"Arkaik," dedi Riot sonunda, elimi kalçasına doğru çekip parmaklarımızı birleştirerek. "Arkaik, kült ve tüyler ürpertici."

"Eski bir gelenek, yani arkaik en kötü tanımlama değil," diye kabul ettim, birleşmiş ellerimize bakarak. Opal yüzüğüm loş ışıktaki bana öfkeyle parlıyor gibiydi ve on yıldan uzun bir süre önce bana verildiğinden beri ilk kez takmamayı düşündüm.

Ne yazık ki, herhangi bir agathos onun yokluğunu anında fark ederdi, bu yüzden muhtemelen bu bir seçenek değildi.

"Bütün bunların kuzeninle ne ilgisi var?" Riot sordu.

Boğazımın arkasından bıkkın bir ses çıkardım, Mercy'ye kızdığım için kendime kızdım.

"Mercy'nin ortaya çıkışı yaklaşıyor. Benim kötü sonuçlarımın onu rahatlatmadığını, çünkü zaten benim gibi olmak istemediğini söyledi." İçimi çektim, başımı kanepeye yaslayıp gözlerimi kapattım. "Şey, o bunu ima etti ve ben de onayladım. Bu tamamen makul bir tepki, bu yüzden neden bu kadar somurtkan olduğumu bilmiyorum."

"Çünkü tamamen saçmalık, işte bu yüzden," diye homurdandı Riot, ses tonundaki sertlikle gözlerimi irkilerek açtım. "Sen muhteşem birisin ve o test sonuçları senin nasıl bir insan olduğun hakkında hiçbir şey söylemiyor. Senin gibi olduğu için şanslı olmalı."

"Önyargılısın," diye cevap verdim, yanağından öpmek için eğildim. Önyargılıydı ve muhtemelen kuzenimden nefret etmesine neden olmuşum ki niyetim bu değildi ama sözleri kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Belki bir agathos olarak iyi bir sınav verememişim ama yine de iyi bir agathos olmaya çalıştım. Constance'dan daha iyi bir agathos olduğumu hissettiğim çok zaman oldu - yeteneğim konusunda daha cömert, kime yardım ettiğim konusunda daha az elitist - ama bunların hiçbirisi topluluğumun gözünde önemli değildi.

Belki de onların fikirleri imrenmeye değmezdi.

Kapı zili çaldığında Riot irkildi ve ayağa kalkarken kalçasını okşadım. "Sipariş verdim, umarım sorun olmaz."

Ben kapıyı açarken o arka planda gizlice bekledi ve birlikte çalışarak kaseleri ve kapları alıp küçük yemek masasına yiyecekleri yerleştirdik. Kesinlikle yine sıradan bir çiftmişiz ve bu bizim normal hayatımızmış gibi davranıyordum ama kendime engel olamıyordum. Kafamın içinden güzel bir tatildi.

"Ee," diye başladı Riot, kâsesini doldururken. "Sana sormak istediğim bir şey vardı."

Şekerim, ona La Nuit'e ettiğim duadan bahsetmem gerekiyordu. Bana bunu soracağından kuşkuluydum ama bu bilgi boynumun üzerinde asılı duran bir giyotin bıçağı gibi hissettiriyordu.

"Elbette," diye cevap verdim zayıf bir sesle, sebzeli chow mein'imi karıştırırken.

"Geçen gece kanepede uyuyakaldığında ve seni yatağına götürdüğümde, bana rüyanda ne gördüğünü hiç hatırlamadığını söylemiştin."

Bu rastgele konu karşısında irkilerek ona göz kırptım.

"Doğru," diye cevap verdim yavaşça. "Hayatım boyunca gördüğüm tek bir rüyayı bile hatırladığımı sanmıyorum."

Riot yemeğini çiğnerken düşünceli düşünceli mırıldandı, dalgın görünüyordu. "Bunun alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum," diye devam ettim, sessizliğinden biraz rahatsız olmuştum. "I

kötü rüya da görmüyorum, sanmıyorum. Ailem bu konuyu çok açtı. kardeşlerim doğduğunda, şaka yollu. Kabus gören çocuklarla nasıl başa çıkacaklarını hiç öğrenemediklerini çünkü benim kabus görmediğimi söylediler." Creed'in bana bunu söylediğini hatırlayınca biraz gülümsedim.

"Neden sordunuz?" Sonunda merakımın beni ele geçirdiğini söyledim. Riot bir süredir sessizdi, görünüşe göre düşüncelerinde kaybolmuştu.

"Bullet adında bir daimondan bahsettiğimi hatırlıyor musun?" diye sordu yüzümü dikkatle izleyerek.

"Bu ismi unutmam pek mümkün değil," diye cevap verdim, kaşlarımı kaldırarak.

Riot'un dudakları büküldü. "Doğru. Oneiroi soyu muhtemelen en güçlü daimonlardır ama bir nevi lanetlenmişlerdir. Ona Gece Tanrıçası'ndan gelecekle ilgili vizyonlar bahsedilmiş -kendisi ve diğer daimonlar hakkında- ayrıca tarot kartlarını kullanarak ilahi içgörü kazanabiliyor. Onlar bizim rahiplere en yakın olanlarımız."

"Bu çok güçlü," diye cevap verdim, biraz da dehşete kapılarak. Anesidora ile bu kadar güçlü bir bağlantım olduğunu hayal bile edemezdim.

"Başka bir yeteneği daha var," diye devam etti Riot, biraz kaşlarını çatarak. "Yakın zamana kadar unuttuğum bir yetenek."

"O da ne?"

"Rüya gezintisi," diye cevap verdi acımasız bir gülümsemeyle. "Bir insanın zihnini uyurken ziyaret edebilir ve kendi seçtiği bir rüyayı yaratabilir. Kişi uyandığında ayrıntıları hatırlayabilseydi, bu daha güçlü bir hediye olurdu."

Riot beni yakından izliyordu ve omurgamdan aşağıya doğru akan endişe ürpertisini bastırmak için mücadele ettim.

"Ama bir agathosu ziyaret edemez, değil mi? Yeteneklerimiz birbirleri üzerinde çalışmıyor."

Riot, "Benim Moros yeteneğim diğer daimonların yanında canlanmıyor," diye belirtti. "Ama Bullet'in yetenekleri *en iyi* diğer daimonlarda işe yarıyor. Oneiroi'nin yetenekleri çoğu daimonun çalışma şeklinin tersi gibi. Teorik olarak, bir agathos'u ziyaret edemezdi ama... sen sıradan bir agathos değilsin Gracie."

Evet, bu doğrudu ama her gece rüyalarımın giren biri olsaydı bunu bilir miydim? *Bilemeyeceğim*, o anılara erişemeyeceğim fikri biraz ürkütücüydü.

"Uykuya dalmayı her zaman sevmişimdir," dedim sessizce, yemeğimi tabağında gezdirirken. "Ne zaman işler zorlaşsa ya da kendimi yalnız hissetsem, uyku bana rahatlık verirdi. Uyandığımda kendimi hep sakinleşmiş hissederdim. Bazen biraz üzgün de, ama çoğunlukla sakinleşmiş."

Riot'un yüz ifadesinin yumuşadığını görmek için başımı kaldırdım. "Sanırım bu da bir doğrulama sayılır, Gracie. Viper kâbusu hatırlamıyordu ama dehşet içinde uyandı. Ve üstü başı sidik içindeydi," diye sonradan ekledi, bu fikirden pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. *Engerek*'in en büyük hayranı olmadığını tahmin ediyordum.

"Bullet neden rüyalarımı ziyaret etsin ki?" Şaşkınlıkla sordum.

Riot bana inanmaz bir bakış attı. "Senin bu çok eşlilik konusunda benden daha fazla deneyimin var."

"Oh."

Oh.

Bullet'ın benim olduğunu sanıyordu. İkinci ruh bağım. Bu olabilir mi? *Daha fazla* ruh bağına sahip olma fikri üzerinde fazla düşünmemiştim çünkü hâlâ *o çağrıyı* hissetmemiştim. Öte yandan, Riot'u aramak için de bir çağrı hissetmemiştim.

"Ne düşünüyorsun?" Riot chow mein'in geri kalanını tabağına dökerken sordu. Bu yemeği sevdiğini aklıma not ettim. "Kafa karışıklığını hissedebiliyorum."

"Başka birine çağrıldığımı hissetmediğimi düşünüyorum ama sana da çağrıldığımı hiç hissetmedim."

Onu aşağı itmeden önce Riot'tan küçük bir güvensizlik telaşı geldi ve bunu biraz daha düşünceli bir şekilde ifade etmediğim için kendimi azarladım.

"Bu biraz mantıklı. Çağrı, size işaret verdiğimiz anlamına gelir, değil mi? Sanki biz deniz feneriyiz ve siz de teknesiniz. Ama biz agathos olmadığımız için böyle bir sinyal verme işlevine sahip değiliz."

Omuz silkti ve yemeğini yemeye devam ederken ben şaşkın bir sessizlikle ona baktım ve bunu daha önce düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissettim. *Tabii ki* telefon onlardan gelecekti. Neden hep benden geleceğini düşünmüştüm ki?

Eğer bir daimon tarafından ruh bağlarının iç işleyişi konusunda eğitiliyorsam, gerçekten de berbat bir agathos'tum.

"Eğer öyleyse," diye yavaşça başladım, bu konuşmaya nasıl yaklaşacağımdan tam olarak emin değildim. Her zaman ruh bağlarımın ne olduklarının farkında olacaklarını ve paylaşma fikrine alışkın olacaklarını varsaymıştım. "Bu konuda ne hissederdin?"

Riot yavaşça çiğnedi ve ben çubuklarımı bıraktım, aniden yemek yemeyi düşünemeyecek kadar gerildim. Ya bu fikre tamamen karşıysa?

"Yalan söylemeyeceğim, seninle baş başa kalmaya alıştım," dedi Riot düşünceli bir ifadeyle, kalbim mideme bir taş gibi otururken. "Yine de kesin olarak bizim tarafımızda olan başka birinin olması güzel olurdu."

"Bullet'i zaten tanıyorsunuz, bu işinizi kolaylaştırmaz mı?"

Riot'un dudakları seğirdi. "Çoğu zaman sinir bozucu biri ama muhtemelen onu seversin. Birlikte *High School Musical* düetleri yapabilirsiniz."

Kulağa eğlenceli gelse de yüzüm anında ısındı.

"Sanırım onunla tanışana kadar bilemeyeceğiz," diye cevap verdim sonunda. "Uyurken beni ziyaret etmesi konusunda ne hissettiğimden tam olarak emin değilim... Bu biraz ürkütücü görünüyor."

"Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," dedi Riot dalgınca. "Seni her gün görsem ve sen her seferinde benim kim olduğumu unutsan, aklımı kaçırdım."

Şeker. Buradaki gerçek Agathos ve gerçek Daimon kimdi? Riot benden çok daha empatikti.

"Onunla tanışmak ister misin?" Riot bana bakarak sordu. "Şeytan İni'nde yaşıyor," diye ekledi anlaşılabilir bir yüz ifadesiyle. Milton'ın üç tarafı agathos toplulukları, dördüncü tarafı ise Long Island Sound ile çevriliydi. Şeytan İni'ne gitmek bir daimon için muhtemelen stresli bir deneyimdi.

Evet mi? Hayır mı? Riot ve benim ruh bağımız olduğunu kabul etmek başka bir şeydi. Bana göre bu bir anomaliydi, ama iyi bir anomaliydi. Minnettar olduğum bir anomaliydi, çünkü o vardı.

İki daimon ruh bağı bunun bir şey olduğu anlamına geliyordu ve ben bunun bir şey olmasına henüz hazır olduğumdan emin değildim. Ama eğer Bullet ikimizi, benim onun için ne olduğumu zaten biliyorsa, bu benim için biraz bencillikten de öte bir şeydi.

"Gracie," dedi Riot, bana adımları ilk kez söylemediğini düşündüren bir şekilde. Masanın öbür ucuna uzandı ve parmaklarımızı birbirine doladı. "Duyguların beni kamçılıyor."

"Hissediyorum... Onu görmek istiyorum, bu her şeyi değiştirir." Ben ne demek istediğimi ifade etmekte zorlanırken Riot bana anlayışlı bir bakış attı.

Riot'u aramamıştım, bir anda oluvermişti. Hayatıma normal bir şekilde devam ettim, *aslında* hiçbir şeyin normal olmadığını biliyordum ama bu konuda acil bir karar vermem de gerekmiyordu.

Ruh bağım olabileceğine inandığım bir daimon'u kasıtlı olarak aramak, bildiğim hayatımdan uzaklaşıp bilinmeyene adım atmak gibiydi. Geri dönüşü olmayan bir şeydi ve bu çok korkutucuydu.

"Şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsin Grace. Muhtemelen yarınki anma törenini herkesin önünde ailene ve İhtiyarlara öfkelenmeden atlatmaya odaklanmalısın," dedi Riot ve ellerimi sıkarken gülümsedi.

"Ama eğer Bullet bekliyorsa-"

"Muhtemelen bu gece onu rüyada göreceksin. Sen ne konuştuğunu hatırlamayabilirsin ama o hatırlayacaktır. Ayrıca o bir medyum. Onunla ne zaman karşılaşacağını senden daha iyi biliyor."

Sessizce başımı salladım. Umarım sabah uyandığımda, rüyamda her ne olduyorsa, doğru kararı verdiğime dair bir güvence hissederdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

"Riot konuşuyor," diye neşeyle şarkı söyledi müzikal bir ses arkamda bir yerden. "Beni daha önce hiç rüya sahnene davet etmemiştin."

Oh. Bu neden benim dairemde olduğumuzu açıklıyor. Lacivert koltuğumda oturuyordum, ses arkamdaki yatak odamın kapısından geliyordu.

Kıyafetime şaşırarak aşağıya baktım. Asla kot pantolon giymeşdim -annem nefret ederdi- hele böyle dar ve kalçalarımı açıkta bırakan yırtık kotlar hiç giymeşdim. Ve üstüm! Kendimden emin bir şekilde aşağı doğru çektim, vücudumda bile gördüğüm için şok olmuşum. Annemin nefret edeceği sakız renginde bir kazaktı ve kot pantolonun yüksek belini ortaya çıkaracak şekilde kırpılmıştı.

Onu buraya ben davet ettiysem, bu kıyafeti de ben mi seçtim?

Odaklan, Grace. Onu rüyana davet ettin. Burada asıl önemli olan bu.

"Eğer bu benim rüyamsa, neden seni göremiyorum?" Boynumu bükerek sordum.

"Çünkü ben çok güçlüyüm," dedi ses alçak ve dramatik bir tonda, aniden tam kulağımın dibinde ve şaşkınlıkla sıçradım. "Beni görmek ister misin, Amazing Grace?"

"Evet," dedim hemen, devam etmeden önce bir an tereddüt ettim. "Lütfen, Bullet."

Birdenbire ortaya çıktı, kanepede yanıma oturdu, adını bildiğime hiç de şaşırmış görünmüyordu.

Aman Tanrım.

Riot'un tam olarak benim tipim olduğunu düşünmüştüm ama sanırım birden fazla tipim vardı çünkü Bullet, Riot'la birbirlerine hiç benzememelerine rağmen kesinlikle karnımda aynı duyguları uyandırıyor.

Dövmeler hariç. Ve gözleri, ama Bullet'ın gözleri Riot'inkilerden çok daha mordu ve irislerinin kenarlarında sadece ince bir kırmızı çizgi vardı.

Saçları soluk sarı renkteydi ve muhtemelen çene hizasındaydı, ancak bir moda çekiminden çıkmış gibi giyinmiş olmasına rağmen onu bir rock yıldızı gibi gösterecek şekilde dağınık bir şekilde arkaya atmıştı. Koyu lacivert gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve ön kollarındaki detaylı siyah mürekkebi gösteriyordu; koyu gri pantolon ve pantolon askısı giymişti.

Tüm topluluğu zahmetsizce havalı gösteriyordu ama bir manken gibi görünüyordu ve bu da ona yardımcı oluyordu - tüm köşeli yüz hatları ve yağsız kaslar.

Ona ruh bağımlı olup olmadığını sormaya niyetlenmiştim ama onu gördüğümde bu gerçeği inkâr edemezdim. Kalp atışlarım hızlanmıştı, ağzım kurumuştu, karnımda kelekler birbirlerine saldırıyordu... Riot'a verdiğim tepkinin bir hayaletiydi, ama bu gerçek hayat değildi.

Bullet'in sürekli eğlenen bir sırtıyla kıvrılmış gibi görünen ağzı, onu dikkatle incelediğimi fark edince seğirdi ve ben de onu bu kadar bariz bir şekilde incelediğim için utanarak bakışlarımı kaçırdım.

Ben bunu ama o hatırlar.

"Çekinme Grace. Bana istediğin kadar bakabilirsin," dedi kendinden emin bir şekilde ve uzanıp uzun, zarif parmaklarıyla çenemi hafifçe kavrayarak gözlerimi tekrar yüzüne çevirdi. Bu temas karşısında nefesimi içime çektim ve onun da benim kadar etkilenmiş görüldüğünü görünce şaşırdım.

"Seni daha önce gördüm mü?" Elini bıraktığında dokunuşunu anında özleyerek sordum. Ona sarılmak istiyordum ama o burada değilken Riot'a vefasızlık gibi görünüyordu.

"Ah evet," diye yanıtladı Bullet, gözleri biraz üzgün görünse de hâlâ gülümsüyordu. "Aslında hayatının neredeyse her gecesi."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, bunun onun için nasıl bir his olduğunu düşününce dehşete kapılmışım. Riot'un beni yıllarca her gece unutmaması bir yana, bir kez bile unutmasının ne kadar acı vereceğini hayal bile edemiyordum.

Bullet, mutluluk maskesi tekrar yerine kaymadan önce sert bir şekilde "Olma," diye cevap verdi. "Binlerce ilk buluşmamız oldu ve hiçbirinden pişman değilim."

"Seni hatırlamamı istemiyor musun?" Duygularım boğazımda düğümlenerek sordum.

"Her şeyden çok," dedi basitçe. "Bu olacak. Düşündüğünden daha erken."

Tereddüt ettim, tüm bunlara hazır olup olmadığımı emin olmadığımı söylemek istedim ama sanki bunu zaten biliyor gibiydi.

"Çok güçlü, hatırladın mı?" Bullet sorulmamış soruma cevap verirken başının yan tarafına hafifçe vurarak alay etti ve ben de kadınlara yakışmayan bu sesi bastıramadan homurdandım. Kendini beğenmiş bir sırıtışla arkasına yaslanarak, "Bana ne istersen sor," diye emretti.

"Tamam o zaman, hepsi güçlü bir. Anma töreninden önce Auburn'deki tapınağın üstündeki kütüphaneyi ziyaret ederek sosyal yardım gezilerinin tarihi hakkında daha fazla bilgi edinmeyi ve bir boşluk aramayı düşünüyordum. Sence bu iyi bir fikir mi?"

Bullet parlak bir şekilde gülümsedi ve tavsiyesini istediğim için heyecanlandığı izlenimine kapıldım. Bu rüyalarda genellikle nasıl olurdum? Her seferinde tamamen yabancı biri olduğunu düşünseydim muhtemelen daha az rahat olurdum.

Bu düşünceyle göğsüme bir acı saplandı ve onun yerinde olsaydım nasıl hissedeceğimi hayal etmeye çalıştım. Birinin benim için bu kadar çok şey ifade ettiğini ve benim onun için hiçbir şey olmadığını düşünmek akut bir ıstıraptı.

"Yarın gitmelisin," diye yanıtladı Bullet kendinden emin bir şekilde. "Cevaplardan çok sorularla karşılaşacaksın ama bu kötü bir şey değil. İhtiyacınız olan cevapları bulmak için sormanız gereken soruları bilmeniz gerekir."

"Çok akıllısın." Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, böylesine şakacı ve yaramaz görünen birinden gelen düşünceli sözler karşısında irkildim.

"Söz konusu sen olduğunda akıllıca davranmayı kendime iş edindim, Amazing Grace." Bullet, dalgalar gibi aniden dalgalanan duvarlara baktı. "Görünüşe göre zamanımız doldu," diye iç geçirdi ve bana özür dileyen bir gülümseme attı.

"Ne? Neden?" Henüz gitmeye hazır değildim.

"Alarmanız çalıyor tabii ki." Ayağa kalktı, dramatik bir şekilde eğilmeden önce bana sırtıttı. "Sizinle tanışmak bir zevkti leydim."

"Yine," diye ekledim, sesim zaten garip ve uzak geliyordu. Bullet önümden kayboldu, son iki kelimesi uzak bir yankı gibi odada yankılandı.

"Her zaman."

Islak yanaklarım ve göğsümde bir ağrıyla uyandım, Riot'u uyandırmadan önce alarmımı hızla susturdum. Umutsuzca zihnimi yokladım, rüyanın detaylarını ortaya çıkarmaya çalıştım ama her zamanki gibi detayların olması gerektiğini hissettiğim yerde bir *duygudan* başka bir şey yoktu. Bir kararlılık duygusu, ama aynı zamanda bir keder katmanı.

Bu benim üzüntüm müydü yoksa onun mu?

Battaniyeleri yavaşça geriye ittim ama Riot'ın kolu belime dolandı ve ben yataktan sıvışmadan beni geriye doğru çekti.

"Yatağa geri dön," diye mırıldandı yastığa doğru. "Sıcaksın ve gitmeden önce seni boşaltmak istiyorum."

Şeker.

"Bu geri çevrilmesi çok zor bir teklif," diye ciyakladım, bu fikirle birlikte gelen suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak. Yüzümü hafifçe ona döndüm, elimi dağınık saçlarında gezdirdim ve yüz hatlarını ezberledim. Mecbur olduğumdan daha erken ayrılmak ve günü yine ondan uzakta geçirmek istemiyordum ama uyandığımda hissettiğim *kararlılık* duygusunun o günkü araştırma planlarımla ilgili olduğunu düşünmeden de edemiyordum.

"O zaman geri çevirme," diye esnedi ve tek gözünü açarak bana . Bu kas yığını dövmeli adamın *sevimli* olduğunu düşünmek çılgınca geliyordu ama sabah ilk iş olarak kesinlikle öyle görünüyordu. Şirin, sevimli ve tamamen benim.

"Kütüphaneye gidiyorum," dedim nazikçe, kolunu yukarı kaldırarak kıvrılabilmemi sağladı. "İçimde bir *his* var."

Riot, "Bullet daha burada bile değilken bana horozlanıyor," diye mırıldandı ve bu sefer kıkırdamama engel olamadım. "Bugün için emin misin Gracie?" diye sordu, doğrulup sırtını yastıklara yaslayarak. Üstünde tişört olmadan rahat uyuyup uyumayacağını gerçekten sormalıydim, o vücudu örtmek bir suç gibi görünüyordu.

"Gitmeden edemem," diyerek odayı geçip dolabıma yöneldim. Tek siyah elbisem zaten bir giysi torbasındaydı, ailemin evinde hazırlanırken giymek için hazırdı ve kütüphanede giymek için daha rahat, agathos'a uygun bir gri kazak ve beyaz etek kombinasyonu seçtim. "Anma töreni için tüm toplum bir araya gelecek ve eğer orada olmazsam bir sürü soru ortaya çıkacak. Ayrıca, Yaşlılar işbirliği yapmadığımı düşünürlerse sosyal yardım işini ileriye taşıyabilirler."

Elimi elbise askısının üzerine koyarak durakladım ve başımı yana eğdim. "Aslında annemle babam büyük ihtimalle yukarı taşımaya çalışacaklardır."

Riot arkamdan hoşnutsuz bir ses çıkardı ve yanağını öpmek için yatağın onun tarafına geçmeden önce giysilerimi ön kolumun üzerine koydum. "Öğleden sonra döneceğim. En geç akşamın erken saatlerinde."

Ben kendimi çekmeden belimden ve beni yatağa çekip ağzımı kendi ağzıyla kapatıp sabah nefesimin inanılmaz derecede farkında olmamı sağlayan *düzgün* bir öpücük verirken çılgılık attım.

"Dikkatli ol Gracie. Bana geri dön, tamam mı?" diye sordu, alnını alnıma yasladı, endişesi ısrarla tenimi okşuyordu.

"Her zaman," diye söz verdim.

* * *

Auburn'deki tapınak yabancılara pek tapınak gibi görünmüyordu. Özellikle de insanlara. Belediye binası olarak etiketlenmişti ve Auburn'ün merkezinde gururla duran üç katlı kırmızı tuğla ve beyaz sıva deviydi. Ön taraftaki bir sıra iyonik sütun, binanın bodrumunda gerçekleşen eski ayinlere dışarıdan verilen tek selamdı. Auburn şehri için çalışan hiçbir insan yoktu - burası her zaman bir agathos yerleşimiydi - ama sunak her ihtimale karşı iyice gizlenmişti ve sadece agathos kanıyla erişilebilirdi.

Çocukluğumda burayı sürekli ziyaret ederdim. Babalarımın Chance'in burada şehir planlamacısı olarak çalışmasının yanı sıra, her Cumartesi sabahı üç saat boyunca genç agathoslar için haftalık derslerin yapıldığı yer burasıydı.

Çizimlerim antrenin siyah beyaz karo döşeli zemininde yankılanıyor, sıcak bir Cumartesi sabahı birinci kattaki sıkışık sınıfta Anesidora'daki rolümüzün ilkelerini ezberlerken küçük çocukların çimlerde oynamasına izin verilen pencereden dışarı özlemle baktığım anları hatırlamama neden oluyordu.

Fark edilmeden içeri girebilmemin hiçbir yolu yoktu ama kendimi gizlemek için yeterince belirsiz bir bahanem vardı. Kız kurusu olarak tanınan ben, herhangi birine ruh bağlarının tarihini araştırdığımı söylesem kimsenin beni geri çevirmeyeceğinden emindim. Büyük olasılıkla acıyan bir bakış ve sağlıklı bir dozda garip bir sessizlikle karşılaşacaktım.

Yalan değildi. Ruh bağlarının tarihine bakmayı ve sosyal yardım gezilerinde neler bulabileceğimi görmeyi planlamıştım. *Yaşayan hafızada* hiçbir agathos kadınının agathos ruh bağına sahip olmaması kesinlikle benim ilk olduğum anlamına *gelmiyordu*.

Meşe çift kapıdan geçerek ikinci katın yarısına hâkim olan, neredeyse boğucu derecede karanlık küçük kütüphaneye girdim. Duvarlar, raflar, mobilyalar ve zemin aynı parlak koyu lekeli ahşaptı ve tüm alan, her yeri hem eski hem de korkutucu hissettiren loş vitray lambalarla aydınlatılıyordu.

Kütüphaneci tezgâhın üzerindeki bir yığın kitabın üzerinden bana baktı, ancak herhangi bir küçük konuşma girişiminde bulunmadı ve ben de mutlu bir şekilde sert bir gülümsemeyle geçip odanın arkasına doğru ilerledim.

Erişebildiğimiz sadece birkaç agathos tarih kitabı vardı ve onlar da girmekten kesinlikle nefret ettiğim özel bir odada tutuluyordu. Genelde klostrofobik biri değildim, ancak yüksek bir masa ve ortadaki taburelerin hakim olduğu küçük, penceresiz bir alandı ve oraya girmek zorunda kaldığımda kendimi her zaman bir tür kitap hapishanesindeymişim gibi hissederdim.

Dikkat çekmeyen girişin önünde durdum ve çantamın içindeki çakımı hızla açtım, başparmağımın ucunu bıçağa batırdım ve az miktarda kan akana kadar çimdikledim. Duvara gömülü antik mermer parçasının üzerinde gezdirdim, sonra gıcırdayarak açılana kadar ağır ahşap kapıya yaslandım.

Büyükler ne kadarının yazılması gerektiği konusunda batıl inançlara sahip olduklarından, aralarından seçim yapabileceğim çok geniş bir yelpaze yoktu - küçük odanın arkasında sadece bir meşe kitaplık vardı - bu yüzden küçük bir seçki aldım ve bakmak için masaya geri getirdim. Ne aradığımdan tam olarak emin değildim ama buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu güçlü bir şekilde hissetmiştim, bu yüzden muhtemelen uykumda Bullet ile bu konuda konuşmuştum, ki bu garip bir kavramdı.

Bir saat sonra, zaten bilmediğim hiçbir şey öğrenmemiştim. Bir kadının dört ruh bağı vardı. Kadın, Anesidora'nın kendi zamanlamasına göre onlara ayrı ayrı çekildiğini hissedirdi. Dördü de bulunmadan önce onlara olan çekim durursa, amaçlanan bağlarından birinin çocuklukta öldüğü varsayılırdı ve bu tarihsel olarak kadın için travmatik bir farkındalık olurdu ve o bağı gereken yerde her zaman bir boşluk olurdu.

Aynı şekilde, bağlar bir araya geldikten sonra biri ölürse, kaybın acısının kalıcı olduğu söylenirdi. Joy Lyon'un bağları ve bugün yaşadıkları için kalbim acıdı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bağlanma süreci hakkında hiçbir şey yoktu ve sadece Anesidora'nın hediyelerini kullanmanın maliyetinin bağlananlar arasında paylaşıldığına dair kısa bir söz vardı.

Metinlerde agathos erkekleri ve onların beklentileri ve deneyimleri hakkında çok az şey olduğunu tedirginlikle fark ettim. Kadınlara kıyasla çok daha fazla erkek agathos vardı ve metinlerde onlara gösterilen ilginin azlığı dikkat çekiciydi. Kasıtlı gibi hissettiriyordu. Sanki harcanabilirlermiş gibi. Agathos kadınları Anesidora'nın suretinde yaratılmıştı, en azından bize öğretilen buydu ve erkekler de onun aşıklarının suretinde. İlk aldığı kişi halktan biriydi - annemin durumunda Valor - ve diğer üçü onun daimi sevgilileriydi.

Hepsi tanrıydı. Anesidora'nın tüm dikkatleri üzerine çekmesi umurlarında mıydı? Belki de umurlarında değildi. Babalarım her zaman annemin etrafında dönmekten memnun görünüyordlardı. Belki de olması gereken buydu.

Anesidora'nın aşıklarından üçü aynı zamanda onun ve eşinin çocuklarıydı ama bunun üzerinde çok fazla düşünmemeye çalıştım. Tanrıların soy ağacı daha çalı biçimindeydi ve içimin rahat etmesi için tanrıların ölümlüler gibi üremediğine inanmak zorundaydım.

Kitapların hiçbirinde sosyal yardım gezileri hakkında ilginç bir bilgi eksikliği vardı. Nereye gittikleri, yerlerin nasıl seçildiği ya da adamların geri dönüp dönmedikleri hakkında hiçbir şey yok.

Rahatsız edici miktarda *hiçbir şey*.

Gitmemeye zaten kararlıyım ama Büyükler ve ailem istediklerini yaparsa ne olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. Ailemin dünyayı gezip göreceğine dair verdiği güvenceler - sosyal yardım gezisinin bir *fırsat* olduğu - boş geliyordu. Yalan söyleyemezlerdi, bu yüzden bana söylediklerine inandıkları açıktı, ancak bu inancın sağlam kanıtlar üzerine inşa edildiğine ikna olmamıştım.

İncelemekte olduğum kitapları masanın üzerine yığdım ve şakaklarıma masaj yaptım. Kendimi daha az sapkın hissettirecek bir şeyler bulmayı umuyordum ama bulamadığıma pek de şaşırmadım. Benim gibi *birinin* -bir şeyin- hakkında bir şeyler yazılacağından bile şüpheliydim.

Benim gibi başka bir iğrençlik daha var olsaydı, İhtiyarlar onu örtbas etmek için her şeyi yapardı diye düşünmeden edemedim. Onların çıkarına *olmadığı* *sürece* birbirimize ya da insanlara karşı şiddet uygulamamız kesinlikle yasaktı. Bu her zaman biraz garip bulduğum bir boşluktu, ama şimdi benim gibi insanlar için olup olmadığını merak ediyordum.

Belki de türümüzün tarihinde başka hiçbir agathos karanlık tanrıçadan yardım isteyecek kadar aptal ya da pervasız olmamıştı ve ben gerçekten eşsizdim.

Yine de pişmanlık hiç gelmedi. Sonuçları ne olursa olsun Riot'tan pişmanlık duymadım. Kaos denizinde sonsuz bir sakinlikti ama pek çok Agathos erkeği gibi duygusuz da değildi.

Riot bana bakıp *olmadığım* şeyleri görmedi, çünkü o sadece *olduğum* şeylerle ilgileniyordu.

Ağır kapının ani gıcirtısı neredeyse çığlık atmama neden oluyordu ve öfkeli bir kütüphanecinin ortaya çıkmasını önlemek için tam zamanında elimi ağzıma kapattım. Taburemde döndüğümde Chance'in tek kaşını kaldırmış masanın öbür ucundan bana baktığını gördüm.

"Beni korkuttun," diye nefes aldım ve elimi göğsüme, kalbimin kaburgalarımın doğru hızla çarptığı yere götürdüm.

"Bir dahaki sefere etrafına dikkat eder misin?" diye sessizce önerdi, sesi gülmenin eşiğindeymiş gibi çıkıyordu. Annemle babamı nadiren yalnız ve sadece o varken Chance'in varlığının ne kadar hoş ve sakinleştirici olduğunu unutmuştum.

"Burada ne yapıyorsun?" Kalp atışlarım hızlanırken sordum.

Chance sırtarak, "Burada çalışıyorum," diye cevap verdi. "Ever, kütüphaneci, burada olduğunu bana haber verdi."

Ever'ı tanıımıyordum ama beni tanımış olması çok da şaşırtıcı değildi. Auburn çevresindeki herkes beni tanıyordu. Bu yüzden ayrılmıştım.

"Anma töreni nedeniyle bugün izinli olacağını sanıyordum," dedim, dirseklerimin üzerinde öne doğru eğilerek okuma materyalimi gizlemeye çalıştım.

"Yarım gün izin aldım..." Önüme yığdığım kitapların sırtlarını incelemek için başını eğdiğinde Chance'in kaşları çatıldı. Agathos ebeveynlerinin mahremiyete inanmamaları inanılmaz derecede sinir bozucuydu. "Hadi, kahve içelim. Eve dönüp hazırlanmamız gerekmeden önce biraz zamanımız var."

Bunu yapmamak için geçerli bir neden düşünemiyordum, yüzden başımı salladım ve kitapları aceleyle kaldırdım, Chance'in onlara düzgün bir şekilde bakmamış olmasını umarak başlıkları gizlemek için onları vücudumun önünde tuttum. Ortaya çıkışı beni o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki, tüm bu sosyal yardım olayı yüzünden aileme kızgın olduğumu bir an için unutmuştum.

Chance'e diğerlerinden biraz daha az kızgındım ama sadece biraz.

Onu kütüphaneden çıkıp lobiye kadar takip ettim ve bugün burada olan birkaç iş arkadaşıyla sohbet etmek için durduğunda onlara garip bir şekilde gülümsedim. Nedense burada kendimi, 10 yaşındayken onu iş yerinde ziyaret ettiğim zamanlardaki kadar küçük hissediyordum.

Belediye karşısındaki Agathos'a ait küçük bir kafeye yerleştik ve Chance içeceklerimizi sipariş ederken ben de arkadaki rahat beyaz koltukları kaptım, her zaman büyük boy çam kozalakları ve cam kavanozlardaki adak mumlarıyla dolu eski bir şöminenin önünde. Ben çocukken burada çok kahve içmiştik ve burayı hep tuhaf bir yer olarak görmüştüm - beyaz badanalı ahşap ve su renkleri, plaj kilometrelerce uzakta olmasına rağmen her yerde kabukları vardı.

"Ee," diye söze başladı Chance, pantolonunun paçalarını yukarı doğru çekiştirirken sırık gibi bedenini karşımdaki koltuğa yatırdı. "Nasılsın?"

Bana sorabileceği onca soru arasında bu soruya dürüstçe cevap vermek gerçekten zordu.

"İdare ediyorum," diye karar verdim ve içkilerimizi bırakan garsona minnettar bir gülümseme gönderdim. Karşılığında bana acıyan bir bakış attı ki bu beni o kadar da şaşırtmamalıydı.

Sosyal yardım gezisinden haberdar olan var mı diye merak ettim. Haber yayılmış olsaydı Verity Mae bana mesaj atardı herhalde?

Chance sessizce mırıldanarak kahvesinden bir yudum aldı. "Senin için endişeleniyoruz, biliyorsun. Her zaman endişelendik ama son altı aydır her zamankinden daha fazla. Milton genç bir bayan için hoş bir yer değil ve sen orada tek başınasın."

"Bu yüzden mi hepiniz beni göndermek istiyorsunuz? Bu Büyüklerin fikri miydi yoksa öneri Anne'den mi geldi? Ya da Valor, belki?"

Bu kesinlikle tatlı değildi ve eğer burada Chance dışında herhangi bir ebeveynim olsaydı, tatlılığım ve memnuniyetim üzerinde çalışmam gereken tüm yollar hakkında uzun ve ayrıntılı bir ders alırdım.

Söz konusu olan Chance olduğu için tek alabildiğim hayal kırıklığına uğramış bir bakış oldu ki bu da onun ağzından çıkan oldukça etkili bir azarlamaydı. Parmaklarıma sızan sıcaklık rahatsız edici boyutlara ulaşana kadar ellerimi kupamın etrafına sardım ve hissetmemem gereken duyguları yutmak için kendimi zorladım.

Chance sabırla, "Anladığım kadarıyla akşam yemeğindeki duyuru sizi şaşırtmış," dedi. "Öğrendiğimde ben de şaşırdım. Aslında annen bu fikre hiç de sıcak bakmıyordu."

Ona inanmayan bir bakış attım ve o da kıkırdadı. Annemin özellikle Milton'a taşınmamla ilgili endişeleri olsa da, Auburn'den ayrıldığım için üstü örtülü bir rahatlama hissettiğini fark etmiştim. Lansmandaki başarısızlığım onun için küçük düşürücüydü ve her zaman dış görünüşe çok önem verirdi.

"Evden bu kadar uzakta olduğun için ahlaksız alışkanlıklara kapılacağından endişeleniyor," diye kıkırdadı Chance, sanki bu fikir saçmaymış gibi.

Belki de annem beni sandığımdan daha iyi tanıyordu.

"Artık yalnız ve gözetimsiz yaşıyorum," diye belirttim. *Ve kesinlikle ahlaksız alışkanlıkların kurbanı olmuştum.*

Chance bana şaşkın bir bakış attı. "Sosyal yardım gezisinde yalnız olmayacaksın. Diğer bekârlarla birlikte gideceksin. Erkeklerle."

Endişelendiği şey bu muydu? Ruh bağım olmayan hiç kimseye karşı arzu duyamadığımdan, annemin hangi "ahlaksız alışkanlıklar" hakkında stres yaptığını gerçekten anlamıyordum, uyuşturucuya ilgi duyduğumu hiç ifade etmedim ve sosyal olarak sadece bir kadeh şarap içtim. Fark etmezdi, zaten gitmeyecektim.

"Bana o kitaplara neden baktığını söylemek ister misin?" Chance nazikçe sordu. "Bu sosyal yardım gezisiyle mi ilgili?"

Diğer babalarımın ya da annemin aksine, Chance cevap vermememe izin verirdi. Yine de endişelerini kesinlikle aileye iletirdi.

-İstese bile bunu annemden saklayamazdı, ruh bağları böyle işlemezdi. Yapabilirsem onu rahatlatmak daha iyi.

"Sadece bununla ilgili değil. Daha önce benimki gibi bir senaryo yaşanıp yaşanmadığını merak ediyordum." *Yalan değil.* "Tek olup olmadığımı bilmek istedim."

Chance bana kederli bir bakış atarak sandalyesinde rahatsız bir şekilde kaydı. "Bir yıl önce bu soruyu Yaşlılar'a sorduk."

Tabii ki biliyordun. Ve yine de, bunu ilk kez duyuyordum.

Belki de sosyal yardım işine girmemi önerenler İhtiyarlardı ama eminim ki ailemin onları ziyareti bu fikrin tohumlarını atmıştı.

Dişlerimi gıcırdatarak sessizce '*tatlı ol*' diye bağıırken, içimde sahip olmamam gereken o , canavarca karanlık yeniden .

"Bana bundan bahsetmeyi düşündün mü?" İstedğim kadar yumuşak bir şekilde olmasa da ağzımdan çıkmayı başardım.

Chance beni dikkatle inceledi, sanki daha önce fark etmediğı bir şey görüyormuş gibiydi ve kendimi normal nefes almaya zorladım ve fincanımdaki tutuşumu gevşettim.

"Haberler iyi değildi, tatlı kız. Seni zmek istemedik," diye özür dileyerek itiraf etti Chance. "Tapınakta sadece İhtiyarların ve Basilinna'nın erişebildiğı başka kitaplar var, onlara başvurmayı umuyorduk. Daha önce sizinki gibi bir vaka olup olmadığını görmek için."

Cevap vermeyi ertelemek için kahvemden uzun bir yudum aldım. Ne kadar zlrsem, Riot için o kadar acı ekiyorodum. Duygularım o kadar büyüdüğünde, beni alıp götürecekmiş gibi hissettiğimde, o benim için çabucak bir dayanak noktası haline gelmişti.

Chance sabırla, "Endişelerin olduğunu anlıyorum ve bu herkes için çok büyük bir hareket," dedi. "Ama bunu dünyayı gezmek, çoğı agathosun asla göremeyeceğı yerleri görmek için bir fırsat olarak görmeyi seçebilirsin-"

"Gitmek benim seçimim olsaydı belki bu şekilde bakabilirdim," diye araya girdim. Kelimeler neredeyse boğazımda düğümleniyordu, gerçeğın varilini *zar zor* kazıyordum. *Belki* ve *olabilir* kelimeleri bu cümlede çok ağır bir yükü kaldırıyorodu.

"Agathos olmak seçim yapmaktan vazgeçmektir," diye üzüntüyle cevap verdi Chance, açık sözlülüğüyle beni şaşırtarak. Riot bana benzer bir şey söylememiş değildi ama o bir daimon'du ve bizim iş yapma biçimimizin yanlış olduğunu düşünmeye programlanmıştı. Chance, Auburn'de doğup büyümüş ve canavarın karnında çalışmıştı. Annem muhtemelen çağrı onu ona götürdüğünde sevinçten bayılmıştır.

"Annemin bulduğu son ruh bağı sizdiniz, değil mi?" Kahvemden bir yudum daha alarak kayıtsızca sordum.

"Öyleydim," dedi dikkatle, nereye varmaya çalıştığımdan emin değilmiş gibi bana bakarak. Ben de pek emin değildim ama onun yorumu, ruh bağlarının her zaman güneş ışığı ve gökkuşağı olup olmadığını bilmek için yanıp tutuşan bir ihtiyaç uyandırmıştı.

Eğer gerçekten her zaman inandırıldığım gibi bir yetenekse. "Bu seni hiç rahatsız etti mi? Sonuncu olmak?"

Chance'in kaşları şaşkınlıkla kalktı ama soruyu içtenlikle düşündü.

Bu yüzden en sevdiğim babamdı.

"O zaman mı? O kadar da değil. O zamanlar 22 yaşındaydım ve sanki sonsuza dek bekleyecekmişim gibi hissediyordum," diye yanıtladı hüzünlü bir gülümsemeyle. "Tabii ki bazen kıskançlık oluyor. Bazen de çatışma. Kendi istekleri ve ihtiyaçları olan beş birey, koordine edilmesi gereken çok şey olabilir."

Her zaman Chance'in en az vazgeçen olduğunu düşünmüştüm - Auburn'lüydü, annem buraya çağrıldığını hissettiğinde herkes ona taşınmıştı. Yine de kariyeri için mücadele ettiğini biliyordum. Pek çok agathos yerel hükümet işlerini yükselmek için bir sıçrama tahtası olarak kullanır, gözlerini Washington'a dikerlerdi. Annem buna bayılırdı ama Chance bu fikirden hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

"Ve Valor annenin eşi, tüm birliklerimizin kamusal yüzü.

Bu bir şikâyet değil, sadece bir gerçeğin ifadesidir," diye devam etti Chance.

Sessizce başımı salladım ve şöminedeki yanmayan mumlara baktım. İkinci bir ruh bağına sahip olup olmadığımdan bile emin değildim, gerçi kesinlikle öyle *görünüyordu* ama eş fikrinden kesinlikle hoşlanmamıştım. Riot, Bullet hakkında ne söylemiş olursa olsun, onun da bundan hoşlanacağını sanmıyordum. Hele de adalet hakkında bu kadar çok konuşmuşken.

"Ruh bağı istememek için neden mi arıyorsun?" Chance sempatik bir şekilde sordu.

"Bana onların Anesidora'dan bir hediye olduğunu ve onlardan hiçbir şey için vazgeçmeyeceğini söyleyeceğini zaten biliyorum," diye alaycı bir şekilde cevap verdim, sesimdeki yasak iğnelemeyi uzak tutmaya çalışarak.

"Haklısın, onlar bir hediye," dedi Chance yumuşak bir sesle. "Ama senin de çok iyi bildiğin gibi, her hediye için Anesidora bir fedakârlık ister. İyi şans verebilirsin ama karşılığında kötü şans alırsın. Kendime hakim olmayı teşvik edebilirim ama karşılığında kendimle mücadele ederim. Birinin acısını alabiliriz, ama o zaman biz de acı çekeriz."

Bana sert bir bakış attı ve ben de bunu daha önce fark etmediğim için biraz yavaş olup olmadığımı tekrar düşündüm. Tabii ki ruh bağı hediyesinin bazı şartları vardı. Başka hiçbir şey bedava değildi, bu neden olsun ki?

Daha önce kimsenin bundan bahsetmek aklına gelmemiştir.

Chance'in telefonu aramızdaki küçük masanın üzerinde yanıp söndü ve ikimiz de yere bakınca annemden eve gelip hazırlanmasını hatırlatan bir mesaj gördük. Telefonumu kontrol edersem aynısını bulacağımdan emindim.

Belki biraz daha *teşvikle*.

"Geri dönmeliyiz," diye iç geçirdi Chance. "Mercy seni gördüğüne çok sevinecek. Bütün hafta sonu berbat bir ruh hali içindeydi."

"Ortaya çıkışı yaklaştığı için mi?" Kahvemi hızla yudumlayıp ayağa kalkarken yanmayı görmezden gelerek sordum. Benimle her ne konuştuysa, mutsuzluğunu içine atıp ailem için mutlu bir maske takmamak Mercy'nin yapacağı bir şey değildi.

Chance şaşırmış bir sesle, "Belki de," diye cevap verdi. "Bunu düşünmemiştim ama stresli bir dönem. Tahminimce toplum merkezinde bir şeyler iyi gitmedi ama eminim seninle konuşacaktır. Aklında ne olduğunu öğrenmeye çalışın."

Bölüm 16

Chance'in peşinden kendi arabamla ailemin evine doğru yola çıktım ve Auburn sokaklarının bana ne kadar yabancı hayret ettim. Altı ay öncesine kadar bu kasaba bildiğim tek evdi ve yine de buraya duyduğum tüm bağına rağmen herhangi bir üst orta sınıf banliyösünden geçiyor gibi hissediyordum.

Ben geldiğimde Leon ve Tobin ön bahçede Creed ile top oynuyorlardı. Oyunlarına dönmeden önce bana bir el salladılar, bu biraz canımı yaktı ama buna alışmıştım. Aramızdaki yaş farkı -annem hamile olduğunu anladığında tüm toplumu ve ailemi şaşkına tuhaf bir fark- düzenli bir kardeş ilişkisi kurmamız için çok büyüktü.

Ama en azından Mercy vardı. O benim için küçük kardeşlerimden daha çok bir kardeş gibiydi.

Herkes hazırlanmakla meşgul görünüyordu, ben de koluma astığım elbise çantam, bir elimde makyaj çantam ve diğer elimden sarkan topuklu ayakkabılarımla doğrudan onun odasına -eski odama- gittim.

Kapıyı çaldığımda Mercy, " gel," diye seslendi ve annem dışarı fırlayıp koridorun karşısındaki büyük yatak odasından beni karşılamadan önce içeri süzuldüm.

Oda hala annemin ben küçükken boyadığı lavantanın aynı cafcacflı tonundaydı, seçtiği beyaz hasır mobilyalar ve çok kenarları fırfırlı beyaz yorgan vardı. Büyürken bunu korkunç bulmuştum ve kuzenimin de hayranı olmadığını biliyordum.

Mercy makyaj masasında sırtı bana dönük oturuyordu. Doğal kıvrıcık siyah saçları annemin baloya hazır bukleler şeklinde bükülmüş ve geriye doğru zarif bir topuz yapılmıştı. Göz kalemini yüzünün önünde gezdirerek durakladı ve beni gördüğünde zayıf bir gülümseme verdi.

"Sarılmak yok mu?" Eşyalarımı yere bırakarak alay ettim.

"Tabii ki sarılacaksın," diyerek makyaj malzemelerini bıraktı, odayı geçti ve kollarını belime doladı.

"Seni özledim," dedim ve geri çekilip yüksek yakalı siyah A kesim elbisesinin bozduğum kollarını düzeltmeden önce onu bir kez daha sıktım. Dün telefonda konuştuğumuz kadar kırgın görünmüyordu ve o konuşma yüzünden aramızda bir kırgınlık olduğunu düşünmesini istemiyordum ama ruh hali de her zamanki kadar neşeli değildi.

Yine de bunu büyötmeye gerek yoktu. Annem ne düşünürse düşünsün, hepimizin kötü günler geçirmeye hakkı vardı.

"Gel, seninle makyajımı yapalım," dedim, onu makyaj masasına geri götördüm ve kendi eşyalarımı köşeye yerleştirdim, yansımamı görmek için beceriksizce eğildim. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

Aynada ona dikkatle baktım, gözlerinde normalde olmayan, cesurca örtmeye çalıştığı bir hüznü fark ettim.

Duyguları örtbas etmenin ne demek olduğunu herkesten iyi biliyordum.

"Bu sabah toplum merkezine geri dönmemiz gerektiğini öğrendim," diye cevap verdi, sesi doğal olamayacak kadar neşeliydi. "Dün aceleyle halletmeye çalıştık ama rötuşlar gerekiyor."

"Milton'ın hemen dışında olan, değil mi?"

"Evet," diye ciyakladı Mercy. *Hah*. Bu konuda onu neyin üzebileceğini ya da dengesini neyin bozabileceğini düşünmekte zorlandım. Belki de Milton yakınlarında vakit geçirmekten hoşlanmıyordu? Beni orada hiç ziyaret etmemişti ama taşınmama yardım eden Chance dışında ailemden başka kimse de ziyaret etmemişti. Mercy'nin istese bile evimi ziyaret etmesine izin verileceğinden şüpheliydim.

"Ruh bağı bulan oldu mu?" Morarmış gözümün etrafına dikkatlice kapatıcı sürerek sordum. Bu projeler çoğunlukla hayırseverlik kisvesi altında kaynaşmak için bir bahaneydi. *Şekerim, eğer bu gözü tüm topluluğun önünde biraz olsun gösterişli hale getiremezsem annem çok kızacaktı.*

"Ruh bağlarını bulmak mı?" Mercy histerik bir kahkaha atarak cevap verdi ve ruj seçimini gözden geçirmekle meşgul oldu. "Bu da bir şeydir."

Aynada kaşlarımı çatarak ona baktım, kapatıcı çubuğum yüzümün yakınında duruyordu. Gözlerinde, umutsuzca yalan söylemeyi dilediğim zamanki bakış vardı ama Mercy'nin içinde benimkiyle aynı karanlığın gizlendiğini düşünmüyordum. Muhtemelen masum bir açıklaması vardı. Belki de başka birinin ruh bağıyla tanışmasını kıskanıyordu ama bu konuda konuşmak istemiyordu?

"Herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen ben buradayım. Özellikle hiçbir şey hakkında konuşmak istemezsen, onun için de buradayım," dedim ve aynada ona rahatlatıcı olduğunu umduğum bir gülümseme verdim. Konuşması için ona baskı yapmama ihtiyacı yoktu. Eminim annem bu konuda zaten iyi bir iş çıkarıyordu.

"Bu konuda konuşmasak olmaz mı?" Mercy gözyaşlarını geri püskürterek fısıldadı. "Sanırım kötü bir şey yaptım ve... seni kaybetmek istemiyorum."

Elini tuttum ve sıkıca kavradım. "Asla yapamazsın, söz veriyorum. Bu konuyu şimdi konuşmak zorunda değiliz - hazır olduğunda bana anlatabilirsin - ama yardıma ihtiyacın olursa lütfen bana gel Mercy. Her ne yaptıysan düşündüğün kadar kötü olmadığına eminim ve ben yanında olduğum sürece asla yalnız değilsin. Bunu tek başına atlatmak zorunda değilsin."

Elimi bırakıp makyajına geri dönmeden önce elimi sıktı ve ben de kendimi aynı şeyi yapmaya zorladım, bana tam olarak inanmadığının rahatsız edici farkındalığı aklımın bir köşesinde dursa bile.

* * *

Hepimiz salonun fuayesinde beklerken, sahip olduğum tek siyah elbisenin içinde rahatsız bir şekilde kıpırdandım, tam eteği gereksiz yere düzelttim ve üç çeyrek uzunluğundaki kolları aşağı doğru çektim. Annem bana azarlayıcı bir bakış fırlattı ve ben de telaşlanmamak için önümdeki çıplak el çantamı iki elimle daha sıkı kavradım ve şu anda ayaklarımın topuklarını öldüren bilekten askılı çıplak topuklu ayakkabılardan daha rahat ayakkabılar seçmiş olmayı diledim.

Saçlarımı, ailemin 21. yaş günüm için bana hediye ettiği sade elmas küpeleri ortaya çıkaracak şekilde ağırbaşlı bir bukle halinde geriye atmış ve gözüm hâlâ şiş olmasına rağmen neredeyse hiç olmayan makyajımı kusursuz bir şekilde uygulamıştım. Mercy ve ben iyi küçük agathos robotları gibi görünüyorduk ve bugün ikimizin de dikkatleri üzerimize çekmemeye çalıştığımızı hissediyordum.

Annem beni bir kez daha gözden geçirmiş ve *hiç* eleştiri yapmamıştı ki bu hiç duyulmamış bir şeydi. Belki de sosyal yardım gezisi yüzünden kendini yüzde bir oranında suçlu hissediyordu. Chance tüm ailem bana karşı alışılmadık derecede sessizdi ve ayinden hemen sonra ayrılabilmek için kendi arabamla buraya geldiğimde itiraz bile etmemişlerdi.

Auburn'un merkezinde, belediye binasının karşısındaki bu oditoryum New York'un kuzeyindeki tüm büyük agathos etkinlikleri için kullanılıyordu. Beyaz kasetli tavanları, beyaz halısı, beyaz duvarları, hatta beyaz sıraları ile son derece aydınlık bir mekândı. Tek renk sıçraması tepedeki altın avizeler, konukların siyah kıyafetleri ve kabul kuyruğunda beklerken çift kapılı ana salonda göz ucuyla görebildiğim soluk altın perdelerdi.

Bu anma töreninin havası normal bir cenaze töreninden bile daha kasvetliydi. Joy Lyon 40 yaşında bir trafik kazasında ölmüş, geride dört eşini ve üç küçük çocuğunu bırakmıştı. Genellikle, bağlandıktan sonra, topluluğumuzdaki kadınlar o kadar iyi korunurdu ki bu tür şeyler olmazdı. Ya da en azından hiçbir zaman *sadece* kadın olmazdı. Annem Joy'un "bağımsız ruhu" hakkında kesinlikle iltifat olmayan bir yorum yapmıştı.

Sıranın önüne yaklaştık, ben Mercy, Leon ve Tobin'le birlikte ailemin arkasında duruyordum, çünkü bekâr bir kadın olarak bu tür etkinliklerde çocuk sayılıyordum. Biz "çocuklar" sessizce dururken ailem önümüzde duran dört kırık bakışlı adama başsağlığı diledi.

İçlerinden biri, muhtemelen Joy'un eşi, önden gidiyor ve annemle babama sözleri için sert bir şekilde teşekkür ediyordu. O da diğerleri gibi takım elbise giymişti ama kırılmış siyah saçları sanki çekiştiriyormuş gibi dağınıktı ve gözlerinin altındaki lekeler neredeyse mordu. Annem öleli sadece bir hafta olmuştu ve o zamandan beri hiç uyumamış olması beni şaşırtmazdı; hem özel cenaze törenini hem de bugünkü halka açık gösteriyi organize etmiş ve yas tutan üç çocuğa bakmıştı.

Göğsüm ağrıyordu ve annem izlemiyorken göğüs kemiğimi ovma isteğime boyun eğdim.

Joy'u çok iyi tanımasam da onlar için üzüliyordum ve ona bağlı olanları da hiç tanı mıyordum. Benden 15 yaş büyüklerdi ve onları sadece etkinliklerde görmüşüm. Göğsümdeki acının daha çok kendi ruh bağımı özlemekle ilgili olduğundan şüpheleniyordum. Rahatlık, ruh bağlarının sağladığı şeyin büyük bir parçasıydı ve duygusal desteğini takdir edeceğim bir zamanda Riot'tan uzak olmak zordu.

Adamların üç küçük çocuğu köşede bir grup büyükanne ve büyükbaba tarafından çevrelenmişti ve birçok agathos ebeveyninin ısrar ettiği gibi herkesi karşılamak için babalarıyla birlikte ayakta durmaya zorlanmadıklarına sevindim. En azından bir tanesi durduğumuz yerden duyabileceğimiz kadar yüksek sesle hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve her türlü aşırı duygu gösterisini hoş karşılamayan topluluğun yaşlı üyelerinin onaylamayan bakışlarını üzerlerine çekiyordu.

Anneleri bir hafta önce *ölmüştü*, sosyal nezaket kurallarına uymanın zamanı değildi. Yargılayıcı seyircilere açıkça bakmamak için çaba sarf ediyordum ama bugün en iyi davranışımı sergiliyordum. Sadece bu sosyal yardım meselesine bir çözüm bulana kadar.

Ana salona girdik ve annemle babam bizi ortadaki koltuklara götürdüler, birkaç dakikada bir durup insanlara merhaba dediler. Tobin'in küçük eli benimkini buldu ve onu yakınımda tutarak şaşkınlıkla sıktım. Biz çocukların ebeveynlerimizin birkaç adım gerisinden yürümemiz gerekiyordu, bu yüzden Tobin normalde olduğu gibi Creed'e uzanamıyordu. Muhtemelen Tobin'in rahatlamak için son tercihi olduğumu bilsem de, yine de bu kardeşlik bağının tadını çıkarmaya karar verdim.

Verity Mae koridorun karşısına bağıyla oturmuştu ve bir eli etkileyici büyüklükteki yumrusunun üzerinde dururken bana parmaklarını salladı. Yerime otururken el sallamasına zayıf bir şekilde karşılık verdim, kendimi sosyalleşme havasında hissetmiyordum.

Aslında herkesin bu kadar konuşkan olmasını biraz rahatsız edici buldum. Daha önce de anma törenlerine katılmışım - özel bir cenaze töreni ve aile tarafından yapılan ayinlerden sonra vefat eden her topluluk üyesi için düzenleniyorlardı - ama hepsi yaşlı insanlar içindi. Bu anma törenlerinde yetişkin çocuklar ve daha az bağlı olanlar bizi selamlamak için ayaktaydı ve hala üzücü olsa da, sevdiklerinin Anesidora'nın kucağına dönmüş olmasından dolayı bir huzur duygusu vardı.

Bugün benim için öyle hissettirmedi ve her zamankinden daha kasvetli görünen başkaları da vardı, ancak bu da bir etkinlik için herhangi bir agathos bahanesiymiş gibi çok fazla akılsız sohbet vardı.

Joy'un dört bağı orta koridordan ön sıraya doğru ilerledi ve birkaç kişi fuayedeki çocukları görüp göremeyeceklerini anlamak için boyunlarını bükerek onların da sahneye çıkmasını bekledi. Görünüşe göre babaları onları sahneye çıkmaya zorlamayacaktı ve kederlerinde biraz mahremiyetleri olmasına sevindim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde sahneye ilk olarak Basilinna Harmony Daubney çıktı. Mercy, Harmony'nin Joy'un teyzesi olduğundan bahsetmişti ve Kuzeydoğu'da Yaşlılar dışında en yüksek rütbeli agathos olarak açılış konuşmasını onun yapması bekleniyordu.

Oda onun bakışları altında tamamen sessizleşti. Siyah takım elbisesi ve koyu renk saçları dışında yüz hatlarını tam olarak seçemeyecek kadar gerideydim ama kesinlikle şaşırtıcı bir *duruşu* vardı.

Nefes verdi, dikkatini kısa bir süreliğine ön sıradaki dört gergin adama yöneltti, sonra tekrar beklenti içindeki salona döndü.

"Bugün üzücü bir gün," diye söze başladı ciddiyetle. "Bugün sevgili bir bağlımıza, bir anneye, kız kardeşe, kıza, toruna, yeğene, arkadaşına ve toplumumuzun sadık bir üyesine, Joy Lyon' veda etmeliyiz."

Göğsümdeki ağrıyı gizlice ovaladım, Riot'ın şu anda burada olmasını ve tuttuğum elin, iyice sinirlenmiş küçük kardeşimin eli yerine onun eli olmasını her şeyden çok diledim.

Harmony, "Joy cesur bir ruhtu, temas ettiği hemen herkese yardım etmeye her zaman istekliydi," diye devam etti. "Anesidora ona sadece üç çocuk bahşetmiş olsa da, kendini işine adanmış bir anneydi."

Etrafımdaki herkes sempatik bir şekilde mırıldanırken *bunun gereksiz olduğunu* düşündüm.

"Belki de Anesidora her zaman Joy'u eve erken çağırmayı planlamıştır. Onun bir amacı olduğuna, hepimiz için bir amacı olduğuna inanmalıyız-"

Fuayeden bir acı çılgılığı geldi ve Joy'un bağlarından biri hemen ayağa kalkarak çocuklarıyla ilgilenmek için koridora geri koştu. Annemin dudakları onaylamaz bir şekilde büzüldü ve onun ve bu odadaki diğer insanların çoğunun nasıl hissettiği gerçeği midemin bulanmasına neden oldu. İçimde biriken hastalıklı öfke yüzünden Basilinna'nın söylediklerine odaklanamıyordum bile, canavarım kontrolü tamamen ele geçirmişti.

Dedikoducu agathoslar ellerinin arkasından Joy'un çocuklarının nasıl uslu durmadıklarını, bağlarının onlara yeterince baskı yapmadığını, yeterince cesur bir yüz takınmadıklarını, Basilinna'nın kendi ailesinin gösterileri karşısında nasıl hayal kırıklığına uğrayacağını fısıldayarak buradan uzaklaşacaklardı...

Her şey çok *yanlış* geliyordu. Sanki hep yanlış şeylere odaklanıyormuşuz gibi. Yanlış insanları eleştiriyor ve yanlış başarıları kutluyorduk.

Bunu neden daha önce fark etmemiştim? Bazı şeyleri daha önce sorgulamadığım için kendime kızıyordum. Riot'tan önce.

Basilinna konuşmasını bir anma töreni için hiç de uygun olmayan bir alkışla bitirdi ve herkesi kapıda karşılayan soğukkanlı görünümlü adam kürsüdeki yerini aldı. Oturduğum yerden bile ne kadar kaskatı olduğunu görebiliyordum ve bu kadar rahatsız olduğu belliyken bu kamusal yas gösterisine katılmak zorunda kaldığı için kalbim ona gitti.

"Beni tanımayanlar için söyleyeyim, benim adım Felix. Joy'un eşiyim." Boğazını temizledi ve devam etmeden önce derin, sakın bir nefes aldı. "Joy'la 16 yaşındayken tanıştım. Çağrıyı kapıma kadar takip etti ve tüm ebeveynleri ve kardeşleri arkasında dururken ortaya çıktı." Bu anıya sessiz bir kahkaha attı ve ben de tekrar ağrıyan göğsümü ovuşturdum. "Çocuklarımızın doğumlarına kadar hayatımın en güzel ve en korkunç günüydü."

Gizlice çantamdan bir mendil çıkardım ve gözlerimin altını kuruladım, yaralı olana dokunduğumda yüzüm buruştu. Annemin bakışlarını yüzümün kenarında hissedebiliyordum, sessizce ağlamamamı emrediyordu ama ona bakmayı reddettim. Muhtemelen daha sonra duyacağım küçük bir isyandı bu.

"Burada durup Joy'un hayatını birkaç dakika içinde özetlemeye çalışmak gülünç görünüyor. Mutluyken güneş gibi parlardı, kızginken ise gök gürültüsünü andırırdı. Çabuk öfkelenir ve yavaş affederdi. *Şiddetle* severdi. Joy mükemmel derecede kusurluydu ve o bizim kızımızdı. Ve sonsuza kadar bizim olduğunu düşündük, ta ki olmayana kadar."

Odadaki sessizlik sağır ediciydi. Odadaki herkes Felix'in dürüst ve içten sözlerini pür dikkat dinliyordu ve umarım onlar da benim kadar etkilenmişlerdir, çünkü nasıl *etkilenmesinler* ki?

"*Anesidora*," diye başladı ve ben de herkesle birlikte dua ederek başımı eğdim. "Planlarını anlamaya layık olduğumu iddia etmiyorum ama Joy'u öbür dünyada güvende tutman için sana yalvarıyorum. Bize bu kederden bir çıkış yolu göstermen için dua ediyorum. Çocuklarımıza yürüdükleri zorlu yolda rehberlik etmen için. *Látthe biōsas*."

"Láthe biōsas," diye mırıldandım odanın geri kalanıyla birlikte, gözyaşlarım yanaklarımdan kontrolsüzce süzülüyordu.

* * *

Joy'un ailesinin konuşmasının ardından herkes, sıcak içeceklerin ve topluluk üyeleri tarafından getirilen yiyecek tabaklarının arka duvara karşı uzun ziyafet masalarına yerleştirildiği fuayeye geri döndü.

Bu etkinliklerde bir kez olsun çocuk muamelesi görmekten memnundum. Bu, ailemi sessiz bir gölge gibi takip etmem beklendiği ve Verity Mae, Serenity ya da bir zamanlar akranım olarak gördüğüm diğer insanlarla havadan sudan konuşmak zorunda olmadığım anlamına geliyordu.

Duygularım törenden dolayı çok hassastı ve İhtiyar Heyeti'nin benimle ilgili planları hakkında haberlerin çoktan yayılmış olmasından endişe ediyordum. Konuşmak istediğim son şey sosyal yardım gezisiydi.

Ne yazık ki bu konuda o kadar şanslı olacağa benzemiyordum çünkü fuayede on dakika kadar oyalandıktan sonra -annem bulaşan makyajımı düzeltmem için beni tuvalete gönderdikten sonra- Basilinna ailemin yanına geldi. Basilinna annemle konuşmaya başlarken Mercy ve ben gizlice birbirimize gergin bakışlar attık ve Tobin bana geniş, temkinli gözlerle baktığında dalgınca elimi saçlarında gezdirdim.

Beş yaşındaki çocuk bile bunun bulaşılacak bir kadın olmadığını biliyordu.

"Ah, bu da Grace olmalı." Basilinna'nın dikkati bana döndü.

Yüzü rahatsız edici derecede sakin bir gülümsemeyle sabitlenmişti. Bunu iyiye işaret olarak almadım.

Adımı zaten bildiğini söyledi. Her bölge için Basilinna, agathos'un daha lojistik işlerini yönetmek ve törenler sırasında ayinleri yönetmede öncü bir rol üstlenmek üzere yerel Yaşlılar tarafından seçilirdi.

Tüm kuzeydoğudan o sorumluydu. Onun için bir hiç olmalıydım.

"Öyle," diye onayladı Valor, bana açıkça şunu söyleyen bir uyarı bakışı atarak *Davran.*

"Benim adım Harmony," dedi ve tokalaşmam için elini uzattı. El çantamı kolumun altına sıkıştırdım ve gergin bir gülümsemeyle elini tuttum, Anesidora'ya avuçlarımdan terlememesi için sessiz bir dua gönderdikten sonra kaba görünmeden olabildiğince çabuk geri çektim.

Basilinna'nın varlığında oldukça *tedirgin edici* bir şey vardı. Onu bu tür etkinliklerde pek görmemem ve adımı bilmesini kesinlikle beklememem kadar masum bir şey olabilirdi ama bundan daha fazlasını hissettim. Varlığımla ailemi daha fazla küçük düşürmemek için ayaklarımı olduğum yerde kalmaya zorlarken içgüdülerim *kaç* diye bağıırıyordu sanki.

Onu ilk kez yakından görüyordum ve beklediğimden çok daha gençti. Daha da küçüktü. Koyu renk saçları, agathos gözleri, alnının ve ağzının etrafında gülümsemekten çok kaşlarını çatıldığını düşündüren belli belirsiz çizgileri vardı. Onu her gördüğümde -bu seferki de dahil olmak üzere- kalem etek ve ona uygun, her zaman vatkalı bir blazer ceket giyiyordu. Belki de onu daha korkutucu göstermek için? Dört ruh bağı onun arkasında korumalar gibi yayılmıştı.

Harmony konuşmak için annemlere dönerek, "Bu sabah erkenden İhtiyar Heyeti'yle bir toplantı yaptım," dedi. "Grace'in sosyal yardım alanındaki olanakları konusunda çok heyecanlılar. Eutychia *uzak* topluluklar için çok değerli bir hediye olacak."

Sesindeki küçümsemeyi fark etmemek imkânsızdı ve ellerimi önümde kavuşturdum, suçumu belli etmemek için küçük bir tırnağımı avucumun içine soktum.

Eutychia her yerde işe yarar bir hediye idi. Kimin zaman zaman iyi şansa ihtiyacı olmazdı ki?

Valor aile adına konuşarak, "Bu Grace için inanılmaz bir fırsat," diye cevap verdi. Kendisinden en az bir buçuk metre daha kısa olan kadına saygıyla başını eğdi. "Anesidora'nın bize Grace'in yolunu göstermesi için yıllarca dua ettik ve İhtiyarların bu konudaki rehberliği için minnettarız."

Sorun mu? Ailemin beni nasıl gördüğüne dair daha doğru bir tanımlama olmamıştı. Ben çözülmesi gereken bir sorundum, tercihen itibarlarını daha fazla zedelemeyecek bir şekilde.

Chance ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Harmony, "Daha önce hiçbir dişi agathos sosyal yardım gezisine çıkmadığı için, halledilmesi gereken başka şeyler de olacak," dedi. "Kiminle seyahat edeceği, kalacak yer ve benzeri şeyler."

"Ondan... *erkeklerle yaşaması* mı beklenecek?" Annem, bu fikir bile onu hasta etmiş gibi dramatik bir şekilde yutkunarak sordu.

Keşke bilseydin.

"Elbette hayır," diye cevap verdi Harmony, skandala uğramış gibi geri çekilerek. "Hiçbir Agathos kadınının itibarını asla bu şekilde riske atmıyoruz."

Ve bir anda, annemin süregelen tüm endişeleri eriyip yok oldu. Duruşu gevşerken tüm yüzü yumuşadı ve dört bağı da onunla birlikte gevşedi çünkü onun gerginliği onların gerginliğiydi.

Ailemin beni kurtarmaya geleceğini ummak zor bir ihtimaldi ama gelmeyecekleri artık çok açıktı. Hele ki Basilinna tarafından onurumun tehlikede olmadığına dair bizzat teminat verilmişken.

Sadece özgürlüğüm.

Ailem Basilinna'ya yalakalık yaparken benden beklendiği gibi bekledim. -Ellerini önümde kavuşturmuş, gözlerini yere dikmiş, *sessizdi*. Mercy yaklaştı, kolu sessiz bir destekle benimkine sürtündü ve o anda onu çok takdir ettim, onun da kendi gizemli sessiz mücadelesinden geçtiğini biliyordum.

Harmony gitmek için döndü, şüphesiz yeğeninin cenazesinde daha fazla hobbitlik yapmak için, ama bana bir kez daha değerlendirci bir bakış atmak için durdu, ağzı aşağı dönüktü.

"Eşsiz bir konumdasın Grace. Yolculuğun bir gün tarih kitaplarımıza geçebilir. Umarım Anesidora'nın rehberliği için dua ediyorsundur."

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve başımı onaylarcasına salladım.

Rehberlik etmesi için kesinlikle birine dua etmiştim ve Anesidora'nın bana verdiğinden çok daha güçlü bir yanıt almıştım. O geceden beri Anesidora'ya bir kez bile yüksek sesle dua ettedirginlikle fark ettim.

"Gitmelisin," diye kırptı annem Harmony'nin kulağının dibinden uzaklaştığı anda. "Gözün berbat görünüyor."

Tartışarak hediye atın ağzına bakacak değildim, bu yüzden başımı sessizce onaylayarak eğdim ve gizlice uzaklaşmaya çalışırken Mercy'nin kolunu hızlıca sıktım.

"Ah, Grace?" Annem sessizce, soğuk elini bileğime dolayarak beni yerimde tuttu ve eğilerek doğrudan kulağıma konuştu. "Belki de bugünkü ayın sana minnettar olman gerektiğini hatırlatır. Joy'un bağının ondan bahsettiği gibi senden bahseden bir ruh bağın olmamasını tercih ederim."

Bir şey söyleme. Başını salla. Sessiz kal. Uzaklaşın.

Ama içimdeki karanlık, öfkeli yılanlar gibi kıvrılıp tıslıyor ve karşılık vermeme istiyordu. İtiraz etmemi, karşı koymamı, *bir şeyler* yapmamı.

"Bağlının senden Joy'un bağlının ondan bahsettiği kadar sevgiyle bahsetmesini sağlayabilirsen şanslısın," fısıldadım, bileğimi kelepçeli tutuşundan çekip çıkararak. Sözlerim onu şaşırtmamış olsaydı, bunu yapabileceğimden şüpheliydim. O cevap vermeden kalabalığın arasına karıştım ve dikkatleri üzerime çekmeden olabildiğince hızlı bir şekilde binadan çıktım.

Şekerim, bunu gerçekten söylemiş miydim?

Bana kötü şans borçlu değillerdi, hiçbir mazeretim yoktu. Bunu söyledim çünkü istedim. Çünkü zihnimdeki karanlık cevap vermişti ve onunla savaşmaktan bıkmıştım.

Yalan söyleyemediğim için söylemiştim.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Hayatımda hiç olmadığı kadar hız sınırını zorlayarak Milton'a geri döndüm, dikiz aynasından baktığımda annemi ve babalarımın birini ya da hepsini burunlarından buharlar çıkararak peşimde bulacağımdan biraz korkuyordum.

Daha önce hiç böyle karşılık vermemiştim.

Elbette, olması gerekenden daha fazla soru sordum ve ne kadar katı olduklarını görmek için sınırları nazikçe test ettim. Ama annemin bana ettiği her hakareti sineye çektim ve haddime olmadığını düşünerek bir kez bile itiraz etmedim. Sonuçta çocuk olan bendim, beni bedeninde taşımış, bana hayat vermiş, beni büyütmek için kendi hayallerini bir kenara bırakmıştı. Kafama kazınan mesaj hep buydu.

Doğmayı ben istememişim ve bana her zaman gösterdiği küçümsemeyi hak edecek hiçbir şey yapmamışım.

Ellerim titredi ve direksiyonu parmak eklemlerimi beyazlatacak kadar sıkıttım. Karşılık verdiğim için pişman değildim ama şimdi olacıklardan *korkuyordum*. Baslinna şehirdeyken konuşmak pek de iyi bir fikir değildi. Sosyal yardım gezisini hızlandırabilecek biri varsa, o da oydu.

Belki bağımlıydım ya da sadece koca bir bebek gibi davranıyordum ama Riot'a geri dönmekten başka bir şey istemiyordum. Yargılanmadan kendim olabileceğimi hissettiğim o güvenli yere geri dönmek.

Milton'ın şehir sınırlarına girdiğim anda rahat bir nefes aldım. Annem gelip beni bulmak isterse şehrin kendisi gerçek bir engel teşkil etmezdi ama Milton'dan nefret ederdi, bu yüzden burada onun gazabından kendimi her zaman biraz daha güvende hissederdim.

Yolun kenarındaki bir otostopçu dikkatimi çekti, sefaleti bir siren şarkısı gibi beni çağırıyordu. İçimden bir ses yola devam etmemi, dikkatimin dağılmasını göze alamayacağımı söylüyordu ama ben daha bilinçli olarak karar kenara çekiyordum. Ne yaşıyor olursam olayım, agathos doğam ihtiyacı olan birini görmezden gelmeme izin vermezdi.

Otostopçuyu *tanıdığımı* fark ettiğimde kalbim duracak gibi oldu; bu Rae'ydi. Onu hiç görmediğim kadar kötü görünüyordu -gri ve solgun, gözlerinin altında koyu gölgeler vardı, her zaman parlak olan saçları keçeleşmiş ve kirliydi.

"Grace?" diye sordu, ben arabayı indirirken yolcu camından içeri bakarak. Sesi cızırtılı ve boğuktu ve yakından bakınca gözlerinin ne kadar kan çanağı olduğunu görebiliyordum.

"Atlayın," diye cevap verdim sıkı bir gülümsemeyle.

Rae arabaya binmek için acele ederken tökezledi ve neredeyse ön koltuğa yığılıp burbon ve odaklanmamaya çalıştığım bir sürü kötü şey kokmaya başladı.

"Dostum, çılgın birkaç gün oldu. Seni gördüğüme çok sevindim! Sık sık otostopçu alır mısın? Bu tehlikeli, biliyorsun. Dikkatli olmalısın. Sence bu gece barınakta hiç yatak var mıdır?" Rae nefes almak için bile durmadan umutla sordu. Beni ilk başta ona çeken iyimserlik ve tatlılıkla doluydu ve işler özellikle kötü gittiğinde kafasında gittiği bir yer olduğunu biliyordum.

"İçimden bir ses senin için yer olacağını söylüyor," diye mırıldandım, arabayı ileriye doğru hareket ettirerek güvenli bir şekilde yoldan çıktık ve motoru durdurdum.

"Konuş benimle," diye yumuşakça emrettim, Rae'nin için elimi uzatırken sesimi Anesidora'nın büyüyle doldurdum. Rae biraz şaşkın bir gülümsemeyle avucunu benimkinin üzerine koydu ve ben de diğer elimi onunkinin üzerine koyarak Eutychia'nın büyüünün içimde akmasına izin verirken onunkini nazikçe kavradım.

Onu orada tutarken Rae'nin duygusal ıstırabının bir kısmını kendiminkinin üzerine yığdım. Umarım Riot hazırdır, çünkü eve döner dönmez kendimi bir bebek koala gibi ona saracak ve asla bırakmayacaktım ve bu fikir artık beni korkutmuyordu.

Rae hafta sonu hakkında konuşuyordu ve ben de vücudumu kasıp kavuran rahatsız edici hislerin çatışmasına rağmen kendimi konsantre olmaya zorladım.

"Pisliğin teki olduğunu biliyorum," diye iç geçirdi Rae, aramızdaki enerjiden habersiz başını koltuk başlığına yaslayarak.

"Eski sevgilin mi?" Mırıldandım, onun acısını içime çekerken başımdaki bıçak gibi ağrıdan irkilmemeye çalışıyordum.

"Evet," diye esprili bir şekilde güldü Rae. "Onu her gördüğümde üç adım geri gidiyorum. Bana görüldüğümü hissettiriyor, anlıyor musun? En azından kısa bir süreliğine."

Bu kesinlikle Rae'ye ilk şans verişim değildi ama ona tek seferde verdiğim en büyük şanstı. Bu da uygun görünüyordu, çünkü onu şimdiye kadar gördüğüm en kötü durumdaydı. Belki de bu onun hayatını değiştirecek bir an olacaktı. *Daha fazlası* için bir şans, tatmin edici bir şey.

Zamanlama açısından, muhtemelen benim için daha kötü olamazdı. Bir denge olması gerekiyordu. Her zaman bir bedeli vardı.

"Seni *her zaman* gören birini hak ediyorsun, Rae," dedim ona şiddetle, konuşma, acısını özümseme ve şansını aktarma çabasıyla gözlerim yaşardı. "Her zaman birinin ilk tercihi olman gerektiğine inan."

Sessizce başını salladı ve ben de büyüümün kuyusu boşalırken usulca elini okşadım, geri çekildim ve emniyet kemerimi bağladım.

Rae hareketlerimi izledi, sonra bakışları yüzüme kayd, gözleri kocaman olmuştu. "Sanırım sen bir melek olabilirsin," dedi şaşkınlıkla, muhtemelen ona verdiğim iyi şansın etkisiyle biraz uçmuştu.

"Bana çok fazla kredi veriyorsun," diye cevap verdim, vücudum *harap* olmasına rağmen gülümsemem bu sefer daha samimiydi. Kendimi bir maraton koşarken aynı anda kıyma makinesinden geçirilmiş gibi hissediyordum. Bu... tatsızdı.

Rae'ye özür dileyerek, "Seni barınağa bırakıp doğruca eve gideceğim, kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedim ve arabayı çalıştırdım.

"Elbette. Gerçekten minnettarım Grace," dedi Rae, emniyet kemerini bağlarken samimi bir sesle. "Ben sadece... takılıp kalmış gibi hissediyorum, anlıyor musun? Daha iyisini yapmak ve aynı hatayı on beş kez üst üste yapmamak istiyorum ama sonra o anda... yapıyorum. Aynı aptalca şeyi tekrar yapıyorum."

Sesindeki hayal kırıklığı Rae'den duyduğum en dürüst şeydi. Genellikle ayıkken ve kötü bir karardan yeni çıkmışken, *bu sefer* farklı olacağına dair pırl pırl bir iyimserlik içinde olurdu.

"Barınakta programlar olduğunu biliyorsun," diye hafifçe önerdim, gözlerimi yoldan ayırmadan. Muhtemelen bu kadar kötü hissederek araba bile kullanmamalıydım. "Bunun daha önce ilgilendiğin bir şey olmadığını biliyorum-"

"Bunu yapacağım," diye araya girdi Rae, sesi şaşırtıcı derecede kararlı çıkıyordu. "Kendimi toparlayacağım, bir iş bulacağım ve harika biriyle tanışacağım. Sonra bir gün bir ailem olacak ve eğer küçük bir kızım olursa ona Grace adını vereceğim."

Bir gülümsemeyi bastırmaya çalışırken ağzım seğirdi. "En az altı Graces daha tanıyorum, bu planı onaylıyor muyum bilmiyorum."

"Ben biliyorum," diye açıkladı Rae. "Ona Grace adını vereceğim ve benden asla vazgeçmeyen tek kişinin adını verdiğimi söyleyeceğim."

Rae'yi bıraktım ve on dakika kadar sersemlemiş bir halde daireme geri döndüm, gerçekten kötü şansımın bir kaza olmamasını umuyordum.

Vücudumu yukarı sürüklerken merdivenin uzunluğu üç katına çıkmış gibi görünüyordu. Anahtar deliği bir şekilde küçülmüştü ve anahtarlarım bir ton ağırlığındaydı. Her şey *sertleşmişti*.

Kapı aniden açıldı ve ben bir çığlıkla Riot'un göğsüne düştüm. *Oof*, gözlerimi kapatıp onu içime çekmeden önce.

"Ne yaptın Gracie?" Riot biraz sinirli bir sesle mırıldandı. Ceketim ve topuklu ayakkabılarım hâlâ üzerimdeyken beni gelin gibi kollarına aldı ve kanepeye doğru taşıdı.

"Ben çok ağırım!" Şaşkınlıkla ciyakladım, elinden kurtulmak için hiçbir girişimde bulunmadım. Şekerim, kendini çok iyi hissediyordu. Çok sıcak, güçlü ve rahat.

Riot sanki bu kavram onu aşağılıyormuş gibi homurdandı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kucağına oturttu. Daha fazla itiraz edebilirdim - yapılacak en kibar şey gibi görünüyordu- ama ondan uzakta olduğum bütün gün kalbimin bir parçası göğsümden oyulmuş gibi hissetmişim ve ancak şimdi yeniden bir bütün olabildim.

Başımı Riot'un omzuna yasladım ve bütün gün tuttuğumu hissettiğim nefesimi dışarı verdim. Rahatlaması tenime yumuşakça değdi, güneş ışığı kadar sıcaktı.

"Ne yaptın sen?" Riot tekrarladı, sıcak elini çoraplı bacağımda sıkıca gezdirerek ayakkabımın bilek kayışını çözdü ve topuğumu çıkardı. Kendimi ne kadar kötü hissettiğimi göz önünde bulundurarak aynı işlemi diğer bacağımda da tekrarladığında içimden tamamen uygunsuz bir sıcaklık geçti.

"Eve dönerken Rae'yi gördüm, çok kötü durumdaydı, ben de ona biraz şans verdim," diye söze girdim ve yara bandını yırtıp attım. "Çok fazla şans. Hepsi."

Riot sessiz bir kahkaha attı, nefesi saçlarımda geziniyordu. "Başka bir şey var mı?"

"Biraz acısını aldım ama hepsi bu," diye itiraf ettim, yüzümü boynuna gömerek. Düşünüyorum da, annemle yaşadığım cesaret patlaması ve Rae'ye yardım etmem arasında, bir gezintide başıma epeyce bela açmayı bir şekilde başarmıştım.

"Pekâlâ," diye yanıtladı basitçe. "Şimdiye kadar kötü şansın oldu mu?" "Şimdiye kadar çok iyi."

Birdenbire fark ettim ki, onun sonsuz sakinlikteki tepkisi tam da beklediğim şeydi. Riot benim için tüm duygularımı, yüklerimi ve kötü seçimlerimi yargılama korkusu olmadan getirebileceğim, beni asla yavaşlamaya ya da hızlanmaya zorlamayan güvenli bir limandı.

Onun için de öyle olabilmeyi umuyordum. Ya da en azından onun için *bir şey* olabilmeyi.

Aynı zamanda, bir yanımla itilmek *istiyordu*. Riot'la tanıştığımdan beri ilk kez birinin *eksik* olduğunu hissediyordum. Birden fazla kişinin.

Belki de Bullet o kişiydi, beni itecek olan kişi. "Peki anma töreni nasıldı?" Riot sordu.

"Üzücü," diye cevap verdim, gözlerimi kapattım ve kolları beni sıkıca sararken ona karşı rahatladım. "Dört ruh bağı ve üç küçük çocuğu . Korkunçtu," diye itiraf ettim. "Onu çok seviyorlardı ve o öylece... gitti. Öylece gitti."

Öne doğru oturdum ve Riot paltomu çıkarmama yardım etti, yanımdaki kanepeye bıraktıktan sonra beni tekrar kollarına aldı ve başparmağıyla enseme rahatlatıcı daireler çizdi. O kadar iyiydi ki neredeyse uyuyacaktım, ama hâlâ konuşacak çok şeyimiz vardı ve ben önce kolay konulardan başlamaya karar verdim.

"Bu sabah bazı tarih kitaplarını karıştırdım," diye mırıldandım uykulu uykulu. "Sosyal yardım gezileri ve bunlardan nasıl çıkılacağı hakkında bilgi bulabilir miyim ."

"Sanırım bir şey bulamadın," diye cevap verdi Riot, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Buna önsezi diyebilirsiniz, ama bu sizin yönlendireceğiniz türden bir bilgi gibi görünüyor," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Doğru bir noktaya değindin," dedim sessiz bir kahkaha atarak. "Chance, babalarımın biri oradaydı. Bana ailemin bir yıl önce benim *durumumla* ilgili olarak Yaşlılar'a gittiğini söyledi."

Riot altımda kaskatı kesildi ve kirpiklerimin arasından ona bakmak için tek gözümü açtım. Ağzı ince bir çizgi halindeydi, çenesindeki bir kas titriyordu.

"Bu seni rahatsız ediyor," dedim, öfkesi tenimi rahatsız edici bir şekilde tırmalarken iki gözümü de açmaya zorlayarak.

"Ben bir daimon'um, genel olarak otorite figürlerine güvenmiyorum, özellikle de agathos olanlara. Ailenin seni kasıtlı olarak Elders'ın radarına sokmasından ve özellikle de bunu senin rızan olmadan yapmalarından hoşlanmıyorum."

Riot dudağımı çekip kurtarana kadar alt dudağımı çiğnedim, başparmağı kemirdiğim yeri nazikçe okşadı. Aklıma gelmeyen bir şey ama bunu başka birinden duymak daha çok acı veriyordu.

"Şey, kesinlikle onların radarındayım. Basilinna anma törenindeydi - kuzeydoğudaki Agathos'un CEO'su sayılır- ve benim kim olduğumu biliyordu. Yaşlıların benim için planladıkları şey konusunda heyecanlıydı."

Riot sert bir şekilde, "Muhtemelen bununla başlamalıydın," dedi.

"Bir an için paniklememenin keyfini çıkarıyordum," diye iç geçirdim. "Daha acil olan tehdit muhtemelen annem. Çıkarken ona biraz *kaba* bir şey söylemiş olabilirim."

"Güzel," diye mırıldandı Riot. "Ama bu, sosyal yardım olayı ve kötü şans arasında, burada kalmak konusunda kendimi pek iyi hissetmiyorum Grace. Sanki kolay hedefmişiz gibi geliyor."

Kolları belime dolanmıştı ama ellerinin huzursuzca seğirdiğini hissedebiliyordum. Aramıza uzandım, elimi ön cebine soktum - Riot'un keskin iç çekişine dayanarak elimin *başka* şeylere ne kadar yakın olduğunu fark ettiğimde bolca kızardım - ta ki parmaklarım çakmağına değene kadar.

Onu çıkarıp Riot'ın alması için havaya kaldırdım ve o da beni *çok* aşağılarda hissettiğim o boğucu küçük gülümsemelerden biriyle ödüllendirdi.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu, çakmağı parmak uçlarımdan arasından aldı ve hemen açtı.

"Güzel bir çakmak," dedim, detayları ilk kez yakından incelerken. Derinlemesine oyulmuş kabartmanın bir ejderha olduğunu daha önce fark etmemiştim, vahşi yüzü önde ve ortadaydı, uzun gövdesi her şeyin etrafında dolanıyordu.

"Annemindi," dedi Riot omuz silkerek. Annesinden neredeyse hiç bahsetmediği için duygularına çok dikkat ettim ama aşırı üzgün ya da kızgın görünmüyordu. Sadece bir tür boyun eğmiş kabullenme vardı. "Annem öldüğünde 17 yaşındaydım, bu yüzden babamın yanına taşınmak zorunda kaldım. Bana annemin eşyalarını karıştırmam için fazla zaman vermedi ama kapıdan çıkarken bunu aşardım."

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Olma," diye cevap verdi Riot, dudağı hafifçe seğirerek. "Annemi neyin öldüreceğini bildiğim zamanki kadar hiçbir zaman yeteneklerime kızmamıştım ama onun ölümünü kabullendim. Bunu engellemeye çalıştım ama çocuktum ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir hafta sonu onu yiyecek, su ve bir kovayla odasına kilitledim," diye ekledi yüzünü buruşturarak. "Sanırım onunla ilişkimi kesersem alışkanlığından vazgeçeceğini düşündüm. Belli ki bu berbat bir fikirmiş."

"Sen çocuktun," diye , tekrar ona sokularak. "Hiçbir çocuk bununla nasıl başa çıkacağını bilemez. Yapmak zorunda da değiller."

Riot dalgın dalgın mırıldanırken bir yandan da saçlarımdan kopardığı bir tutam saçla oynuyordu.

"Peki, kaçış fikrime geri dönersek..." diye söze girdi, dalgınca çakmağı açıp kapatarak. "Bullet'le buluşma konusunda henüz emin olmadığını biliyorum ama onun yeri her zaman bir seçenek. Ama..."

"Ne hariç?" Neredeyse ruh bağlarımdan biri olduğundan emin olduğum kişiyle tanışma ihtimali karşısında sinir ve merak karışımı bir duygu hissederek sordum.

"Kötü talihin dönene kadar beklememiz gerekmez mi? Bullet'in evine gitmek için uzun bir Agathos bölgesinden geçmemiz gerekecek. Şansın genelde ne zaman tükenir?"

"Doğru," diye iç geçirdim. Bu iyi bir noktaydı. "Genellikle 24 saat içinde. Yine de ona çok şans verdim..."

Yüzünü buruşturduğunu görmek için Riot'a tam zamanında bir bakış attım.

"Zaten öylece ortadan kaybolmak istemiyorum, bunun çözdüğünden daha fazla soruna yol açacağını düşünüyorum," diye ekledim kararlı şekilde, bu kararımın emin hissederek. "Bu arada, belki Anesidora'ya tekrar dua etmeyi deneyebilirim diye düşündüm. Aslında çoktan denemeliydim. Sadece...yapmadım," diye topallayarak bitirdim. *Çünkü Gece Tanrıçası'na dua ettim ve Anesidora'nın beni cezalandırmasını bekliyorum.*

"Geçmişte çok açık sözlü olduğun için mi?" Riot bana kaşlarını kaldırarak ters ters baktı.

Uygunsuzun da ötesindeydi, hatta küfür gibiydi. Rezil olmalıydım. Belki yorgunluktan, belki de duygularımın bütün gün karmakarışık olmasından, ama içimden beklenmedik bir kahkaha yükseldi ve din dışı tepkimi örtmek için iki elimle ağzımı kapattım.

Riot'un iki kaşı da havaya kalkmıştı, şaşkınlığı sıcak ve bulanık bir şeyle karışıyor, tanıdık bir kucak gibi beni sarıyordu.

"Bunu bir daha yap," diye kabaca emretti.

"Ne yapmak?" Nefes nefese sordum. Riot iki saniye içinde soğukkanlı ve etkilenmemiş halden son derece yoğun bir hale geçebiliyordu ve üzerimde eğitilen tüm bu yoğunluğun etkisine alışabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Gülün. Tekrar gül."

"Ben... Ben öyle komutla gülemem," diye cevap verdim. "Komik bir şey söyle."

"Ben komik değilim," diye tersledi Riot. "İlk seferinde bunu nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim yok ama daha önce hiç böyle gülmemiştin. *Doğru dürüst* gülmemiştin. Tekrar duyana kadar pes etmeyeceğim. Bu hayatımda duyduğum en güzel sestir."

"Gülmeyi bilmem ama sanırım şimdi bayılacağım," diye fısıldadım, Riot'un dudaklarının köşeleri yukarı kalkarken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Bu kadar yakışıklı olmak yasadışı olmalı.

Kapının çalınması ikimizi de garip, şehvetli hayallerimizden uyandırdı ve Riot sanki içgüdüsel bir şeymiş gibi beni kendine doğru çekti.

"Birini mi bekliyordunuz?" Riot alçak bir sesle sordu, sanki arkasında bir düşman ordusu varmış gibi kapıya bakıyordu.

"Kesinlikle hayır," diye fısıldadım başımı sallayarak. Belki de bir komşuydu. Ya da bir şey satan biri.

Ya da şansım tükenmişti.

"Grace!"

Ya da annem. Şansım *kesinlikle* tükenmişti.

"Grace! Aç şu kapıyı, sana söyleyeceklerim var. Misafirlerini soğukta bekletmek iyi bir davranış değil," diye homurdandı. Diğer taraftan, babalarından en az birinin onunla birlikte olduğunu gösteren alçak bir ses mırıldanması geldi. Bana kötü şans borçlu olduğunu düşünürsek, bunun Valor olduğunu tahmin ediyordum.

"Şekerim," diye nefes aldım. "Onları orada bırakamam, arabamı dışarıda görmüşlerdir. Gitmelerini sağlamaya çalışacağım."

"Kahretsin," diye mırıldandı Riot, ben onun elinden kurtulup sessizce kapıya doğru ilerlerken mürekkepli bir elini dağınık saçlarının arasına soktu. Kapı aralığından onu göremezlerdi ama içeri girmek isterlerse...

Hayır, ondan saklanmasını istemezdim. Bunu yapamazdım. Daha iyi anlayana kadar bunu kendimize saklamak başka bir şeydi, ama yalan söylememeye veya aldatmamaya programlanmamış olsaydım bile, Riot'a kirli küçük bir sırmış gibi davranarak ona saygısızlık etmezdim.

Bana önemliymişim gibi bakan ilk kişiydi. Ne topluluğumun küçük bir parçası olduğum için, ne işe yarar yeteneklerim olduğu için, ne de çözülmesi gereken bir mutant bulmacası olduğum için. Riot bana sadece Grace'mişim gibi baktı.

"Merhaba anne," diyerek kapıyı açtım ve kendimi girişte konumlandırımdım. "Valor," diye ekledim, kalbim göğsümde üç kez atarken. Ah şekerim, çok kızgın görünüyorlardı.

"Grace," diye kestirip attı, beklentiyle benimle kısmen açık kapı arasına baktı.

"Bizi içeri al," dedi annem sabırsızca. "Misafirleri kapının önünde bırakıyorsan eğlendirme becerilerini geliştirmelisin. Eminim evdeki arkadaşların seni burada ziyaret etmek istemezler. Anlaşılır bir şekilde," diye ekledi nefesinin altından.

"Neredeyse akşam yemeği vakti, neden dışarı çıkmıyoruz? Buraya yakın harika bir yer biliyorum-"

"Bizi içeri al Grace," diye tersledi Valor, gözleri öfkeyle parlayarak.

Neden şimdi? Evimi daha önce sadece Chance ziyaret ve o da taşındığım gündü.

Nedenini biliyorsun, dedi içimden bir ses.

Eğer Rae bu fırsatı akıllıca kullanmazsa, bir daha kimseye şans vermeyecektim.

Tatlı ol, diye kendime yarım ağızla hatırlattım.

Hayır, tatlı olma. Cesur ol.

İyi bir dönem geçirdik. Kendimize ait koca bir hafta. Sürdüğü sürece güzeldi.

"İçeri gel," diye mırıldandım, kapıdan geri adım atarken boğazım aniden kurudu.

İşte bu kadar. Lüks içinde yaşadığımız huzur balonu patlamak üzereydi ama bundan daha kötü bir şey olmayacağına güveniyordum. Annemle babamın beni ya da Riot'u tehlikeye atabilecek düşüncesizce bir şey yapmayacak kadar itibarlarını önemsediklerine güveniyordum.

En azından ben. Riot konusunda bu kadar merhametli olacaklarına ikna olmamıştım. Sadece onu güvende tutmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Annem öyle bir çılgılık attı ki, komşularımdan birinin polisi arayacağını düşündüm ve dramatik bir şekilde Valor'un kollarına atladım. Riot sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kanepeye uzanmış, ayak bileğini dizinin üzerine koymuş, kollarını minderlerin arkasına açmıştı. Annesinin delici selamına verdiği tek tepki, kırmızı ve mor gözlerini onlara dikerek kaşlarını hafifçe oynatmak oldu.

Sıkılmış bir kibrin resmiydi ve umursamazlığı içimde biriken ve kontrolden çıkma tehdidi oluşturan paniğin bir kısmını yatıştırdı.

"Grace," diye tısladı annem. "Dairende bir *daimon* var." Sanki onu göremiyormuşum gibi titrek bir parmakla Riot'u işaret ettiValor hızla bir kalkan gibi onun önüne geçti ve ben de uygunsuz bir kıkırdamayı bastırdım.

"Bu Riot. Riot, bu annem Faith ve babalarımdan biri olan Valor."

Belki ben sakın olursam, diğer herkes de sakın olur?

"Onun burada ne işi var?" Valor hırladı. *Sugar*, keşke bugün anneme eşlik eden kişi Chance olsaydı. O çok daha makul biriydi.

"O... şey, onun benim ruh olduğundan oldukça eminim. Ruh bağlarımdan biri," diye düzelttim, kelimeleri yüksek sesle söylemekten korkmuyormuşum gibi çenemi yukarı kaldırdım. "O benim ruh bağım," diye daha inançlı bir şekilde tekrarladım.

"Bu *çok saçma*." Annemin sesi, fısıltının biraz üzerinde olsa da, şimdiye kadar duyduğum öfkeli sestti. "Buna inanıyor olamazsın."

"Yalan söyleyemem," diye karşı çıktım, savunmaya geçtim. Kendim için değil, *Riot* için. Onun hakkında yaptığı yargılar yüzünden, yüzünün her yerinde açıkça yazıyordu.

"Daimonların ruh bağı yoktur," diye homurdandı Valor. Beni de arkasına çekecekmiş gibi uzandı ama *Riot* aniden oradaydı, iki kolunu belime dolamış, beni göğsüne doğru çekiyordu.

"Ona dokunma," diye tehditkâr bir şekilde hırladı *Riot*, ağzı kulağımdan sadece bir santim uzaktaydı. Omurgamdan aşağı, korkuyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti aktı.

Sahipleniciliği tamamen daimonikti ve buna *bayıldım*.

"Grace," diye uyardı Anne, Valor'un arkasından bakarken gözleri çakmak çakmaktı. "Buraya gel."

"Hayır," diye cevap verdim, bunu önermesine bile şaşırmıştım. "Evet, *Riot* bir daimon ve bu... alışılmadık bir durum. Yine de o hâlâ *benim*. Ruhlarımız iç içe geçmiş durumda. Farklı bir şey değil-"

"Bu cümleyi sakın bitirme," diye uyardı Anne. "Agathoslar arasındaki ruh bağı gibi bir şey değil bu. Buraya taşınmana asla izin vermemeliydik. Bunca zamandır bu böyle mi devam ediyordu? Bu yüzden mi buraya taşındınız?"

"Ne? Hayır, onunla daha geçen hafta tanıştım, bebek partisinden sonra. Belki de bir tür çağrı hissettiğim için Milton'da yaşamak istedim, bilmiyorum-"

"Çağrıyı hissetmedin, çünkü o senin ruh bağın *değil*," diye hırladı Anne ve ses tonundaki zehirle *Riot*'a doğru geri çekildim.

"Bizimle birlikte Auburn'e geri geleceksin," diye buyurdu Valor. "Arınmak için doğruca tapınağa gideceksin, sonra Basilinna'dan ve Yaşlılardan af dileyecek ve sosyal yardım gezini öne almalarını isteyeceksin."

"Hayır," diye cevap verdim kuşkuyla. "Bunu yapmayacağım. Bunların hiçbirini yapmayacağım. Yapacağımı nasıl düşünürsün?"

Riot beni sonsuz küçüklükte sıktı ve benimle duyduğu gururun tenimi nazıkçe okşadığını hissettim.

"Kendini mahvettin. Hayatımızı. İtibarımızı." Annemin sözleri bıçak gibi keserdi, ama hep keserdi. Tek fark, şimdi arkamda beni asla yalnız bırakmayacak biri vardı ve bu da her darbeyi savunmayı kolaylaştırıyor, her yarayı daha acısız iyileştiriyordu. "İtibarını düşün Grace!"

"Endişelendiğiniz şeyin benim itibarım olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdim. "Şimdiye kadar olduğundan da emin değilim."

"Eğer bizimle gelmezsen..." Annem söze başladı, kararsızlık gözlerinde bir an savaştıktan sonra sertleşti. "O zaman bu kadar."

"Ne oldu?" Riot'un kolları beni sıkıca sararken ona daha da yaslanarak sordum.

"Eğer bir daimonla ilişkini bilerek sürdürüyorsan seni evimize alamayız," dedi Valor sert bir sesle. "Bu bir lanet. Anesidora'yı hoşnutsuz ettiniz. Eğer tövbe etmeye ve arınmaya istekli değilsen, sana yardım edemeyiz. Bu *enfeksiyonun* yayılma riskini göze alamayız."

"İşte hakkında çok şey duyduğum o agathos merhameti," diye mırıldandı Riot, öfkesi tenimi yalayarak.

"O bir lanet değil. Bu bir lanet değil," dedim sessizce, öfkelendiğimi hissettiğimde sesimin ne kadar sabit olduğundan etkilendim, içimdeki karanlık öfkeme karşılık olarak yükseliyordu. "Ama uzak durmamı isterseniz, isteklerinize saygı duyarım. Şimdilik hiçbir şey söylememeni rica ediyorum."

Annem boğazının arkasından bir anlaşmazlık sesi çıkardı ama ben devam ettim.

"-Bu konuda hala tanrıçanın bilgeliğini arıyoruz." Söyleyebileceklerimin en azı bu kadardı.

Annemle babam uzun bir süre sessizce bana baktılar, muhtemelen birbirlerinin duygularını benim Riot'unkileri okuduğum gibi okuyorlardı, ancak onlar tamamen bağlıydılar ve bunun daha sorunsuz olacağını hayal ediyordum.

Valor soğuk bir ifadeyle, "Senin için her zaman en iyisini yapacağız Grace," dedi ve öfkeli annemi ikinci bir bakış atmadan daireden dışarı çıkardı.

"Bu bir evet değildi," diye mırıldandı Riot, öfkesi endişeye dönüşmüştü.

"Hayır," diye boğazımdaki yumrudan kurtulmayı başardım. "Değildi."

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Şaşkınlık içinde bulunduğum odaya baktım. Kesinlikle daha önce burada bulunmamıştım. Karla çevrili güzel bir kulübeydi - ya da bir pansiyon muydu? Pencereden görebildiğim tek şey, manzarayı kaplayan kilometrelerce kar yığınıydı.

Yine de içerisi sıcaktı. Ekose bir yün battaniye bacaklarımı örtüyordu ve kükreyen bir ateşin önünde kıvrılmıştım.

Şaşkınlıkla kalaylı gri fermuarlı kapüşonuma baktım ve battaniyenin altından eşofman altımı buldum. Eşleşen pijamalar benim için alışılmadık bir şey değildi ama bu renk alışılmadıktı. Annem küplere binerdi.

Bu da Bullet'ın rüyalarından biri olmalı. Onu yine ben mi aradım, yoksa bunu bana o mu ayarladı?

"Sana kahve yaptım, Gracie kızım." Bir fincan kahve konmadan bir saniye önce Riot'un sesini duydum. Nereden ve bana nasıl bu kadar sinsice yaklaştığını , beni havaya kaldırıp kucağına oturttuğunda şaşkınlıkla ciyakladım.

Yan masadan kahveyi alıp bana uzatmadan önce bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı. İçinde en sevdiğim fındık kremasının kokusunu alabiliyordum ve düşünceliliği için minnetle yanağını gagaladım.

"Seni seviyorum," dedi Riot kolayca, sanki bunu her zaman söylüyormuş gibi, burnumun ucuna bir öpücük bırakarak. L'li kelimenin bu kadar rahat kullanılmasına o kadar şaşırmıştım ki, kucağında donup kalmış, ellerimi kahve fincanıma sarmış, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi ona bakıyordum.

Garip bir şekilde, tepkimi fark etmemiş gibi görünüyordu. Ateşe bakıyor, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, parmakları dalgınca kalçama vuruyordu. Evin başka yerlerinden başka sesler de geliyordu. Seçebildiğim en az iki erkeksi ses vardı; biri alaycı ve şakacı, diğeri huysuz ve ciddi.

Rahatlatıcı hissettim. Onlara yaklaşmak, ne söylediklerini duymak istedim ama Riot'un kucağında olduğum yerde donup kalmıştım, bakışlarım bir şekilde yakın çevremle sınırlıydı. Neden başımı çeviremiyordum?

Arkamdan müzikal bir kıkırdama sesi geldi ve kaynağını bulmaya çalışırken boğazımın arkasından sinirli bir ses çıkardım.

"Üzgünüm Grace. Geleceğinin sadece benim görebildiğim kısımlarını görebiliyorsun." Arkamdaki her kimse saçımı hafifçe çekiştirdi. Bir şekilde inanılmaz derecede tanıdık gelen şefkatli bir jestti bu.

"Kurşun mu?" Bedensiz sese sordum.

"Tek ve ," diye cevap verdi kendini beğenmiş bir şekilde, tahmin ettiğim için mutlu görünüyordu. "Neden seni göremiyorum?"

"Bu, La Nuit tarafından sana bahşedilen geleceğinin bir görüntüsü. Senin geleceğin benim geleceğim olmayabilir," dedi Bullet hüzünle, nefes alışını duyabileceğim kadar yakınımda duruyordu ama kendimi milyonlarca kilometre uzakta hissediyordum.

"Hayır," diye yanıtladım sonunda. "Bunu kabul etmeyi reddediyorum."

"Biliyorum. Sana bunlardan birini her gösterdiğimde bana bunu söylüyorsun."

"Burada bulunan diğerleri... onlar benim ruh bağlarım mı?" Cevabı zaten biliyormuşum gibi hissederek sordum.

"Ah, evet. Bunu sana sadece uyurken söyleyebilirim, çünkü unutacaksın. Eğer uyanık olsaydın, bu senin rotanı değiştirebilirdi. Yakında hepimizi bulacaksın Grace. Düşündüğünden daha erken."

"Bundan ne kadar eminsin?" Arkamı dönmek için verdiğim mücadeleden vazgeçip başımı Riot'un omzuna yaslayarak sordum. "Ailem artık biliyor. Bizi ayırmaya çalışacaklar."

" , " diye kabul etti Bullet. "Onlarla birlikte gidebilirsin."

"Asla yapmam," diye cevap verdim şiddetle, bunu önermesine bile sinirlenmiştim.

Bullet kıkırdadı. "Yapacağını düşünmemiştim ama seçenek orada. Yol açık."

"Riot'la kalmak istiyorum. Hepinizi bulmak istiyorum. Bana bunu nasıl yapacağımı söyleyin," diye talepte bulundum, rüyalarımın otoriter olmayı şaşırtıcı derecede kolay buluyordum.

"Keşke senin için kolay bir yolculuk olsaydı," diye mırıldandı Bullet, sesi şaşırtıcı derecede kasvetliydi. "Keşke yolunu daha net görebilseydim, ama bu pürüzsüz bir yol değil."

"Bana ne yapacağımı söyle," diye yalvardım, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

"Sizi korkutan şeyi yapın. Neredeyse her sorunuzun cevabı bu.

-Bizi nasıl bulacağınızı, bu geleceğin gerçekleşmesinin nasıl mümkün olduğunu, hepsini. Sizi ne korkutuyorsa onu yapın."

Sesi çoktan solmaya, etrafımdaki rüya dağılmaya, etrafımda dönen ve pencerenin dışındaki kara karışan daha küçük parçalara ayrılmaya başlamıştı. Riot'a daha sıkı yaslandım, ellerimdeki sıcak kahveyi kavradım, biraz daha kalmak için çaresizdim. Bullet üzgündü ve o benimdi. Bana burada ihtiyacı vardı.

"Seninle kalmak istiyorum," diye ısrar ettim, sesim tiz ve ince çıkıyordu.

"Biliyorum. Yakında görüşürüz, Amazing Grace."

Nefes nefese uyandım, çoktan dağılmakta olan rüyanın kalıntılarına tutunmaya çalışıyordum. Boğazımın arkasından sinirli bir ses çıkardım, öfke nöbetimle onu uyandırmış olabileceğimi düşünüp hayıflanırken Riot'un burada bile olmadığını fark ettim.

Neredeydi o? Her zaman onun üzerinde bir battaniye gibi uyandım.

"Uyanmışsın," dedi Riot, elinde bir fincan kahveyle, giyinik bir halde kapıdan içeri girerken beni irkiltti. Fincanı komodinin üzerine koydu ve arkamdan yatağa tırmanıp beni göğsüne doğru çekti. Fincanı minnetle kabul ettim, en sevdiğim fındık kremasının kokusuyla mutlu bir şekilde iç geçirdim, sonra içimden küçük bir ürperti geçti.

"Ne oldu?" Riot saçlarımı bir omzumun üzerinden geçirip kulağımın arkasına bir öpücük bırakarak sordu.

"Bilmiyorum. Déjà vu belki de," diye hafifçe güldüm, bu garip fenomenden kurtulmaya çalışıyordum. "Kahve için teşekkürler. Bana yağ mı ?" Alay ettim.

Riot mırıldandı, ben kahvemi yudumlarken hâlâ saçlarımla oynuyordu.

"Bugün işe gitme," dedi sessizce. Boğazım düğümlendi çünkü bunu beklemiyor değildim. Dün gece bu konuşmadan kasıtlı olarak kaçmama izin vermişti ama alarmım her an çalabilirdi. Konudan kaçmak için zamanım tükeniyordu.

"İsyan..."

"Endişelenmesem sana sormazdım Grace," dedi ve yüzümü görebilmesi için çenemi yana doğru çevirdi. "Ailen sessizliklerini istediğinde hiçbir garanti vermediler."

"İnan bana, biliyorum," diye mırıldandım, yatak örtüsüne bakarak. "Onları senden daha iyi tanıdığımı güvenebilir misin? Annem ve Valor başta olmak üzere ailem için hiçbir şey itibardan daha önemli değildir. Beni orada çalışan tüm agathoların önünde Umut Evi'nden çıkarmazlar, bu onlar için utanç verici olur."

En azından aileme bu kadar güvenebileceğime inanmalıydım. Hayatım boyunca, ne olursa olsun ailemin benim yanımda olduğuna dair o mutlak inancı hissetmeyi arzulamıştım ama bunu hiç bulamamıştım. Chance'e, belki Creed'e güvenebilirdim ama Annem, Valor ve Earnest her zaman onlardan sayıca üstündü.

Ayrıca, ortaya çıksalar bile olabilecek en kötü şey neydi?

Ne hissederlerse hissetsinler Riot ve benim aramdaki bağı koparamazlardı. Ya da kırabilirler miydi? İlişkimizi tamamlamamıştık, ki aramızdaki bağı sağlamlaştırmak için bunun gerekli olduğundan emindim.

Belki de bunu işten önce yapmalıyım? Ne kadar sürebilir ki?

Yine de Riot'un bu plana katılacağını sanmıyordum. Aramızda ne olursa olsun, baskı altında değil, kendi isteğimizle yapmamız gerektiği konusunda çok netti.

"Grace," diye iç geçirdi Riot, alnını omzuma yaslayarak. "Sahip olduğun hayat için çok çalıştığını biliyorum ama hiçbir şey değişmemiş gibi devam edemezsin."

Riot'un endişesini anlıyordum ama Umut Evi'nde bana ihtiyacı olan insanları öylece bırakıp gitme fikri... Ya birinin şansa ihtiyacı varsa ve ben bunu onlara vermek için orada değilsem? Ben sadece onların acılarını dindirmek için varım, orada olmasam olmazdı...

"Gracie," diye nefes aldı Riot, burnunu omzumda ve boynumda gezdirirken sesinde bir yalvarış vardı. "İçgüdülerinle savaş. Burada söz konusu olan senin hayatın."

Bunu anladım, ama yine de... Ve yine de.

"Bullet'e sor," dedim kısık sesle, Riot'tan hissettiğim acıya karşı gözlerimi kapatarak.

Riot, iliklerime kadar hissettiğim hayal kırıklığına uğramış bir nefesle arkamdan sürünerek telefonunu aldı. Ellerimdeki titremeyi görmezden gelmeye çalışarak, yapacak bir şeyim olduğu için kahvemi içmeye odaklandım.

Gitmeliydim, bunu hissedebiliyordum. Sadece istifamı vermek için bile olsa, çünkü Riot haklıydı. Hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya devam edemezdim. Bullet'in beni beklediğini hissediyordum ve nasıl ilerleyeceğime karar verene kadar ailemden biraz uzaklaşmak, içgüdülerim kalıp hizmet etmem için ne kadar öfkelenirse de, muhtemelen iyi bir fikirdi.

Riot'un telefonu çaldı ve ne diyeceğini duymak için ona karşı sertleştim.

"*Sizi korkutan şeyi yapın,*" diye okudu Riot, sesi etkilenmemiş gibiydi.

O garip deja vu hissi tekrar üzerime çöktü ve beni ürpertti. "O zaman sanırım işe gidiyorum," diye zayıfça güldüm. "Tabi eğer o Seninle mi konuşuyorum?"

"İnan bana, beni de korkutan şey kesinlikle senin işe gitmen," diye mırıldandı Riot karanlık bir sesle. "İşe gitmenin seni gitmemekten daha çok korkuttuğundan emin misin?"

"İstifa edeceğim," diye iç geçirdim. "Ve bu beni çok korkutuyor."

Constance'ın beni ihbar sürem boyunca çalıştıracağından bile şüpheliydim. Muhtemelen benden kurtulduğu için heyecanlanacağı gerçeği bir yana, zaten beni onayladığı sosyal yardım gezisi için istifa etmemi bekliyor olacaktı.

Riot cebinden bir şey çıkarıp kucağıma koymadan önce acı dolu bir ses çıkardı.

"Telefon mu?" Şaşkınlıkla bakarak sordum. Basit görünümlü, dokunmatik ekranlı bir modeldi ama gün içinde Riot'la iletişim kurmanın bir yolunu bulmak harika olurdu.

"Bunu her zaman üzerinde taşı," diye talimat verdi Riot. "Cepli bir etek seç, kalçana bağla, ne yapman gerekiyorsa yap, tamam mı? Siktiğimin Bullet'i, bu nasıl bir tavsiye böyle?" diye homurdandı, elini saçlarının arasında gezdirirken arkamda hafifçe kaydı.

"Hoş olmayan ama gerekli bir tavsiye, sanırım," diye cevap verdim, kahvemın kalanını içip fincanı kenara koydum, böylece Riot'un günlerdir kirli sakallarla kaplı yanağına bir öpücük kondurabildim. Yüzüne bakmak için başımı arkaya doğru eğdim ve gözlerinin her zaman olduğu gibi huşu, şefkat ve endişe karışımıyla dolu olduğunu gördüm.

Riot'un bana bakışında çok saygılı bir şey vardı. Sanki hiç yanlış yapamazmışım gibi. *Hayır*. Sanki sadece *doğruyu* yapabilirmişim gibi. Tehlikeli ve biraz da bağımlılık yapıcıydı. Belli ki doğru kararlar verme konusunda kendine güvenmiyordu, ama ben de bu konuda donanımlı olduğumdan tam olarak emin değildim.

Gerçi dün anneme karşı çıkmıştım. *İki kez*. İş yerinde benimle konuşmaya kalkarsa bugün yine yapabilirdim. Ama Hope House'dan tek kelime etmeden çekip gidersem kendimi affedemezdim. Bilinmeyene doğru bir adım atmadan önce Rae'yi kontrol etmek ve yarım kalmış işleri tamamlamak istiyordum.

Riot'a usulca, "Sonsuza dek arafta kalmamız mümkün değildi," dedim. "Ayrıca, ailem ortaya çıkıp beni tekrar gitmeye ikna etmeye çalışsa bile, her zaman sana geri döneceğimi biliyorsun."

Hâlâ hissettiğini bildiğim endişeye rağmen Riot'un dudakları hafifçe seğirdi. "Öyle mi? Bu konuda bir daimonla anlaşma yapmaya hazır mısın Gracie?"

"Öyleyim," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde. "Öyle misin?"

"Bu aklımda bir soru bile değil, Gracie. Her zaman sana geri dönmenin bir yolunu bulacağım."

* * *

Bir saat sonra arabamdan çıktım, annemin 25. yaş günüm için bana getirdiği peter pan yakalı soluk mavi diz boyu elbisemi düzelttim.

Kalçalarımı nasıl sıyırdığı ya da renginin gözlerimi nasıl daha parlak gösterdiği hakkındaki olumsuz düşüncelerimi kaç kez olumluya çevirmeye çalışsam da iğrençti ve ondan nefret ediyordum. Kendimi büyük boy bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu, yine de cepleri vardı, bu da kullanışlıydı. Riot'un bana verdiği telefon, bacağıma yaslanmış rahatlatıcı bir ağırlık gibi hissettiriyordu.

Elbiseyi, annem gelirse diye puan toplamak için giymiştim. Daimon ruh bağı bir yana, hâlâ örnek bir Agathos vatandaşı olabileceğimi kanıtlamaya kararlıyım. Onun ya da bir başkasının aşırı tepki vermesine ve beni göndermeye çalışmasına gerek yoktu.

Beynimin bir kısmı onun onayına ihtiyacım olmadığını savunuyordu, hatta dün ona bunu söylemişim. Hayatım boyunca onun kızı olmaya şartlanmış olan diğer yanımda ise hâlâ onun kabulünü arzuluyordu. *Sevgisini*, ne kadar nafile olursa olsun.

Soğuk bir sabahtı ama o kadar gergindim ki deve tüyü montumu giymek yerine kolumda taşıyarak terleme durumunu hafifletmeye çalıştım. Merdivenlerden çıkarken topuklu botlarımın çıkardığı *tık tık tık* sesleri bana işe giderken hissettiğim o heyecan verici, güçlendirici duyguyu vermiyordu. Her yankılanan adımda midemde yer edinen bulantı ve panik yumağı daha da ağırlaşıyordu.

İş yerinde hiçbir şey olmayacak, diye tekrarlardım sessizce. Constance'ın burada kişisel sorunlara ayıracak vakti yoktu ve zaten etrafta bu kadar insan varken agathosla ilgili hiçbir şeyi açıkça konuşamazdık. Annem ve babalarımın biri öğle tatilinde gelip dün gece söylediklerini tekrarlayabilir ve Riot etrafta yokken beni yıpratmaya çalışabilirdi ama ben buna hazırdım.

Yüzleşmek benim uzmanlık alanım değildi, özellikle de ailemle. Belki de her zaman yeterince yük olduğumu hissettiğim ve buna bir de ben eklemek istemediğim içindir.

Ama bugün değil. Bu fikir bende kendi kusmuğumla dolu bir havuzda bayılma isteği uyandırırsa bile, tek başıma durmaya ve Riot'la olan ilişkim için savaşmaya tamamen hazırdım.

İçeri girdiğimde Credence resepsiyondaydı, bir telefon görüşmesine odaklanmışken bana hızlıca el salladı. Görünürde Constance yoktu, bu iyiye işaretti. Eğer girişte takılıyorsa, bu genellikle hediye mi biri üzerinde kullanmamı istediği anlamına gelirdi.

Vardiyalarımı yaparken ellerim titriyor, gittiğim her yeri panoma işaretliyordum. Herkese gülümsedim, çarşafaları değiştirdim, odaları düzelttim ve Credence mola verebilsin diye bir süreliğine ön masayı kapattım. Rae hâlâ uyuyordu, bu yüzden görevlerime devam etmeden önce onu daha sonra kontrol etmek için bir not aldım. Yüzümde kırılğan bir gülümsemeyle yapmam gereken her şeyi yarı zamanda yaptım, bir şeylerin ters gitmesini beklerken hiçbir şeyin ters gitmemesini umuyordum.

Doğrusu, burayı sevmiştim. Riot'tan önce, tüm bu olanlardan önce, Umut Evi'ndeki işim dışında hayatımın neredeyse her alanında kendimi denizde kaybolmuş gibi hissediyordum.

Kesinlikle bırakmak istediğim anlar oldu, özellikle de sırf Constance benden hoşlanmadığı için benden daha az nitelikli insanların yükseldiğini gördüğümde, ama buradaki insanlara duyduğum tutku ve katıksız inat yüzünden kaldım ve her şeyi bırakacağımı bilmek içimi burktu.

En kötü günümde bile buradaki insanların bana ihtiyacı olduğunu hissetmekten kendimi alamadım. Sadece kendi "hak etme" standartlarına uyan insanların armağanlarımızdan faydalanmasını sağlamak için elinden geleni yapan Constance gibilerine karşı koyacak birine.

Bırakmak zor olacaktı ve yakında başka bir gelir kaynağı bulamazsam dairemi satmak zorunda kalabilirdim ama agathos topluluğundan biraz akıllıca bir fikirdi. Riot'un bu konuda haklı olduğunu *biliyordum*, bunu itiraf etmek göğsümü acıtsa bile.

Constance kapı aralığından, "Grace," diye seslenerek beni korkuttu. *Belki de daha az içsel moral konuşması yapmalı, daha çok çevreme odaklanmalıydım.* "Benedict bugün gelemeyecek. Sana aşağıda ihtiyacım var."

Ugh.

Bu hoş bir düşünce değildi, ama buna karşı koyacak bir şey bile bulamadım. Alt kat çamaşırhane görevi demekti, bu da en az iki saat boyunca lastikli çarşafları katlamak anlamına geliyordu.

"Elbette," diye cevap verdim, ağırbaşlı ve uyumlu bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle. Günün sonunda istifamı vermeyi planlıyordum, böylece aceleyle eve gidebilecek ve ortaya çıkan gariplikten kaçınabilecektim, ama bu arada Constance'ın kötü tarafına geçmek istemiyordum. Beni şikayet etmek için ailemi arayacağını daha önce bir kez kanıtlamıştı.

Yanından geçip giderken Constance gözlerini bana dikti, sanki emirleri zarifçe kabul etmeme güvenilemezmiş gibi, ki bu biraz haksızlıktan da öte bir şeydi. Bana emredilen şeyden nefret ettiğimde bile emirleri her zaman zarifçe yerine getirmiştım.

Bodrum kata inen beton bir merdiven vardı, resepsiyonun arkasındaki kapıdan giriliyordu. Buraya binlerce kez inmiştim ama kapı arkamdan kapandığında neredeyse sıçrayacaktım, elim çarpan kalbimin üzerinde duruyordu.

Kendine gel, Grace.

Burada gölgelerden fırlayıp beni yakalamak için bekleyen öcüler yoktu. Kuzeydoğu'daki en bilgili, en iyi bağlantılara sahip agathos kadınlarından biri olan Constance bana her küçümseme seviyesiyle davranıyordu, daha fazlası değil. Çalışanların geri kalanı normal davranıyordu.

Garip davranan tek kişi bendim.

En azından daha parlak ışıkları olan ve biraz daha az *uğursuz* olan bodrum katına koşarak inmeden önce tedirgin edici düşünceleri fiziksel olarak uzaklaştırabilecekmişim gibi başımı salladım.

Ayrıca parlak turuncuya boyanmıştı, bu da yardımcı oldu. Bej tavan döşemeleri biraz eğri büküydü, duvarların boyası dökülüyordu ve eski paslanmaz çelik makineler sanki her devir son devirleri olacakmış gibi gıcırıyor ve inliyordu ama yine de rahatlatıcı bir normallik vardı.

Odanın ortasında temiz, katlanmamış çarşafların bulunduğu uzun bir masa vardı, ama önce ıslak olanları hızlıca kurutucuya geçirdim ve tekerlekli arabaları olukların altından boşalttım.

Verimli. Bugün Verimlilik Kraliçesi olacaktım. Agathos topluluğunun tamamen saygın, çalışkan ve daimon ruh bağına sahip bir üyesi. Al sana anne.

İyi bir düşünce değil.

Katlanmaya hazırlanırken kalbim şiddetle ağrıyordu. Günü Riot'tan uzakta geçirmenin daha kolay olacağını ummuştum ama her sabah evden çıkarken bir uzvumu kesmişim gibi hissetmekten asla vazgeçmiyordum. Bağ tamamladığımızda bu his geçecek miydi? Dürüst olmak gerekirse, bu oldukça iyi bir neden gibi görünüyordu. Bu ve Riot'la şimdiye kadar birlikte yaptığımız her şey, yakınlık beklentilerimin çok ötesine geçmişti.

Riot'un benim ruh bağım olduğunu kabul etmiş olsam da, kendimi kurtarmak ve *saf* olmakla ilgili süregelen suçluluk duygusundan kurtulmak daha zordu. Umutsuzca başka birine bunun agathos ruh bağlarında bile normal olup olmadığını sormak istiyordum - tüm cinsel dokunuşların yanlış olduğuna dair yılların şartlanmasını nasıl bir anda kapatabilirdiniz ki?

İşten sonra Mercy'yi kontrol etmek ve hafta sonu onu rahatsız eden her neyse konuşmaya hazır olmadığını görmek için aklıma bir not aldım. Belki konuşacak kimsem yoktu ama en azından bir başkası için öyle olabilirdim.

Karmakarışık düşüncelerim ve çalışkan tüm makinelerin sağır edici sesi arasında kapının açıldığını fark etmem bir anımı aldı.

"Oh, merhaba," dedim, içeri giren iki adama dönerek ve sırtımı çamaşır makinesine dayayarak. "Yardımcı olabilir miyim? Bu alan sadece personel içindir."

Tanıdık geliyorlar mıydı? İkisi de 40'lı yaşlarının sonlarında ya da 50'li yaşlarının başlarındaydı ve Hope House'a hiç yakışmayan keskin dikimli takımlar giyiyorlardı.

"Grace Bellamy." Konuşan adamın soluk çilli bir teni ve geriye doğru taranmış kızıl saçları vardı. Sesinde neredeyse özür dileyen bir ton vardı ve gözlerim arkalarındaki tek kapı aralığına kaydı.

"Kendi isteğinle mi geleceksin?" diye sordu diğeri. Kırılan saçlarıyla daha yaşlı ve daha seçkin görünüyordu ve ses tonu o kadar rahatlatıcı değildi.

"Hayır," diye cevap verdim. Beni nereye götürmeyi planladıkları önemli değildi, kötü planları varsa kimse kimseyi kapalı bir odada köşeye sıkıştırmazdı.

"Kavga edersen işler daha da kötüye gidecek," diye devam etti yaşlı olan. "Korkacak hiçbir şeyiniz yok. Biz sadece senin iyiliğini düşünüyoruz. Seni tapınağa götüreceğiz. Sonrasında bunun için minnettar olacaksın."

Sugar, onları oradan tanıyorum. Onlar Basilinna'ya bağlı olanlardı, anma töreninde onun arkasında korumalar gibi duranlar.

Başımı sessizce salladım, zaten kabarmaya başlamış olan gözyaşlarımın düşmemesini diledim. Ailem gerçekten hiç vakit kaybetmemişti.

Riot çok kızacaktı. Onu dinlemeliydim.

Sanki çok zorlanıyormuşum gibi sıkıntılı bir iç çekişle ikisi birden öne doğru adım attılar ve ben de ortadaki uzun metal masanın etrafından dolaşarak yanlara doğru tökezledim. Bir şekilde ikisini de geçip buradan çıkma şansım sıfırdı. Ama beni almalarına izin veremezdim.

"Bunu yapma," diye yalvardım kızıl saçlı adam kapıyı kapatmak için geri çekilirken ve yaşlı adam masanın etrafında dolanıp beni ilk adamın beklediği yere doğru sürüklerken. "Ben kötü bir insan değilim. Yeteneğimi kullanıyorum. İnsanlara yardım ediyorum. Şimdiye kadar sadece bir gün işe gitmedim..."

Kızıl saçlı adam bana acıyan bir bakış atıyordu ve ben saçmaladığımı biliyordum, tutamadığım gözyaşlarım dökülmeye başlamıştı. Ben iyi bir insandım. Belki olabileceğim kadar iyi değildim. Belki bazen biraz umursamazdım. Belki olabileceğim kadar iyi bir evlat değildim.

Ama ben bunu hak etmedim.

Yaşlı adam beni çileden çıkaran bir rahatlıkla zapt etti, iki kolumu da arkamdan bağladı, ben kırık fısıltılarla yalvarırken gözyaşlarım yüzümden akıyordu, kızıl saçlı adam yaklaştı, bir şırınga çıkarırken gözleri kederle doluydu.

Arkamdaki adam bir damar bulup şırıngayı uzatırken, "Senin iyiliğin için," diye fısıldadı. "Bu senin iyiliğin için."

Dünya dönmeye başladığında, "Bunların hiçbiri benim yararımaymış gibi davranma," diye soluk soluğa kalmayı başardım. İkisinin arasında tökezledim, umutsuzca gözlerimi açık tutmaya, kaslarımı çalışmaya zorlamaya çalıştım ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, yatıştırıcının gücüne karşı koyamadım.

Çok üzgünüm, Riot. Sana geri dönmenin bir yolunu bulacağım.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

"Bugün formdan düşmüşsün," dedi Dare, zar zor engelleyebildiğim bir yumruk atarak.

Muhtemelen kız arkadaşımın hayatının mahvolmasını beklediğim ve bu konuda bir şey yapmak için çaresiz hissettiğim içindir.

Dare'i, Hope House'a daha yakın olduğu için izinli olduğu iki saati Viper'ın bok çukuru spor salonunda geçirmeye zorlamıştım ama bu bana umduğum kadar güven vermiyordu.

Bu duygu-hissetme olayının mesafe sınırı neydi? Daha önce ayrı olduğumuzda Grace'i hiç hissetmemiştim -genellikle ondan uzakta olduğumda hissettiğim tek şey mutsuzluktu- ama henüz uygun yorgunluk hissi devreye girmemişti.

Yine de iyi hissetmiyordum.

"Baban sana bok mu veriyor?" Dare özensiz vuruşumdan kolayca kaçarak sordu.

"Ne?" diye sordum. Topuklarımın üzerinde zıplayarak sordum. "Hayır, hiç de değil. Birkaç gün önce ondan aldığım eşyaları ve anahtarımı onun evine bıraktım. O zamandan beri ondan haber almadım."

"Geri mi verdin?" Dare yumruklarını indirip bana bakarak sordu. "Nedir bu, *Vücut Hırsızlarının İstilas*ı mı? Sen de kimsin?"

Omurgamdan yukarı tırmanıp boynuma dolanan önseziye rağmen neredeyse gülümseyecektim.

"Buna ihtiyacım yoktu. Ben de onunla drama yaşamak istemiyorum," diye omuz silkerek cevap verdim. Grace ve benim hayatımızda onun ailesiyle yeterince drama vardı, masaya daha fazlasını getirmeme gerek yoktu.

"Yakında stüdyoya dönmem gerekiyor. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Dare yumruklarını çenesinin önünde hareket ettirerek sordu.

Bu önsezili his boynuma bir ilmik gibi geçirilmişti. Belki hayal görüyordum ama Grace'in bana ihtiyacı varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

"Kendimden geçiyorum," diye mırıldandım, ellerimi açmaya başlamıştım bile. "Bir şeyler doğru gelmiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Dare kaşlarını çatarak benimle birlikte banklara doğru ilerledi ve kendi sargılarını çıkardı.

Daimon'a ait pis spor salonuna göz gezdirdim. Gün boyunca çoğunlukla boştu ama yine de söylediklerime dikkat etmem gerekiyordu.

Ona ne kadar odaklanırsam, o kadar *huzursuz* hissediyordum. Hayır, bundan daha kötüydü. Bir şeylerin çok *yanlış* olduğuna dair bir aciliyet hissi vardı.

Ellerimi serbest bırakır bırakmaz telefonumu çantamdan çıkarıp aceleyle arkadaş takip uygulamasını açtım.

"Siktir," diye fısıldadım, elim cihazın etrafında sıkılaştı, küçük noktanın ekranda hareket etmesini izledim. Asla isteyerek gitmeyecekti. Bunun hiçbir yolu yoktu.

"Ne oldu?" Dare gerçekten endişeli görünerek sordu.

"Auburn'e gitmem gerek. Hem de hemen şimdi."

"Auburn mü? Auburn'e gidersen bir daha geri dönemeyebilirsin," dedi Dare, bana aklımı kaçırmışım gibi bakarak. "Ciddiyim, Riot. Agathos'un şiddet karşıtı kuralları bizim için geçerli değil."

"Biliyorum ama kız arkadaşım ellerinde, bu yüzden gitmemek gibi bir seçeneğim yok."

Dare bu haber karşısında şaşkınlıkla geri çekildi, kaşları antrenmanımızdan sonra yüzüne yapışan saçlarının altında kayboldu. Yine de bir şey söylemedi ve o anda garip arkadaşlığımızı her zamankinden daha çok takdir ettim.

"Ben de gelirim-" diye teklif etti ama telefonu aniden çaldı ve konuşmamız kesildi. "Ben Bullet," dedi kaşlarını çatarak telefona bakarken.

"Bunu almalısın," diye tavsiye ettim. *Kahrolası Bullet*. Neden ona işe gitmesini söylemişti?

"Alo?" Dare telefonda temkinli bir şekilde konuştu, yeterince uğraşırsa kafamın içini görebilecekmiş gibi yüzümü taradı. Dinlemek için iyice eğildim ve bu sırada Bullet'e küfretmeyi düşündüm.

"Ona bir araç bulun. Auburn'e gitmek için bir tane, sonra ayrılmak için başka bir tane. İkinci aracı Parkway'deki ormanın kenarına bırakın," diye talimat verdi Bullet. Sesi tedirgin edici derecede sakindi ama arka plandaki kartların sürekli karıştırılması onu ele veriyordu. Rahatlamış değildi.

Dare kaşlarını çatarak tereddütle, "Tamam," cevap verdi.

"Onlar gelmeden gitmiş olmalısın. Onu göremezsin. Anladın mı?"

"Neden-"

"Kartlara güven," diye kestirip attı Bullet. "Geleceğimi mahvetme, Dare. Telefonu Riot'a ver."

"Seni öldüreceğim amına koyayım," diye hırladım ahizeye.

"Hayır, değilsin. Güven bana, en iyi seçenek buydu ama artık kendi adamlarından güvende olmadığını biliyorsun Riot. Sahte kimlik, evrak takibi, evini gözetleme, her . Bunu için on dakikan var, sonra yola çıkmalısın. Auburn belediye binası, alt bodrumda. Kapıdan geçmek için taşı kana bulayacaksın, kendi kanını değil. Anladın mı?"

"Ne? Hayır," diye cevap verdim, az önce bana söylediği her şeyi hatırlamaya çalışırken paniğim zihnimi silip süpürmekle tehdit ediyordu.

," dedi Bullet kararlı bir şekilde. "Kahraman olduğunu . Yapabileceğini . Seni korkutan şeyi yap, Riot. Dokuz dakika."

Arama kesildi ve telefonu Dare'in göğsüne doğru ittim, çantamı kaptığım gibi dönüştürülmüş depodan metal merdivenlere doğru koşmaya başladım.

Dare arkamdan, "Beş dakika sonra dışarıda buluşuruz," diye seslendi ve onun da benimle aynı aciliyetle hareket ettiğini görmek beni rahatlattı. Bullet, Dare'in Grace'i görmesini neden bu kadar garipsiyordu?

Onun ruh bağlarından biri olabilir mi?

Düşünceden sıyrıldım, Grace'in güvende olduğu ve analiz edecek zamanım olduğu bir zamana sakladım, sonra da Engerek'in ofisinin bulunduğu çürük merdivenleri koşarak çıktım.

Ondan nefret ediyordum ama her yerde bağlantıları olan bir dolandırıcıydı ve bu ayrıcalık için muhtemelen ruhumu satmam gerekse bile şu anda bu bağlantılara ihtiyacım vardı.

Sadece sekiz buçuk dakikam vardı. Yapmak zorundaydı.

Ben kapıyı çalmadan önce kapalı kapıdan "Girin," diye seslendi. Muhtemelen buranın her santimetrekaresini gören kameraları vardı.

Viper masasının arkasından bana baktı, her zaman yaptığı gibi sırtıyordu çünkü burada, boktan, köhne spor salonu-havuz-barının üstündeki dondurucu soğuk ofisinde oturan kendini beğenmiş bir orospu çocuğuydu.

Çene hizasındaki kahverengi saçları her zamanki gibi geriye doğru taranmıştı ve yüzündeki gurur duyduğu yara izlerini gösteriyordu. Yara izlerinden biri gözünün iç kısmından yanağının tamamına kadar uzanıyor, diğeri ise alnında kaşını ikiye bölüyordu. Viper insanları kızdırmanın kralıydı ve yara izleri de bunun kanıtıydı.

"Riot, adamım. Senin için ne yapabilirim?" diye sordu, sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana değerlendirici bir bakış attı.

"Saklanması gereken bir arkadaşım var. Evine göz kulak ol, yeni bir kimlik, sahte evraklar, her şey."

"Riot, Riot, Riot," dedi Viper başını sallayarak. "Gelip bana kendisi sormayacak mı? Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Borcu alacağım," diye cevap verdim hemen, kibirli ifadesine karşı hırlamamaya çalışarak. "Hepsini."

Engerek'in ağzı kalktı, gözleri parlıyordu. "Harika. Kız kim? Yanlış insanlara bulaşmış bir daimon mu yoksa kendine meşgul edecek bir insan mı buldun?"

Tanrım, bu adam tam bir pislikti.

"Sessizliğin anlaşmanın bir parçası," diye uyardım onu. "Sağduyuya ihtiyacım var."

Engerek kıkırdayarak, "Ne kadar ilgi çekici," dedi ve elini uzattı. "Tamam, sana söz veriyorum. Yeni bir kimlik, onu şehir dışına çıkaran sahte evraklar, dairesinde güvenlik ve kızın artık saklanmaya ihtiyacı kalmayana kadar ya da bir yıl boyunca, hangisi daha uzunsa, bana hizmet etmeye *devam etmen* karşılığında bu aramızda kalacak."

Lanet olası pislik.

"Tamam. Anlaştık," diye homurdandım, elimi onun elinin içine sıkıştırdım ve anlaşma mühürlenirken tanrıçanın büyüünün aramızdan geçtiğini hissettim. Elimi olabildiğince çabuk geri çektim, az önce kabul ettiğim şeyin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyordum.

"O bir agathos."

Engerek'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Başka bir durumda olsa bu alışılmadık ifadeye gülerdim, çünkü genelde kendini beğenmişlikle daha da kendini beğenmişlik arasında gidip gelirdi.

Grace'e ulaşmak için daha fazla zaman kaybetmek istemediğimden, ofisinden çıkarken onun adını ve adresini sıraladım. "Evrak işlerini Dare'e bırak."

"Seni yakalamalarına izin verme Riot," diye seslendi Viper arkamdan. "Agathos seni bodrumdaki zindana kapatırsa peşinden gelmeyeceğim."

Merdivenleri koşarak inerken omzumun üzerinden kuşu ters çevirdim, kameralarının bu hareketi algılayacağından emindim. Öngörülebilir gelecekte onun hizmetkârı olabilirdim ama bu konuda neşeli olmayacaktım.

Kurşun:

Üç dakika.

Çok yardımcı oldu, teşekkürler.

Köşedeki boktan bara koştum ve Dare'in beni kurtaracağını umarak çıkışa doğru koşarken birkaç malzeme aşırıp çantama attım.

Ara sokağa adım attığımda sıradan metal kapı arkamdan çarparak kapandı, dışarıdaki aydınlık neredeyse gözlerimi rahatsız ediyordu.

Sokağın bir ucundan gelen fren gıcirtısı dikkatimi çekti, aynı anda diğer tarafımdan da bağırışlar geldi.

"RIOT! Ne oluyor lan?!" diye kükredi babam ve beni gafil avladı. Beni duvara doğru iterken kendimi destekledim ve elimden geldiğince onu geri ittim.

Şu anda Keres'in şiddet enerjisinden birazını gerçekten kullanabilirdim. Babam çoğu daimonun yaşadığı türden bir öfke içinde kaybolmuştu. -Kanlı, tek fikirli ve değişken. Bunu hiç deneyimlememiş olmam, kötü ve işe yaramaz bir daimon olmamın bir başka nedeniydi.

"Senin derdin ne ihtiyar?" Homurdanarak onu geri ittim. Telefonum cebimde titredi ve dehşet bir anlığına ciğerlerimi ele geçirdi. Bu saçmalık için zamanım yoktu.

"Şimdi de *Viper*'la mı çalışıyorsun? Bu yüzden mi beni ektin? Seni hain küçük yılan. Seni öldüreceğim!"

"Bu da ne -hayır, değilim- bırak beni," diye homurdandım ve tekrar üzerime gelirken onu geri ittim. *Viper* babama doğrudan rakip değildi ama insanlar talep ederse daha *özel* ürünlere sahip olabiliyordu ve babam bunu her zaman kişisel bir hakaret olarak algılamıştı.

Dare arabadan atladı ve saniyeler içinde bir kolunu babamın boynuna, diğerini de göğsüne dolayarak onu benden uzaklaştırdı.

"Anahtarlar kontakta. Yürü!"

Ağır metal kapı çoktan arkamdan itilerek açılmıştı ve *Viper*'ın girişte kameraları olduğundan ve bu etkileşimi parmak uçlarını birbirine bastırarak, Bay Burns tarzı, kendi kendine neşeyle kıkırdayarak izlediğinden hiç şüphem yoktu.

"Sana borçluyum," diye bağırdım Dare'e. *Bullet*'in zamanlayıcısının çoktan bitmemiş olmasını umarak siyah cipin sürücü tarafına doğru koşmaya başlamıştım bile.

Arabayı ara çıkarıp Auburn'e doğru deli gibi sürerken arkama bile bakmadım.

Kızımı almanın zamanı gelmişti.

Sırrımız ortaya çıkmıştı. Her şey eskisi gibi olamazdı ama Grace'in güvende olduğunu öğrendiğimde bir parçam bu konuda rahatlayabilirdi.

Grace, benimle tanışmadan çok önce kendini *agathos* kalıbına uymaya zorluyordu; sahip olduğu her olumsuz duyguyu, her sorgulayıcı düşüncüyü, *agathos*'un işleri nasıl yaptığına dair her eleştiriye, ne kadar hafif olursa olsun saklıyordu.

Kurallara uymuştu ve bu kurallar onun toplum tarafından dışlanmasına neden olmuştu. Ailesinin sözünü dinledi ve onlar da ilk fırsatta ona ihanet ettiler.

Artık yok.

Grace'in agathoslar arasında parlamasına asla izin verilmeyecekti ama ben ona *parlayabileceği* güvenli bir yer inşa edecektim.

Onu geri alır almaz.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Karanlıkta uyandım. Hayır, tamamen karanlık değildi.

Ferforje apliklerdeki alevler taş duvarlarda titriyordu ama baktığım tavan neredeyse tamamen gölgeler içindeydi.

İsteydim. O iki adam - Basilinna'ya bağlı olanlar - beni kaçırmıştı. Ailem Riot'u öğrenmişti.

Her şeyin özeti buydu. Ailem Riot'u öğrenmiş ve doğruca Basilinna'ya gitmişlerdi.

El ve ayak bileklerimin bağlı olmasına ve sırtımda soğuk bir taş olmasına rağmen kendimi son derece sakin hissediyordum. Belki de ilaçların etkisi geçiyordu? Kesinlikle halsiz ve sersemlemiş hissediyordum ve ağzım o kadar kuruydu ki sanki tebeşir çiğniyormuşum gibi geliyordu.

Sis dağıldığında, Auburn belediye binasının altındaki bodrum tapınağında olduğumu fark ettim ki bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Hayal kırıklığı ama şaşırtıcı değil.

Kendi saflığıma gülebilirdim. *Elbette* kimsenin beni sokaklardan kaçırmayacağı konusunda çok kararlıyım. Riot'a bu şekilde çalışmadıklarına dair güvence . Buna *ikna* olmuştum. O kadar çileden çıkarıcı, utanç verici bir şekilde ikna olmuştum ki, eylemlerimi onaylamasalar bile, yine de iyi adamlar olduklarına inanmıştım.

Daimonların kötü adamlar olduğu fikrinden vazgeçmiştim ama agathosların kahraman olmadığını bir türlü kabullenememiştim.

Uyanık olduğumu belli etmek istemediğimden, gerçekten uyanıp uyanmadıklarını anlamak için vücudumun hatlarına baktım...

Yapmışlardı. Beni gerçekten sunağa yatırmışlardı.

İçimdeki karanlık yükseldiğinde, onunla savaşmadım. Mücadele etmedim ve kendime iyi olmam, olumlu olmam, memnun olmam için gereken tüm yolları hatırlatmadım. Sadece içimdeki tüm çatlakları haklı, canlı bir *öfkeyle* doldurmasına izin verdim.

Bir yanımda kesinlikle korkmuştu ve bir yanımda da onlarla *savaşmak*, beni işimden, hayatımdan koparıp benim için belirledikleri kutuya tıkmaya hakları olduğunu düşündükleri için onlara öfke duymak istiyordu.

Öfke patlamasıyla gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzüldü ve ağlayan biri olduğum için kendime her zamankinden daha çok kızdım. Kimsenin bu gözyaşlarını görmesini, *onlar* için olduğunu düşünmesini istemiyordum. Bu gözyaşları benim içindi. Agathos'la, *ailemle* başa çıkabileceğimi ve kazanabileceğimi düşünen aptal kız içindi. Tamamen onaylamasalar bile hayatıma devam etmeme izin vereceklerini düşünen kız için.

Agathos söz konusu olduğunda masumiyetime çoktan veda ettiğimi sanıyordum ama . Pek sayılmaz. Çünkü bu fikir beni düşünemeyeceğim korkutmuştu.

Seni korkutan şeyi yap.

Yanlışı yapmışım. Çekip gitmeliydim. Riot kaçmamızı önerdiğinde, bu fırsatın üzerine atlamalıyım.

Yakınlarda neredeyse başımı çevirmeme neden olacak alçak bir ses mırıltısı vardı ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Onlara benden gelecek herhangi bir yanıtın tatminini yaşatmamak için. Hayatımı bu insanlar için gösteri yaparak geçirmiştim ve bu beni bodrumdaki bir sunağa bağlamıştı.

Altımdaki taş soğuk ve sertti. Bacaklarım kenardan sarkıyordu, platform düzgünce uzanamayacağım kadar kısaydı. Burayı hayatımda sadece birkaç kez görmüştüm - yılda birkaç kez ayın için kullanılırdı ve ancak ortaya çıktıktan sonra katılmamıza izin verilirdi.

Görünüşe göre, bana yapmayı planladıkları şey için de kullanılmış. Ne planlıyorlardı? Ne yapabilirlerdi? Karşı koyabilir miydim?

Daha önce bir bağın koptuğunu hiç *duymamıştım* ama Riot ve ben bağlanmıştı. Potansiyel vardı ama biz bunu mühürlememiştik ve bundan hiç bu kadar pişman olmamıştım.

İçimdeki canavar, durumumun belirsizliğine ve yanaklarımdan süzülen aptal gözyaşlarına rağmen ayakta kalmamı şaşırtıcı derecede kolaylaştırdı ve keşke kendimi asla sığmamam gereken bir kutuya sokmak yerine daha önce kontrolü tamamen ona verseydim. Beni buraya getiren insanların hatalı olduğunu *biliyordum*. Hayatım boyunca bana hiçbir şeyin bir ruh bağından daha kutsal olmadığı söylenmişti ve *sonunda* bir tane bulduğumda, sanki bu onların hakkıymış gibi beni ondan kopardılar.

Yanıldıklarını kendime hatırlattım. Yapacağım son şey olsa bile bunu onlara kanıtlayacaktım. Belki de öyle olacaktı.

"Ah, uyandı."

Harmony'nin işveli sesi tüylerimi diken diken etti ama çenemi sıktım ve hiçbir şey belli etmemek için boş gözlerle tavana baktım. Bu insanlar benim daha fazla uyum çabamı hak etmiyorlardı.

"Onu kontrol etmeyi tercih eder misin, Faith?" Harmony sordu.

"Alabilir miyim?" diye sordu annem saygılı bir ses tonuyla ve ben tiksinti dolu bir alayı zar zor tuttum. Beni Baslinna'ya ihbar etmek için *24 saat* bile beklememişti. Kafamın içindeki karanlığa daha da gömüldüm ve şu anda gösteriyormuş gibi yaptığı annelik ilgisinden nefret etmek için kendime izin verdim.

"Grace," diye kırptı annem, üzerime bakarak. Yüz hatlarımızın birbirine bu kadar benzemesine içerleyerek boş gözlerle ona baktım. Neyse ki gözyaşlarım durmuştu ama kanıtları kesinlikle yüzümdeydi ve bağlı ellerimle onları silemiyordum. "İyi misin?"

Gözleri uyarırcasına kısıldı ve zihnimin en gerisinde, ani tepkim konuyu saptırmak oldu. Gülümsemek ve her zaman yaptığım gibi kimsenin benim için endişelenmesine gerek olmadığına ısrar etmek. Olmak için eğitildiğim gibi *tatlı* olmak.

"Uyuşturulduktan ve işimden çıkarıldıktan sonra beklenebileceği kadar iyi," diye cevap verdim ve gözlerinin öfkeyle parlamışından vahşi bir neşe duydum.

Bu, 25 yıl boyunca dilimi tutmamı telafi etmedi ama yine de bir şeydi.

"Kendine sakla," diye tısladı annem. "Kendi özgür iradenle gelme seçeneğin vardı, sen yanlış seçtin."

"Nasıl olsa bayılılıp buraya getirildiğime göre, bu pek de bir seçenek gibi görünmüyor, değil mi?" Riot'un soğukkanlı ve etkilenmemiş ses tonunu taklit ederek lafı geveledim. Ona karşı bu kadar açık sözlü olduğum için midem gerildi ama bunu görmezden geldim.

Seni korkutan şeyi yap.

Harmony araya girerek, "İzin verirsiniz," dedi ve annemin yanına yaklaşp elini koluna koydu. "Bu zor bir durum, Faith ve sen buna çok yakın olabilirsiniz."

Annem sert bir baş hareketiyle geri çekildi ve bana attığı bakışa karşılık vermemek için mücadele ettim, kayıtsızlığımın onu her şeyden çok kızdıracağını biliyordum.

"Grace," dedi Harmony nazıkçe. "Kötü bir niyetimiz yok. Bu zor ve alışılmadık bir durum, endişeni anlıyorum." *Hiçbir fikri yoktu*, diye düşündüm acı acı, ama bu düşünceyi yüksek sesle dile getirebildiğine göre olduğuna inanıyor olmalıydı. "Ama bu sizin kendi menfaatiniz için. Tüm toplumun yararı için. Bu konuda yol göstermesi için Anesidora'ya dua ettik."

"Peki o ne dedi?"

"Affedersiniz?" Harmony irkilmiş görünüyordu.

"Anesidora ne dedi?" Yavaşça tekrarladım. Bu gerçek bir soruydu. Anesidora dualarıma hiç yanıt vermezdi, dualar benim hakkımda olduğunda ne dediğini bilmek istiyordum. Onun en sevdiği çocuğu olduğumdan şüpheliydim - hiçbir zaman olmadığımı ikna olmuştum - ama özellikle de Gece Tanrıçası'na dua ettiğimden beri. Ve o zamandan beri Anesidora'ya dua etmemiştim.

Harmony rahatsız bir şekilde, "Yardımaımıza ihtiyacın olduğuna dair işaretler çok açıktı," diye cevap verdi. "Sosyal yardımın senin için doğru yol olduğunu düşündük ama ailen bize geçen Pazar daimonla tanıştığını söyledi, bunun tanrıçadan gelen açık bir işaret olduğuna inanıyoruz."

"Ne için bir işaret?" Şaşkınlıkla sordum. Sosyal yardım gezisini ilerletmek için mi? O konuştukça ben daha da rahatsız oldum. Hiçbir anlamı olmadığını bilerek ipe karşı gizlice mücadele ettim.

"Anesidora'nın Joy'un öldüğü gün sizi daimonla tanıştıracak bir mesaj gönderdiğine inanıyoruz."

Joy mu? Joy'un bunlarla ne ilgisi var?

"Zamanlama çok tesadüfî. Bu Anesidora'nın sana bir lütfu. Onlara."

"Ne kutsaması?" Kekeleydim. "'Onlar' kim? Sen neden bahsediyorsun?"

"Joy'un bağlıları arasındaki yerini alacaksınız. O ölmüş olabilir ama ruh bağlarının ve çocuklarının gereksiz yere acı çekmesi için hiçbir sebep yok. Anesidora hepinize bu hediyeı verdi."

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Nasıl olur da...hayır. Sadece... *hiçbir şey* böyle yürümezdi. Ruh bağları değiştirilemezdi. Joy'un eski hayatına dönmemi *dileyemezlerdi*. İşe yarası bile, ki yaramayacağından oldukça emindim, bunun Joy'a bağlı olanlara ne hissettireceğini düşünen var mıydı? Çocuklarının? Kederlerini ilk elden görmüştüm, konuştuğunda eşinin acısını duymuştum.

Anesidora'nın bunu isteyeceğini kim düşünebilir?

Böyle bir zalimliği destekleyen biri nasıl olabilir?

"*Katharmos* için buradasınız," diye devam etti Harmony, özellikle tatsız bir görev üstlenmeden önce kendini hazırlıyormuş gibi görünüyordu.

Tabii ya. Riot ile ilişki kurduğum için miasma ile lekелendiğimi düşünüyorlardı. Kirlendiğimi ve saygısız davranışlarımdan tövbe etmeden önce temizlenmem gerektiğini düşünüyorlardı.

Korku ciğерlerimdeki nefesi geçici olarak çaldı, güvenliğim için endişelendiğimden değil, ritüellerinin *işe yarayacağından* endişelendiğimden. Beni Joy'un eski hayatına girmeye zorladıkları kısım değil - hatta Basilinna'nın kendisi arındırmayı yapsa bile, bu çok saçmaydı - ama ya Riot'la olan bağımı koparabilirlerse?

Riot, Gece Tanrıçası'ndan yol göstermesini istediğimde hayatıma girmişti. Ya bu ritüel Anesidora'ya onu alıp götürme gücü verdiyse?

Daha tam olarak bağlanmamıştık bile. Bağlanmalıydık. *Neden bağlanmadık?!*

Onu kaybetme düşüncesiyle suyun altında kalmışım gibi bir ciğер dolusu oksijen çekmeye çalıştım ama bunun yerine keskin yanık defne yaprağı kokusunu içime çektim.

"Kes şunu," diye yalvardım, o sunağa yaklaşırken cesaretim kırıldı, gözlerinde en ufak bir merhamet parıltısı görmeyi umdum ama bulamadım. "Ben kimseye zarar vermiyorum. Kimseye zarar vermiyoruz. Bu planın delice olduğunu biliyor olmalısın. Joy'un yerini alamam."

"Sen enfekte olmuşsun. Üzerindeki bu enfeksiyonla Anesidora'nın planlarını anlayamazsın," dedi Harmony yumuşak bir sesle, yüzünde acımaya benzer bir ifadeyle. "Bu haldeyken onun kutsamalarını alamazsın. Kendi iyiliğın, ailenin ve toplumun iyiliğı için temizlenmelisin ki miasma yayılmasın. Arındıktan sonra, yeni bağlarınızın oluşması için dua edeceğiz."

Cevap veremedim ağzım ve burnum tuzlu suyla doldu ve yüzüme boşalttığı okyanus suyu sürahisinde boğuluyor ve sıcıryordum. Ciğерlerim yanarken olabildiğince çok öksürmek için başımı yana çevirdim.

Harmony'ye bağlı olanlar kendi testileriyle sunağa yaklaşarak üzerime daha fazla su döktüler ve vücudumu temizleyici sıvıyla ıslattılar.

"Apo pantos kakodaimones," diye ilahi söylemeye başladı Harmony ve diğer seyyirciler de ona katıldı. *Uzaklaşın, tüm kötü ruhlar.*

Her *daimon*.

Göğsümdeki garip çırpınışa karşı dişlerimi sıktım. Riot'la olan bağlantımı korumak için Anesidora'yla kendim savaşılabıldim. O *benimdi*. Eğer geri isterse ölümlüler âlemini ziyaret edip bağı bedenimden söküp alabilirdi ve o zaman bile yine onu seçerdim. Bağ olsun ya da olmasın.

Riot ve ben birbirimize sadece *olabileceğimiz* bir yer verdik-beklenti yok, maske yok, yargılama yok. Ondan asla vazgeçmem.

Harmony bir şey olmasını bekliyormuş gibi başını yana eğerek beni değerlendirdi ve ben de gözlerimde su olduğunu düşünerek olabildiğince zehirli bir şekilde baktım. Ağır bir şekilde iç çekti ve görüş alanımın hemen dışındaki birini işaret ederken ilahi söylemeye devam etti.

Harmony'ye bağlı olanlardan biri gölgelerin arasından ilerleyerek, dışında geleneksel siyah figür tarzında çizilmiş korkunç bir hayvan kurbanı tasviri olan pişmiş topraktan bir amfora taşıdı ve onu bekleyen Harmony'ye uzattı. İçinde zavallı bir yaratığın kanı olduğundan hiç şüphem yoktu ve yapacakları şeyi beklerken kaslarım gerildi.

Bu kadar *savunmasız* olmak sinir bozucu bir duyguydu. *Kendimi* savunmayı ya da bu durumda bana yardımcı olacak herhangi bir şeyi hiç öğrenmediğim için *kendime* kızıyordum. Beni seven ve her zaman yanımda olacak dört adam bulmam gerekirken neden öğreneyim ki? Annemin talimatları doğrultusunda akşam yemeği partilerine ev sahipliği yapma sanatını ve bir hanımefendi gibi nasıl oturulacağını öğrenmek için harcadığım onca yıl, hayatım söz konusu olduğunda hiçbir pratik beceriyle sonuçlanmamıştı.

Harmony tanrıçaya sunmak için vazoyu tavana doğru tutarken her taraftan gelen rahatsız edici ilahiler devam etti, ardından elindeki kanı yüzüme sürerek burnumdan, alnımdan ve yanaklarımdan aşağı çizgiler çizdi.

Beklediğimden daha soğuktu ve zaten ıslak olan tenime damlamasının iğrenç hisle ürperdim, kanın ağzıma girmesini engellemek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

Karanlığım, canavarım, beni buz gibi ve bu durumdan uzak tutan şey şekil değiştiriyor, ateşli ve öfkeli bir şeye dönüşüyordu. *Pervasız* bir şeye.

Daha önce bir kez pervasız davranmışım ve bu bana Riot'u getirmişti. Belki de o kadar da savunmasız değildim. Belki de sadece çok *tedbirli* davranmışım.

"*Gecenin Tanrıçası,*" diye fısıldadım, ağzımı mümkün olduğunca az açmaya çalışırken bir yandan da boğazımdaki tuzlu su yanığı yüzünden konuşmakta zorlanıyordum. "*Senden rehberlik istiyorum-*"

"Kes şunu," diye tısladı Harmony, etrafına endişeyle bakarak.

"*-Işığa hizmet etmekten gurur duyuyorum ama Riot'u önemsiyorum-*"

"Kesin şunu!" Ayak sesleri sunağa yaklaşıyordu ama şimdi duramazdım. Kapalı odanın içinde serin bir esinti esiyor, bir yılan gibi boşlukta dolanırken göbeğimin üzerinde sürükleniyordu.

"*-İkisini de yapabileceğime, hayatlarımızın birbirine karşıt olmak zorunda olmadığına inanıyorum-*"

Apliklerdeki alevli meşaleler tatmin edici bir vınlamayla söndü, sanki görünmez bir güç odanın içinde dolaşarak hepsini teker teker söndürüyordu.

Dudaklarım muhtemelen biraz vahşi olan sıkı dudaklı bir gülümsemeye dönüştü. Gece Tanrıçası'nın benden hoşlandığını düşünmeye başlamışım.

"Mumları yakın!" Bedenler karanlıkta sağa sola koşuştururken Harmony emretti. "İlahi söylemeye devam edin!"

"*Apo pantos kakodaimones,*" diye yankılandı, ilk konuşan annemin farklı sesi.

Sırılsıklam elbisemin içinde o kadar titriyordum ki, kıpırdamamak için elimden geleni yapmama rağmen bileklerimde ve ayak bileklerimde ip yanıkları oluştuğunu hissedebiliyordum ama karanlık bodrumda mumları yeniden yakmak için uğraşırken donarak ölmemden kimse rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Amfora vazoların birbirine vurduğunu ve kibrit bulmaya çalışan adamların karanlıkta birbirlerine tıslayarak talimat verdiklerini duyabiliyordum ama bunu onlar için kolaylaştıracak değildim.

"-Bana agathoların daimonlar hakkında yanıldıklarını gösterdiniz, ama belki de bizim hakkımızda o kadar da yanılmıyorlar. Belki de biz kendimiz hakkında yanıliyoruzdur.

-"

"KES SESİNİ!" Harmony ılık attı, elleri karanlıkta alnıma indi, iki elini ağızıma bastırana kadar etrafta dolaştı. Başımı yana çevirmek için mücadele ettim ama bir eli saçıma gitti ve beni yerimde tuttu.

Ne söylediğimi, tam olarak ne istediğimi bile bilmiyordum ama konuşmaya devam etmeyi planlamıştım. Beni bu odaya hapseden insanlar hakkında tam olarak ne hissettiğimi açıklamak için. Belki de korkmam için yetiştirildiğim karanlık bir tanrıçadan bir müttefik edinmek için.

Sunak odasına açılan tek kapı taştta yankılanan bir *gürültüyle* açıldı, zifiri karanlık alana ışık girdi ve üzerime doğru gelen Basilinna'yı ürküttü. Ellerini yanmış gibi geri çekti ve girişe doğru dönerek benden uzaklaştı. Onun ötesini göremiyordum ama görmeme de gerek yoktu.

İçimdeki ağırlı boşluk hafifledi. İştayken her zaman çok ince gerilmiş gibi hissettiren iplik gevşedi. Öfke, cildime sürtünmekten çok, hoş bir ikinci savunma, dünyaya karşı bir kalkan gibi kıvrıldı.

Riot buradaydı ve çok *öfkeliydi*.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Kan kırmızısı nehrin içinden parlayan eller çıktı, suyun içinden geçen beyaz elbiseyi kavradı ama Şeytan onu almasına izin vermedi. Yüzü artık daha önce bu rüyada olduğu gibi gölgeler içinde saklı değildi. Siyah saçları ve fırtınalı ifadesiyle Riot'tu. Siyah kösele yarasa kanatları arkasında genişçe uzanıyordu ve dağınık siyah saçlarıyla çelişen kıvrık keçi boynuzları kafasından çıkıyordu.

Kollarında benim küçük aptalım vardı. Bizim küçük sevimli Aptalımız.

Şeytan'ın aksine, yüz hatları netti. Pürüzsüz kahverengi bir ten, uçları kıvrılmış uzun siyah saçlar, uzun kalın kirpiklerle çerçevelenmiş belirsizlik dolu opal renkli gözler.

Parmaklarından beyaz bir gül sarkıyordu ve başında altın bir taç vardı; bir soytarı şapkasına benzeyen çarpık, eğimli bir şey.

Karşıya geçişlerini, onu koparmaya hazır ellerle dolu nehirde çırpınışlarını izledim, ayaklarım nehir kıyısında olduğu yerde donup kalmıştı. Yüzümde hiç deri yoktu. Vücudum kalın siyah zırhla gizlenmişti ama kafatasımın pürüzsüz iskelet kemiklerini hissedebiliyordum.

Nehrin kıyısında tek başına bir iskelet, bekledim.

Omzumun üzerinden gökyüzüne doğru baktığımda, arkamda yükselen uçurumda iki figür daha seçebiliyordum. Biri ulaşılamaz bir çıkıntının üzerinde bir arabanın içinde duruyordu, hilallerle süslü zırhı içinde bir savaşçı gibi giyinmişti. Yüzü de gölgelerle gizlenmişti, duruşu uzun ve gururluydu.

Ona yolculuk zor olacaktı. Kimse o uçurumdan yukarı taşınamazdı. Bizimle birlikte tırmanmak zorunda kalacaktı.

Savaş Arabası'ndan uçurumun tepesinde, bilinenle bilinmeyenin ayrımında duran son figüre giden kolay bir yol vardı. Dünya. Mor bir togaya sarılmış bedeni bilinmeyene bakıyordu ama gölgeli yüzü aşağıdaki nehre bakıyor, Şeytan'ın Budala'yı tehlikeli sularda güvenle yönlendirmek için verdiği mücadeleyi izliyordu.

"Vakit geldi," diye fısıldadı Tanrıça.

Sonra uyandım, masanın üzerine yığılmıştım, etrafım bayılmadan hemen önce okuduğum kartlarla çevriliydi ve kulaktan kulağa gülümsüyordum.

Amazing Grace.

Hayatımın aşkı, herkesten daha iyi tanıdığım, her gece mutlaka ziyaret ettiğim kişi. Bu dünyada kaç günüm kaldıysa ruhumun sahibi olan kadın.

Beni hiç tanımayan kadın.

Önemli değildi. Zamanı gelmişti. O geliyordu.

TEŞEKKÜRLER

Kızmayın, sadece küçük bir uçurum! Ufacık bir tane. En fazla bir bebek uçurumu. Ve ikinci kitap çok uzakta değil, söz veriyorum. Bu karakterlerle uzun süre uzak kalamayacak kadar çok eğlendim ve Bullet'ın kafasında daha fazla zaman geçirmek için sabırsızlanıyorum. Kendinizi daha fazla *Hamilton* esprisine, kesinlikle birkaç *Sefiller* göndermesine hazırlayın ve bazı *Phantom of the Opera* göndermelerini eklememek ayıp olur.

Fikri ilk ortaya attığım andan düzenleme sürecine kadar onu fikir ve bölüm bombardımanına tuttuğumda asla şikayet etmeyen Lucy'ye her zamanki gibi teşekkür ederim. Daha destekleyici ve harika bir arkadaş isteyemezdim.

Sevgili arkadaşım Kari'ye beta okuması ve ne zaman kendime güvenim azalsa beni cesaretlendirdiği için özel olarak teşekkür ederim. Ayrıca TS'ye de kendi kafama çok fazla takılmama asla izin vermediği ve inanılmaz derecede destekleyici bir arkadaş ve sprint arkadaşı olduğu için teşekkür etmeliyim!

İsteyebileceğim en iyi asistan olduğu için Julia'ya ve çılgın virgül kullanımımı dizginlediği için Red Line Editing'e de teşekkür ederim. Ve elbette, kelimeleri sayfaya dökmek için yazı mağarama kapandığımda neredeyse hiç şikayet etmeyen ve düzenleme sürecinde mızızlandırdığımda beni sabırla dinleyen kocama ve harika çocuğuma teşekkür etmeliyim.

Benden bu kadar! Lütuf Hali serisi toplamda beş kitaptan oluşacak - [isterseniz ikinci buradan ön siparis verebilirsiniz](#) kitabı (çıkış tarihi yaklaştıkça öne çekilecektir).

Colette x

Kitap tartışma konuları ve en son haberler için [Facebook'taki Okuyucu Grubuna katılın](#) veya coletterhodes.com adresindeki bültenime abone olun.

OceanofPDF.com

Bu yazarın kitapları:

Empath Found serisi:

[Korkunç Hediye](#)

[İstenmeyen Meydan](#) _

[Gönülsüz Bekçi](#) _

[Benim Adım Saffir \(roman\)](#)

Ölümcül Ejderhalar

düeti: [Lanetli \(Değil\)](#) _

[Ejderha Olmuş Tatmin](#) _

[\(Değil\) Ejderha](#)

Üç Ayı düeti:

[Yaldızlı Karmaşa](#)

[Altın Kaos Kızıl](#)

[Felaket Zarafet](#)

Devleti:

[Run Riot](#)

[Zarafet Devleti 2](#)

Bağımsızlar:

[Ateş ve Benzin](#)

[Kan ve Para](#) .

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.